URMĂREȘTE ACUM **RIVERDALE** PE NETFLIX

RIVERDALE

ÎN URMĂ CU O ZI

Un roman de MICOL OSTOW

LEDA EDGE

RIVERDALE

ÎN URMĂ CU O ZI

Un roman de MICOL OSTOW

LEDA EDGE

Colecție coordonată de
Shauki Al-Gareeb

RIVERDALE

ÎN URMĂ CU O ZI

Un roman de MICOL OSTOW

Traducere din limba engleză
Andra Elena Agafiței

CORINT BOOKS
2019

Redactare: Antonia Kacsó
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu
Design copertă: © 2019 Warner Bros. Entertainment Inc.

MICOL OSTOW
RIVERDALE: THE DAY BEFORE
Copyright © 2019 Archie Comic Publications, Inc. All Rights Reserved. Riverdale and Archie Comics are trademarks and/or registered trademarks of Archie Comics in the U.S. and/or other countries.
Interior art©David Curtis

Romanian-language edition published by CORINT BOOKS SRL, by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

ISBN 978-606-793-592-9
ISBN ebook: 978-606-793-823-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
OSTOW, MICOL
Riverdale: în urmă cu o zi: un roman / de Micol Ostow; trad. din lb. engleză: Andra Elena Agafiţei. - Bucureşti: Corint Books, 2019
ISBN 978-606-793-592-9

I. Agafiţei, Andra Elena (trad.)

821.111

PROLOG

JUGHEAD

Riverdale e cunoscut ca „orașul dinamic!". Dar, dacă rămâi pe aici suficient de mult timp, începi să-ți dai seama cât de multe dintre zâmbetele afișate nu fac decât să acopere, de fapt, un șifonier cât Narnia[1] *de mare, plin de „schelete". Bineînțeles, fiecare orășel are propriile secrete, dar chiar și noi, cei care am crescut aici, care ne-am trăit toată viața în Riverdale, suntem șocați de ce se revarsă din cutia Pandorei.*

Crede-mă, știu ce spun. În ultima vreme, mi-am dat seama că toți cei la care țin sunt implicați în tot felul de melodrame stil Lynch[2]*.*

Riverdale e și orașul tradițiilor à la Rockwell: al petrecerii clătitelor de la miezul nopții, spre sfârșitul iernii, al decorării geamurilor înghețate ale Primăriei și al aburilor pe care-i expirăm

---

[1] Lume fantastică creată de C.S. Lewis, locul în care se desfășoară o mare parte din acțiunea celor șapte romane fantasy pentru copii, *Cronicile din Narnia* (n. red.).

[2] David Keith Lynch (n. 1946), regizor, scenarist, producător, muzician american, ale cărui filme îi poartă amprenta de neconfundat. Printre creațiile sale se numără serialul *Twin Peaks* (n. red.).

când – dacă – îndrăznim să ieșim afară. Sau al weekendului în care are loc Balul liceului Riverdale, o venerare a apogeului culturii americane, demnă de a fi televizată: fotbal, dans și mândria specifică unui orășel.

Dar preferata mea – pe bune, singura care a însemnat vreodată ceva pentru mine – este Carnavalul anual Summerfest, de pe 4 iulie. De obicei, Betty, Archie și cu mine ne ducem la carnaval împreună, ne îmbuibăm cu hotdogi și vată de zahăr și ne testăm îndemânarea la aruncatul în bazinul cu apă (Betty a fost dintotdeauna cea mai pricepută). Seara, Archie și cu mine plecam la drum ca să vedem artificiile din Centerville, iar Betty rămânea în urmă ca să prindă prezentarea orașului Riverdale cu sora ei, Polly (nu a deranjat-o niciodată să fie a cincea roată la căruță pentru Polly și – mai recent – pentru nelipsitul iubit al lui Polly, Jason). Summerfest este, pur și simplu, o chestie la care participăm, una la care am participat dintotdeauna. Archie și cu mine am început să ne ducem înainte să învățăm să ne ținem pe picioare, mulțumită părinților noștri, iar Betty a început să ne însoțească din clasa întâi și, de-atunci, e o tradiție.

Sau ar trebui să spun că a fost *o tradiție.*

Pentru că vara asta, totul este diferit. Betty e plecată la Los Angeles, ca să-și exerseze talentul de a scrie, cu un stagiu la Hello Giggles. *(Nu mai spun că Polly și Jason s-au despărțit într-un mod teribil, demn de* Războiul Rozelor*). Archie e ocupat cu munca în construcții, pentru tatăl său…*

Sincer, nu l-am văzut prea mult în ultima vreme. Nu știu. Nu mă întreba de asta.

Cât despre mine? Lucrez în tura de noapte la Twilight Drive-In, în încercarea de a câștiga niște bani, de a nu sta în casă și în calea tatălui meu…

Să nu stau în calea nimănui, să observ lucrurile de la distanță și să le consemnez sunt lucrurile la care mă pricep cel mai bine.

Între timp, cât niciunul dintre noi nu știa, la New York, o tânără importantă pe nume Veronica Lodge își trăia fără griji propriul episod din Gossip Girl, *mulțumită contului bancar impresionant al tăticului ei, Hiram Lodge. Părinții Veronicăi erau cunoscuți în Riverdale, dar, hei – asta nu avea nimic de-a face cu noi.*

Ei bine, cel puțin așa credeam.

Efectul fluturelui sugerează că micile cauze pot avea efecte imprevizibile – și catastrofale. O acțiune. O cascadă de urmări. Un rezultat pe care nimeni nu-l poate prezice.

Așa am fost noi în vara aia. Archie, Betty, Veronica și cu mine. Era 3 iulie. Sărbătoarea ne aștepta ca o promisiune încălcată. Eram despărțiți, dar legați în moduri la care nu ne gândiserăm niciodată. Niște fluturi mici și proști, care dădeau orbește din aripi.

PARTEA I: DIMINEAȚA

De la: DDoiley1@AdventureScouts.net
Către: [listă: toate_adresele_din_lista_cercetașilor]
Re: lista proviziilor necesare pe timpul nopții

Către toți cercetașii din Riverdale Adventure:

Sper că toți sunteți pregătiți pentru tabăra din seara asta. (Nu ați fi cercetașii mei dacă nu ați ști să vă pregătiți pentru toate scenariile posibile!) Vă rog să citiți lista cuprinzătoare de mai jos, cu toate proviziile:

* rucsac cu cadru exterior
* cort

(Nu uitați țărușii, corzile de plastic și folia cortului. Solul din pădurea Sweetwater poate să devină foarte noroios.)

* sac de dormit (opțional, cu căptușeală)
* unealtă multifuncțională – *fără bricege*, conform ordinelor Conducătorului detașamentului de cercetași
* lanterne (și baterii suplimentare)
* costum de baie
* sandale impermeabile
* articole de lenjerie, pijamale și șosete pentru dormit
* sticlă de apă
* batoane proteice sau alte mici gustări
* loțiune pentru plajă
* balsam de buze
* hârtie igienică

* loțiune contra insectelor
* periuță de dinți/trusă de toaletă, după necesități

Eu voi aduce **trusa de prim ajutor**. S-ar putea să vreți să vă aduceți și **un aparat de fotografiat, binoclul** și **ghidul terenului din pădurea Sweetwater**, pe care îl găsiți în atașament (deși, până acum, toți ar trebui să-i cunoașteți topografia).

De asemenea, ar trebui să fiți pregătiți pentru două drumeții serioase: prima, către tabără în seara asta, și mâine-dimineață, la răsărit. Insignele vor fi distribuite celor care pot să identifice corect varietățile selectate de floră și faună din una din drumeții sau din ambele.

Sunt nerăbdător să-mi petrec ziua de sărbătoare cu niște cercetași în devenire ca voi! Anunțați-mă dacă aveți nelămuriri.

Al vostru,

Dilton, Conducătorul departamentului de cercetași

Cheryl:

Jay-Jay, dacă vrei să știi, te caută tati. E nervos. Stai unde ești, dar, până la urmă, va trebui să-l înfrunți.

Jason:

Mersi, sunt pe fază. Ne vedem curând?

Cheryl:

Sunt pe drum. Evident, tocmai l-am ocolit pe dragul de tati. xo

CAPITOLUL UNU

BETTY

Dragă jurnalule,

Nu-mi vine să cred că e deja 4 iulie! E super ciudat să sărbătoresc ziua asta aici, la Los Angeles, departe de Polly, Archie și Jughead. Nu-mi aduc aminte ultima dată când am ratat carnavalul Summerfest din Riverdale. Cred că s-a întâmplat în vara aia, când Archie și-a rupt brațul când construia o căsuță în copac împreună cu Jughead, și am rămas toată ziua în casă, unde am citit benzi desenate și am mâncat înghețate pe băț, colorate în roșu, alb și albastru. Limbile tuturor au căpătat o nuanță de mov intens, iar Juggie a mâncat câte trei pentru fiecare înghețată de-a mea și de-a lui Archie, dar asta s-a întâmplat cu ani în urmă.

Bineînțeles, mi-e dor de Riverdale și de prietenii mei, dar orașul Los Angeles este UIMITOR. Poate că locuința mătușii Gertrude miroase un pic ciudat (orice ar fi, cred că duhoarea s-a impregnat în pereți. Seamănă cu amestecul ciudat de usturoi și săpun pentru bătrâne), dar e chiar pe marginea canionului Runyon. Așa că, zilnic, înainte să plec la muncă, am ocazia

să-l escaladez. Priveliștea e demențială. E senzațional! Nu se compară cu nimic din Riverdale.

Vremea este extraordinară, barista de la Blackwood Coffee îmi știe deja preferințele (o cafea mare, cu lapte și două cuburi de zahăr)… O, și încă ceva…

Da, îmi este dor de Polly, dar să fiu departe de mama pentru prima dată?

Mmm, nu-i rău.

Evident, o iubesc și știu că și ea mă iubește, dar e atât de autoritară! Pentru prima dată, mă simt oarecum independentă, și nu e aiurea.

În plus, îmi place să lucrez la *Hello Giggles,* chiar dacă încă nu am câștigat-o pe șefă, Rebecca Santos – cunoscută ca editor – de partea mea. Nu știu dacă mă consideră vreo fraieră dintr-un orășel, dar pur și simplu nu o impresionez.

Știu că sunt fata cea nouă, că nu sunt din oraș și că, probabil, sunt singura cu cea mai puțină experiență, dar, până acum Rebecca m-a pus doar să mă ocup de diverse comisioane, să aduc cafeaua, să coordonez ședințele, să trimit pachete prin poștă – lucruri pe care le face o asistentă.

Adică, tot îmi place la nebunie, dar etichetatul dosarelor a fost singura chestie pentru care chiar am scris ceva. Rebecca mă obligă să scriu etichetele mai întâi cu creionul, și apoi cu un marker Sharpie. *Poate* suferă de vreo tulburare obsesiv-compulsivă. În orice caz, treaba asta nu e nici pe departe pe drumul spre Premiul Pulitzer.

Totuși, Rebecca mă ține ocupată, ceea ce e bine. Din multe motive. Cel puțin, înseamnă că nu mă voi mai putea gândi la singura parte proastă a faptului că-mi petrec vara aici, în Los Angeles – că sunt departe de prietenii mei, de 4 iulie.

Îhhh, pe cine păcălesc eu, jurnalule? Partea proastă e că sunt departe de *Archie*.

Polly:

Bună, surioară! Ești prin preajmă? Vreau să mai stăm de vorbă. În plus, am nevoie de mai multe detalii despre „Rad Brad" ăsta, al tău. Pare… diferit de Archie. N-are cum să fie un lucru rău. Mi-e dor de tine!

Betty:

Și mie mi-e dor de tine! Dar poți să-i spui simplu, Brad. TE ROG ☺ Cu siguranță nu e ca Archie, în sensul bun. Însă nici nu e Archie. În sensul rău.

„Rad Brad." Așa s-a prezentat. A fost atât de intenționat de siropos, încât a trebuit să râd, și cred că ăsta era și scopul.

L-am cunoscut în cea de-a doua săptămână aici. Începeam, în cele din urmă, să mă obișnuiesc cu energia din Los Angeles – cu traficul nebunesc, cu faptul că trebuie să merg ore în șir cu metroul, zilnic, și că vremea nu se schimbă niciodată (serios, nimeni de aici nu știe ce să facă în rarele ocazii când plouă. AR LUA-O RAZNA dacă ar trebui să treacă printr-o iarnă în Riverdale, chiar dacă avem suficient sirop de arțar cât să-i ținem pe toți din oraș la o cură infinită de detoxifiere)… Cu faptul că până și oamenii de rând seamănă oarecum cu celebritățile și că, la urma urmei, poate sunt celebrități-în-devenire. Tot mă simțeam ca fata din orășelul de provincie, venită în marele oraș – cum aș fi putut să nu o fac? *Toate* hainele mele aveau, fără să exagerez, vreun imprimeu floral roz. Era ca și când aș fi avut un bilet lipit pe frunte, pe care scria TURISTĂ…

sau EXTRATERESTRĂ. Dar începeam să mă adaptez la ritmurile orașului și mă simțeam străină, dar și liniștită.

Polly mi-a tot trimis mesaje și m-a întrebat despre tipii din Los Angeles, iar eu îi tot spuneam: de obicei, tipii nu mă observă. Eu sunt cea „drăguță". Vecina de alături. Și singurul băiat pe care mi-am dorit de ani de zile să mă observe mă iubește cu siguranță… dar, probabil, nu așa cum vreau eu. Pentru el, *sunt* vecina de alături.

(Nu știu sigur ce simte. Mi-a fost mereu prea teamă să întreb.)

Așadar, era o vineri de vară, iar Rebecca mă rugase să aduc sushi la birou (rulouri cu creveți și tempura[1], orez brun cu garnitură de maioneză extra-picantă și o salată hijiki[2] – îi știam deja pe de rost comanda). Dar, chiar dacă am sunat din timp, patronul mi-a spus că va dura o vreme, așa că mi-am luat cartea (*The Bluest Eye*[3], cea pe care îmi face plăcere să o recitesc, evident) și m-am așezat pe iarba din Grădinile Maguire, de unde poți mereu să stai și să studiezi oamenii.

Era una dintre zilele care chiar mirosea a vară: totul era verde și înflorit, iar cerul era de un albastru pe care-l vezi numai în fotografiile făcute de profesioniști, dar asta era viața adevărată. Hashtag fără filtre.

Brusc, am văzut o umbră pe pagină.

— Citești ceva ușor, nu?

---

[1] Nume generic al paneului japonez, respectiv legume, pește sau fructe de mare prăjite în aluat crocant (n. red.).

[2] Tip de alge marine care cresc pe coastele din Japonia, China și Coreea (n. red.).

[3] *Cel mai albastru ochi*, roman al cunoscutei prozatoare de limbă engleză Toni Morrison (n. 1931), distinsă cu Premiul Nobel pentru Literatură în anul 1988 (n. red.).

Mi-am ridicat privirea. Era un tip care părea cam de vârsta mea, nonșalant, într-un tricou și pantaloni de camuflaj, cu părul de un blond nisipiu, ca al unui surfer. Zâmbetul pe care mi-l afișa era unul desprins din reclamele pentru pasta de dinți.

Am roșit.

— Presupun că nu e chiar o lectură escapistă de vară, dar e preferata mea, am spus eu.

Cea mai modestă declarație a anului. Toni Morrison este IDOLUL meu. Vara asta, *Hello Giggles* îi organizează o sesiune de autografe, iar eu îmi doresc nespus să particip. De când am aflat, am făcut aluzii „subtile" – de exemplu, faptul că mereu am cu mine o carte de-a ei.

— Dacă asta-i lectura ta escapistă de vară, vei avea nevoie de o altă scăpare, a zis el.

Când a zâmbit, pielea din jurul ochilor a format mici riduri.

— Ce îmi sugerezi? am întrebat.

Flirtam? Probabil că Betty din Los Angeles putea să flirteze. Probabil că Betty din Riverdale putea să învețe un lucru sau două de la ea.

Pielea i s-a ridat din nou.

— Speram să mă întrebi asta. Prima mea sugestie este următoarea: să-mi permiți să preiau controlul în calitate de responsabil cu programele de recreere.

Probabil am părut surprinsă, pentru că a adăugat:

— Sau, știi tu, doar o cină. Nimic pretențios. Jur că nu sunt un ciudat, un ucigaș în serie psihopat. Te asigur.

— Hmm…

M-am prefăcut că mă gândesc la asta.

— Adică, câtă vreme nu ești un ciudat, un ucigaș în serie psihopat. Îmi plac lucrurile simple.

— Vezi? Suntem suflete-pereche.

Suflete-pereche. Claia de păr roșcat, pistruii și ochii de un verde intens ai lui Archie mi-au străfulgerat gândurile. Dar, chiar dacă Archie și cu mine mâncăm la Pop's în mod obișnuit, mesele alea n-ar putea fi niciodată confundate cu niște întâlniri.

— Uite telefonul meu. Poți să mi-l dai pe-al tău?

Mi l-a dat și apoi s-a încruntat.

— Oh! Și mi-ar plăcea să știu și cum te cheamă. Presupun că m-am lăsat un pic dus de val.

Am râs.

— Betty. Betty Cooper.

Am luat telefonul de la el și am rămas fără aer când mi-am dat seama cât este ceasul. Creveții cu tempura pentru Rebecca erau deja reci. Rahat! Mi-am scris numărul cât de repede am putut, mi-am înșfăcat lucrurile și am dat să plec.

— Scuze că mă grăbesc, dar am… stagiul meu…

— Nu e nicio problemă. Poți să-mi povestești totul. La cină.

Am zâmbit, întrebându-mă dacă și mie mi se încrețea pielea din jurul ochilor.

— La cină.

— Oh! Și, apropo, eu sunt Brad. Sau – de vreme ce presupun că stilul de viață SoCal[1] e nou pentru tine – poți să-mi spui Rad Brad.

M-am uitat la el.

— Bine, dar pot și să nu-ți spun așa?

Din nou, Betty din Los Angeles, care flirta! Șocant. Și oarecum distractiv.

— Betty Cooper, poți să-mi zici cum vrei, dar probabil ar trebui să te întorci la muncă înainte ca șefa ta să te prindă agățând în pauza de prânz tipi care fac surf.

---

[1] Abreviere pentru *Southern California* (n. red.).

De la: KweenKatJosie@Pussycats.net
Către: [listă: Bad_Kitties]
Re: lista cu cântecele pentru mâine

Cântărețele/surorile/zeițele mele cele mai slăvite:

Vă mulțumesc, amândurora, pentru prestația extraordinară de la repetiția de ieri. În mod clar, suntem cele mai tari.

Nu uitați, ne întâlnim azi la școală, la 2.00 fix, pentru încă o repetiție înainte de marele spectacol de mâine-seară, din Piața Primăriei. Am atașat lista cu cântece. Aruncați o privire, țineți-o minte și veniți pregătite să vă apărați sugestiile privind notele sau schimbările.

Mâine ne vom întâlni în Piață la 4.00, pentru o probă de sunet. Punctualitate, domnișoarelor! Poate că nu ne interesează să ajungem la proiectarea anuală a *Zilei Independenței* de la Twilight (oare Jughead Jones crede că e ironic sau ce?), dar, potrivit tradiției Pussycat, avem nevoie de ceva timp să ne pregătim de petrecere.

Și, nu în ultimul rând, dacă vreuna din voi îl vede pe Reggie Mantle prin preajmă, vă sugerez să-l ocoliți. S-a oferit să fie „managerul" trupei Pussycats. *Nu-l lăsați* să vă încolțească, dacă nu vreți să vă alegeți cu o durere de cap astăzi. Și nu ne permitem să suferim de dureri de cap!

Vă pup și vă îmbrățișez,
J

CAPITOLUL DOI

JUGHEAD

Rulota e mereu cea mai respingătoare (sau ar trebui să spun „o mizerie șic") dimineața devreme; e păcat că, din fire, sunt matinal. Cea mai slabă rază de lumină care se strofoacă să se strecoare pe ferestrele acestui loc, ca ale unei case pentru păpuși, sfârșește prin a alunga umbrele de pe mobila deformată și ieftină și a lumina toate smocurile de praf de pe la colțuri. Practic, e un omagiu artistic adus neglijenței.

Dimineața asta deja s-a dovedit a nu fi diferită de oricare alta. Mirosul greu de țigară și cel de bere ieftină umpluseră aerul. M-am ridicat în șezut pe canapea – faptul că seara trecută am ajuns înaintea tatei a însemnat că pot să ocup canapeaua, literalmente singurul lucru pe care-am fost în stare să-l fac, și să-i las dormitorul – și m-am uitat în jur.

Locul era pustiu. Și *părea* pustiu, la modul răsunător și negativ, pe care nu-l prea poți descrie, dar pe care-l înțelegi intrinsec. În unele spații, poți să simți pur și simplu golul în oase.

Că am ajuns înaintea tatei însemna și că tata a rămas până târziu în oraș. Și asta însemna că…

Ei bine, nimic bun.

Certurile constante ale părinților erau groaznice, și asta mă făcea să simt crampe în stomac atunci când îi priveam țipând și urlând în fața lui Jellybean care, în mod clar, era supărată. Dar măcar când mama țipa la tata, chiar dacă era îngrozitor pentru mine și Jellybean, însemna că amândoi se aflau în același loc, împreună.

„*E doar pentru o vreme*", mi-a spus chiar înainte să-și urce valiza uzată în portbagajul unei mașini și mai uzate, să-i pună centura lui Jellybean pe bancheta din spate, deși sora mea tot insista că e destul de mare să stea pe locul din față, și să plece. „*Doar până când tatăl vostru se va pune pe picioare.*" De parcă „a se pune pe picioare" ar fi fost ceva ușor, vreun șir de acțiuni dictate social, pe care tatăl meu ar fi fost în stare să le ducă la capăt, punctual, până când, cumva – miraculos –, ar fi putut să-și revină.

De parcă tatăl meu ar fi fost vreodată în regulă.

Nu era că nu voiam să cred în el. Sau în ei. Dar, la 16 ani, nu puteam să-mi amintesc vreo ocazie în care tata să fi fost, *cândva,* „în regulă". Asta nu era de bun augur pentru planurile mamei.

Și faptul că nu m-a rugat să vin? Am încercat să nu mă gândesc la ce însemna. Cineva trebuia oricum să rămână aici, cu tata, și să-i supravegheze existența cu-siguranță-răvășită. Așa că, iată-mă, opusul fiului rătăcitor, rămas în urmă în Riverdale, ca să stau de pază.

Mi-ar fi fost mai ușor să-l supraveghez, dacă ar fi fost prin preajmă, dar presupun că asta-i toată chestia.

Majoritatea puștilor numără zilele până la vacanța de vară. Totuși, să fiu sincer, îmi lipsea structura anului școlar, ca zilele să aibă un ritm (chiar dacă, uneori, ritmul însemna să ai parte

de teste-surpriză, examene și altele). Sau poate doar vara *asta* mi-a părut amorfă, în mod deosebit, cu plecarea mamei și a lui Jellybean, cu Betty departe… și Archie implicat în… cine știe ce, nu e *niciodată* prin preajmă, și e imposibil să fie așa din cauză că lucrează din greu în construcții, pentru tatăl lui. Nu cred *asta.*

Cândva, Archie și cu mine eram, practic, frați. Tații noștri erau parteneri și am crescut împreună. Dar, în ultima vreme, Archie este diferit și, când m-am dus să-l caut în urmă cu trei săptămâni, să-l anunț ce se întâmpla cu mama mea – că a plecat și a luat-o pe Jellybean cu ea? Ei bine, pur și simplu n-a fost prin preajmă. La propriu. Și nici nu mi-a răspuns la vreun mesaj. Cel mai bun prieten al meu pur și simplu… nu mi-a mai dat niciun semn.

Oricum, cât durează „ceva vreme"?

M-am spălat de murdăria nopții umede și m-am îmbrăcat repede, băgându-mi telefonul de rahat cu ecranul spart (fără niciun mesaj) într-un buzunar și portofelul dureros de gol în celălalt. Trebuia să lucrez în seara aia, așa că măcar nu avea să mai fie gol mult timp. Dar, înainte să ajung la Twilight ca să pregătesc totul pentru proiecția noastră, pe deplin serioasă, a *Zilei Independenței,* pentru data de 3 iulie, am vrut să-l aud pe Archie cum îmi spune-n față că nu ne mai ducem în Centerville să ne petrecem timpul împreună și pentru artificiile de prost gust. (Știu, știu, dar așa e tradiția.)

Și asta însemna să dau de tatăl meu *și* de Archie.

De ce aveam sentimentul că niciunul dintre ei nu intenționa să-mi ușureze în mod deosebit situația?

Din rulotă, am plecat la Pop's; nu era ideal, dar nu credeam că a da buzna în camioneta tatei și a-l întreba *dacă aș putea*

să o împrumut pentru o excursie ar fi avut mare succes. (Desigur, micul oraș Riverdale nu mai pare așa de mic când îl iei la pas.) Când am plecat, camioneta era parcată în fața casei, ceea ce însemna că tata își luase bicicleta (care, apropo, nu era o alegere chiar atât de bună dacă băuse, dar asta era o cu totul altă chestie, la care probabil aveam să mă gândesc mai târziu). Oricum, am lăsat camioneta unde era și-am continuat să merg pe jos.

Am ocolit, lucru care n-avea sens dacă nu știai că treceam pe lângă strada lui Archie, cu speranța de a-l zări și de a vorbi despre seara următoare. Pe stradă era liniște, iar luminile nu erau aprinse în șirurile de case, care așteptau în tăcere ca soarele să răsară de-a binelea. Totuși, singura încăpere în care era aprinsă lumina era a lui Archie, lucru cam nebunesc având în vedere cât era de dimineață. Am presupus că asta însemna că este treaz. Dar, chiar și după ce am așteptat câteva minute, în care m-am simțit ca un hărțuitor – *oh, e doar Jughead Jones, care stă la pândă în umbre ca întotdeauna, ca un ciudat* –, nu am zărit nicio mișcare acolo sus. Vedeam foarte bine că nu este în pat.

Am oftat și mi-am scos telefonul din buzunar. *Te-ai trezit?* i-am scris, simțindu-mă ca un ciudat venit pentru o partidă de sex, și nu ca un tip obișnuit (ușor ciudat, pânditor) care vrea să vadă ce face prietenul său. M-am uitat cu atenție la fereastră, dar nu am văzut nimic. Și niciun mesaj nu a apărut pe ecran, nici măcar bulele alea supărătoare care-ți spun măcar că, la celălalt capăt, e cineva care cel puțin *se gândește* ce să-ți scrie. Deci, după câteva minute – mai multe decât aș fi vrut să recunosc, să fiu sincer –, am ridicat din umeri, am băgat telefonul la loc și-am mers în continuare, traversând orașul spre Pop's.

Nu știam unde ar fi putut să fie Archie la ora asta. Aș fi spus că e cu tatăl său, plecați devreme pe șantier, ca să lucreze. Ar fi fost cea mai simplă explicație pentru absența lui, dar ar fi însemnat să pretind că nu am observat camioneta domnului Andrews, aflată încă pe aleea lor. Ceea ce însemna că domnul Andrews nu era la muncă. Și, dacă domnul Andrews nu era la muncă, nu era nici Archie. Nici măcar eu nu puteam să înțeleg disonanța cognitivă.

Deci, unde naiba era Archie?

Soarele răsărise înainte să ajung la Pop's, iar eu eram lipicios din cauza căldurii. Era încă destul de devreme încât parcarea să fie goală… dar nu complet pustie, cum m-aș fi așteptat. Sartre spunea că „Iadul sunt ceilalți", și nu trebuia să-ți petreci mult timp cu mine ca să știi că eram întru totul de acord.

(Adică, având în vedere mottoul, probabil că oricum nu ai ajunge să-ți petreci mult timp cu mine. Și nu ți-ai dori să o faci, dacă ai putea.)

Încă niciun semn de la Archie. Nu ar fi fost ciudat, dat fiind cât era de devreme, doar că *știam* că nu este acasă, ceea ce însemna că sigur este treaz. Asta însemna încă o chestie privind enigma care devenise Archie Andrews.

De fapt, ultima dată l-am văzut personal la Pop's, chiar în urmă cu o săptămână. Era, cum se spune, o noapte furtunoasă și plină de mister, iar eu mă retrăsesem într-un separeu, singur, încercând să scriu. În ultima vreme, o făceam din ce în ce mai des. Habar n-am dacă scrierile mele sunt bune de ceva – probabil că nu, pe cine păcălim? –, dar nu prea-mi pasă. Când scriu, pot să ignor lumea și, în același timp, să procesez lucrurile. Pentru mine, e cea mai bună dintre toate lumile posibile.

Desigur, îmi dau seama că, pentru un scriitor, „era o noapte furtunoasă și plină de mister" este probabil *cel mai* clișeistic mod de a stabili contextul pentru povestea lui, dar, știi tu – trebuie să-ți scrii adevărul și așa mai departe. Așadar, seara respectivă era furtunoasă și plină de mister. Nu pot schimba vremea de afară.

Pop mă necăjea văzând că-mi petrec atât de mult timp singur, într-un separeu, cocoșat peste laptopul meu uzat și demodat – ai crede că ar fi trebuit să se obișnuiască între timp cu asta –, dar în seara aia mă sâcâia și mai mult, spunându-mi că, dacă mai continui să mă ascund așa cu scrisul (deși, practic, eram în public), mă voi transforma într-un personaj de film horror, ca tipul din *Strălucirea*[1] sau mai rău.

I-am spus că „Tipii de genul ăla nu locuiesc în Riverdale". Atunci, credeam ce spun. Deși, nu după mult timp, am aflat contrariul.

Era atât de groaznic afară, încât, ore în șir, în restaurant n-am fost decât noi doi, Pop și cu mine. Câțiva oameni s-au oprit să-și ia ceva la pachet, dar era destul de clar că Pop ținea localul deschis doar ca să am unde să stau. E un tip de treabă, iar eu nu voiam să profit de șederea mea. Începeam să mă gândesc să-mi strâng lucrurile și să plec – întrebându-mă dacă intenționam să mă întorc la rulotă, unde absența mamei și a lui Jellybean dăinuia ca o pată pe care înălbitorul nu poate s-o îndepărteze de tot, sau unde altundeva puteam să mă duc – când clopoțelul de deasupra a sunat și cineva a intrat pe ușă.

L-am auzit pe Pop spunând „Archie! Ia uite cine-a sosit! Ce faci afară, pe dezastrul ăsta?", înainte să pot să-mi înalț capul și să văd cine este.

[1] Titlu original: *The Shining,* ecranizare de Stanley Kubrik a romanului horror omonim semnat de Stephen King (n. red.).

— Jughead.

Din cauza ploii, lui Archie părul îi stătea lipit de frunte și o băltoacă i se forma la picioare; semăna cu o chestie *târâtă* din iad, iar ploaia era doar o parte din toată tărășenia. Era tulburat. Nu, mai grav decât *tulburat.* Poate chiar *bântuit.*

— Salut! am spus eu, neștiind cum să reacționez față de el.

După o secundă în care am urmărit stropii adunându-i-se în vârfurile degetelor și alunecând spre podea, i-am făcut semn.

— Vrei să iei loc?

A părut să ezite, fapt care cu siguranță a răsucit și mai mult cuțitul în rană. Era o vreme când nu ar fi trebuit să îl întreb, iar el nu s-ar fi gândit de două ori. Și asta nu cu atât de mult timp în urmă.

Presupun că o vară poate să schimbe totul.

Am ridicat din umeri ca și când nu mi-ar fi păsat și am încercat să mă cred. El s-a așezat.

— Salut!

— A trecut o vreme de când nu ne-am mai văzut, am spus de vreme ce, aparent, gândeam *numai* în clișee în seara aia. Ce-ai mai făcut?

— Am lucrat pentru tata, știi tu. Am turnat beton. S-a strâmbat. Nu e tocmai slujba mea de vis, dar tata are nevoie de ajutor. În fine…

— În fine, am încuviințat eu.

Tatăl *meu* lucra pentru domnul Andrews; Archie nu trebuia să-mi spună cât de istovitoare este slujba.

— Și… tot scrii, a continuat el, dând din cap spre laptopul din fața mea.

— Încerc. Nu are chiar față de Premiul Național pentru Cărți. Cine știe dac-o să vrea cineva vreodată să citească chestia asta.

Chipul i s-a îmblânzit, de parcă s-ar fi gândit la ceva îndepărtat.

— Haide! Sigur că o vor citi. Ai fost mereu cel mai bun la inventat povești. Îți amintești toate dățile în care am dormit în casa din copac? Poveștile tale cu fantome erau cele mai înspăimântătoare. Mă prefăceam că nu sunt îngrozit. În majoritatea timpului, îmi doream să fug înapoi în casă și să mă ascund sub pat, cu Vegas.

Am zâmbit.

— Mda, mi-aduc aminte. Și habar n-aveai să te prefaci…

Atunci puteam să te citesc ca pe-o carte, Arch, am gândit eu. *Încă pot.* Munca în construcții nu explica de ce ne îndepărtaserăm, de ce nu era niciodată prin preajmă. Și nu-i explica nici privirea tristă, preocupată.

— Hei! a zis el deodată, părând un pic nerăbdător, dar și timid. Dacă ți-aș spune… că și eu am scris câte ceva?

Și-a coborât privirea spre masă, de parcă ar fi fost cel mai rușinos lucru pe care ar fi putut să mi-l dezvăluie.

— Pe bune?

Nu trebuia să se simtă rușinat, dar tot era o surpriză. Archie fotbalistu' să scrie? *Neașteptat* era puțin spus.

— Un roman sau ce?

— Îhh, mai degrabă poezie, a spus el și a roșit un pic.

— Poezie? Tu?

— Mda, nu știu. Poate mai mult… versuri pentru cântece?

Acum părea extrem de umilit. A fluturat o mână.

— Las-o baltă! În fine.

Scurtul său moment de vulnerabilitate se terminase.

— Ce pregătești pentru ziua de 4?

— *Ziua Independenței* la Twilight pe 3, cum dictează tradiția. Dar pe 4 e închis, așa că sunt liber.

— Corect, desigur. Frumos, a spus gânditor, trecându-și o mână prin păr.

Habar n-am de ce mi-a venit să-i spun ce fac. De săptămâni întregi mă gândeam la asta – la naiba, cu gândul ăsta mă trezisem de dimineață. Dar relația mea cu Archie părea prea fragilă. N-aveam de gând să insist, dar apoi m-am răzgândit.

Poate din cauza privirii lui nostalgice sau a discuției despre casa din copac, a lungii noastre prietenii.

— Ți-aduci aminte când ne duceam în Centerville în fiecare an, să urmărim artificiile?

— Bune vremuri!

— De ce n-o facem din nou și anul ăsta? Să luăm autobuzul? Ca odinioară.

Am avut niște emoții, ca și când posibilul său refuz ar fi fost un pumn în abdomen, dar ochii i s-au luminat.

— Da! Da, așa rămâne! Vii pe la mine la 4?

— Evident! am spus și, pentru o secundă, mi s-a părut că relația noastră era întocmai cum fusese dintotdeauna.

Era dezgustător cât de mult îmi doream să fie adevărat. Când mi-am dat seama cum stau exact lucrurile între mine și Archie, cât de încurcată devenise vechea și familiara noastră relație… ei bine, atunci a fost prea târziu să fie altfel decât terminată.

RAPORT PRIVIND PESCUITUL ÎN RÂUL SWEETWATER
4 IULIE

Debitul de apă: 20,13 m^3/secundă
Vizibilitate: 91,44 cm
Temperatura apei la prânz: 10,5°C
Starea apei: limpede
Cel mai bun moment al zilei pentru pescuit: de dimineața devreme până seara târziu
Cea mai bună zonă: dincolo de Golful Striker
Cel mai bun punct de acces: parcați la baza intrării în zona de camping, la 5,5 km în jos
Specii de peşte: păstrăv
Sezon de pescuit: 1 aprilie–30 noiembrie
Fir recomandat: fir 4X
Cea mai bună undiță: undiță de 4,3 kg
Cel mai bun fir de lansare a momelii: fir de lansare pentru păstrăv WF
Cel mai bun fir de scufundare: fir cu vârf de scufundare, categoria V

* * *

Cei de la biroul primarului din Riverdale
şi din departamentul
Parcuri orăşeneşti & Recreație
vă urează o vacanță grozavă şi vă sfătuiesc
SĂ AVEȚI GRIJĂ!

CAPITOLUL TREI

VERONICA

„Cine se trezește de dimineață, departe ajunge, *m'hija*[1]", spune mereu tăticuțul meu. Dar, sincer – ce-i așa de fascinant? Mmm, *faptul că ajungi… departe*? Prefer să dorm.

Așadar, poți să-ți imaginezi cât de furioasă am fost s-o găsesc pe mama aplecându-se asupra mea, ca un soi de căpcăun incredibil de frumos și cu o coafură perfectă, după ce a tras perdeaua de la fereastra cabinei mele, scuturându-mi ușor umerii și bătând în podea cu talpa sensibilă a unui pantof Valentino.

— Ronnie, plecăm! a spus ea, cu o urmă de nerăbdare. Curând. Știi că tatăl tău are un program. Katie, îmi pare rău, dar va trebui să pleci.

M-am uitat la ceasul meu Cartier – un fleac din partea tatei, bineînțeles. Abia dacă era 7 dimineața. Era, pur și simplu, ceva lipsit de respect.

— Katie, asta dacă nu – îh, îmi simțeam gura uscată și aspră, iar capul îmi bubuia după distracția din noaptea trecută – dacă nu vrei să vii cu noi? E ultima ta șansă să te răzgândești. *Chiar* vrei să ratezi petrecerea verii?

---

[1] „Fiica mea" (în limba spaniolă în original) (n. red.).

Cu grijă și mijind ochii din cauza soarelui, m-am rostogolit pe o parte și m-am sprijinit într-un cot. Am ridicat o sprânceană la prietena mea cea mai bună care dormise, ca în atâtea nopți de vară până acum, în patul suplimentar din cabina mea, după ce festivitățile din noaptea precedentă se lungiseră cu o oră. Katie rămânea atât de des peste noapte, încât avea câte un flacon La Mer în fiecare cameră a familiei Lodge.

Katie mi-a zâmbit, dezgolindu-și dinții orbitori de albi datorită celui mai bun cabinet de ortodonție pe care-l oferea Upper East Side[1].

— Dar, Veronica, a tors ea, tachinându-mă, *voi fi* la petrecerea verii. Petrecerea anuală de 4 iulie pe care o dă Kelly Klein în East Hampton este legendară. Anul trecut, a avut un perete din gogoși care formau steagul american. Și se presupune că Rihanna va fi acolo.

Am râs zgomotos.

— Rihanna? Te rog! Dacă ai noroc, *poate* vei zări vreo fițoasă din familia Kardashian. În East End, nu poți să arunci un Louboutin[2] fără să nimerești una. Și dacă aș fi știut că îți plac mâncărurile tematice, aș fi putut să-ți comand niște *macarons*[3] roșii, albe și albastre de la Ladurée[4]. Știi, Claude i-a dat bucătarului nostru numărul personal de telefon.

— Nu fi prostuță, Veronica – *știi* că meniul nostru e stabilit de luni bune!

---

[1] Cartier de lux din New York (n. red.).

[2] Marcă de pantofi de lux pentru femei lansată de Christian Louboutin în Franța în anul 1991 (n. red.).

[3] Desert franțuzesc, în formă de fursecuri cu diferite arome și culori (n. red.).

[4] Cunoscută firmă de patiserie, înființată în anul 1862 la Paris (n. red.).

Asta era exclamația mamei, zâmbetul din ochii ei căprui dând-o de gol. Totuși, buzele îi descriau încă o linie fermă.

— Katie, dragă, știi că ne-ar plăcea să vii. Dar, dacă rămâi în Hampton, e vremea să începi să spui „la revedere". Căpitanul vrea să plece în treizeci de minute. La cererea domnului Lodge.

Toți știm că „cererile" domnului Lodge numai cereri nu sunt.

Am oftat.

— Mamă, nu avem timp nici să bem un cappuccino dublu – de care amândouă avem disperată nevoie!

Katie m-a aprobat dând din cap și a fluturat drăguț din gene.

— Și de o aspirină de mărime industrială, a spus ea masându-și tâmplele.

Mama a ignorat teatrul lui Katie, încrucișându-și brațele la piept.

— Am s-o trimit jos pe Marta cu un Advil și cafea. Și, probabil, pot să-l conving pe tatăl tău să mai aștepte un sfert de oră. Dar nu promit nimic, așa că – și-a fluturat mâna, făcându-ne semn să ne grăbim – haideți!

— Cere-i o oră. Și atunci îți va oferi – *ne* va oferi – 45 de minute, am spus rânjind.

Poți să spui ce vrei despre tati – și sunt multe de zis –, dar îi place să negocieze. Și mai mult decât negocierile? Tati iubește portițele de scăpare. Atât de mult, încât chiar și-a botezat iahtul *SS Loophole*[1]. Și, ca orice altă portiță, vasul ăsta se pricepea de minune să ne ducă exact unde ne doream să fim.

Katie și cu mine ne-am îmbrăcat repede, Katie renunțând la perechea de pijamale împrumutate și punându-și din nou

[1] „Portiță de scăpare" (n. tr.).

rochia de vară Stella McCartney, pe care o purtase la petrecerea de seara trecută.

— Miros ca un foc de tabără, a spus ea și și-a scuturat brațele bronzate prin mânecile cu volănașe, căzute de pe umăr.

— Fato, dacă miroși a seara trecută, știi că a fost o seară bună, am zis eu.

Cel puțin era cinstită; petrecerea improvizată de Luke la Georgica Pond a fost *legendară*. La modu' „uitați de ora de culcare, uitați cine-a fost pasiunea voastră de-o vară până în seara asta și pregătiți-vă de distracție".

Am râs amândouă. Katie era complicea mea din prima zi de grădiniță la Spence. Mama ei e un pic psihopată – de treabă, dar psihopată – și nici măcar pe atunci nu o lăsa pe Katie să se apropie de o moleculă de gluten. Pe de altă parte, mama *mea* mă trimitea la școală cu o brioșă Magnolia într-un recipient de plastic, împreună cu o delicatesă PB&J de la brutăria Blue Ribbon, fie-i ruinele ușoare! Săraca Katie părea atât de tristă când vedea delicatesele, că îi dădeam jumătate din tot ce aveam în pachetul pentru prânz… Și mie *nu* îmi este ușor să împart, așa că știi că a fost destinul.

De atunci, am fost de nedespărțit. Cu excepția cocktailurilor anuale ale familiei mele de 4 iulie, organizate în apartamentul nostru luxos din blocul Dakota. În ultimii trei ani, Katie a făcut o pasiune pentru cel mai bun prieten al lui Luke Chastain, cel al cărui nume e puțin probabil să fie Mac – unul venit din Australia, cu un abdomen fantastic și un accent delicios. Luke și Mac își petrec ziua de 4 iulie în Hampton, prostuții, ceea ce înseamnă că și Kate o face.

Este în regulă. Înseamnă mai mult timp pentru *moi*[1]. Și, pentru a fi la curent cu toate urgențele, există mesajele pe

[1] „Mine" (în limba franceză în original) (n. red.).

telefon și FaceTime. Așadar, în vreme ce majoritatea oamenilor se înghesuiau în autobuze, trenuri sau în parcarea interminabilă LIE, *SS Loophole* părăsea în viteză Sag Harbor, pornind înapoi spre New York.

Nu o învinuiam pe Katie pentru că voia să rămână în Est – la urma urmei, Mac avea un abdomen fabulos –, dar nu ai fi putut să mă plătești ca să o însoțesc. Cei din familia Kardashian și pereții din gogoși sunt în regulă, dar toată lumea știe că nimeni nu organizează un eveniment ca familia Lodge. Petrecerea noastră anuală de 4 iulie nu era o excepție. O organizam de când mă știam. Chiar și ca preșcolar, înțelegeam prestigiul de nivel superior care însoțea efortul de a veni acasă de la locuința șic de pe plajă doar pentru o noapte, după ce făceai rost de o invitație la unul dintre cele mai la modă evenimente ale sezonului. Să fii pe lista de invitați a familiei Lodge era un simbol al statutului echivalent cu o invitație, pe vremuri, la studioul lui Warhol[1], Factory. În seara următoare, urma să ciocnesc paharul cu membri din familia Du Pont, Rockefeller, Vanderbilt… și *al nostru* avea să fie cel mai important nume din încăpere.

Știu ce gândești: că sunt o fată răsfățată, care trăiește o viață de vis.

Ai sută la sută dreptate. Și nu îmi cer scuze.

Tati lucrează din greu și ca un nebun ca să ne asigure stilul ăsta de viață, iar dacă el vrea să-și împartă câștigurile cu fiica adorată și soția sa devotată, de ce nu?

Și, dacă viața mea este bună, atunci vara în New York este punctul culminant. Este îngrozitor de cald și sunt atât de mulți aburi, încât, practic, vezi dungile de căldură strălucind în valuri

[1] Andy Warhol (1928–1987), personalitate a curentului artistic cunoscut ca Pop Art din Statele Unite (n. red.).

pe trotuare. Acolo intervin escapadele din East Hampton. Tata a conceput vila cu șindrilă și opt dormitoare – „Lodgehampton", cum o cunosc localnicii – de la zero, fără să uite vreun detaliu. Am propriul apartament în aripa de sud, cu vedere spre grădina din spate și piscina cu apă sărată încălzită. În plus, avem o scurtă cărare de lemn spre punctul de acces către plaja noastră privată. În clădire există un aparat de aer condiționat central, dar, de obicei, dorm cu ferestrele deschise doar ca să aud cum se sparg valurile oceanului. Cine are nevoie de o mașinărie care scoate zgomot alb, când ai parte de răcoarea adevărată?

În majoritatea verilor, Katie și cu mine ne aruncam câteva rochii subțiri într-o geantă și, în secunda în care terminam orele, ne opream la Lodgehampton până de Ziua Muncii[1]. Era destul de ușor să ajungi înapoi în oraș cu barca sau, dacă o folosea tata, cu un charter. Dar, vara asta, făcusem mult mai multe drumuri încolo și-ncoace – și-mi plăcuse fiecare clipă. Era cel mai bun lucru din ambele lumi.

Tati nu lucrează la fel de mult pe timpul verii, ceea ce este divin. Avem timp să luăm masa în familie fără grabă și, vinerea, la Le Cirque. Acasă, în apartamentul nostru clasic antebelic format din șase încăperi, Marta are mereu un cărucior înalt sau o masă pregătită, pentru orice eventualitate. Și, vara asta, mă alăturasem în sfârșit adolescenților americani tipici într-un mod cu totul neașteptat:

Vara asta, aveam o slujbă.

Nu uita, lucram la *Vogue*. Deci, poate nu era o slujbă tocmai obișnuită pentru adolescenți. Teoretic vorbind, eram stagiară

[1] *Labor Day,* sărbătoare națională a Statelor Unite, celebrată în prima zi de luni din luna septembrie (n. red.).

la departamentul de modă, dar după prima săptămână printre angajați, am fost aleasă să lucrez ca asistenta personală a lui Grace Coddington[1].

(Știu!)

Presupun că femeia aia chiar știe ce înseamnă stilul.

Slujba era perfectă; Grace și cu mine semănam atât de mult, că știam ce are nevoie înaintea ei. (Ea își începe ziua cu o latte cu ceai verde matcha, fără zahăr, la 9.30, și mereu bea o cafea decofeinizată la 3, de preferat cu o Millefoglie de la Sant Ambroeus. Preia *mereu* apelurile de la Anna, niciodată pe ale presei. Și e vai și-amar de asistentul care-i arată formatul paginilor, fără să verifice greșelile de scriere.) Aveam acces la șifonierul scandalos al revistei – Mecca, practic – și reușeam să mai fac și câteva cumpărături pentru mine între comisioane (Nelle de la Barneys are un dosar cu toate mărimile pe care le port și culorile produselor de cosmetică).

Atâtea avantaje, și sunt incredibil de flexibili în privința orelor de muncă. Adică pot să petrec weekenduri prelungite la Lodgehampton și să-mi iau după-amiezile libere ca să o ajut pe mama să se pregătească pentru petrecerea noastră.

Îți dai seama de ce slujba mea mi se pare mai mult o joacă.

— *M'hija,* rânjești ca motanul care a înghițit canarul.

— Hmm?

Stăteam întinse pe puntea din spate și ne acopeream cu mâna ceștile cu cappuccino spumos ca să le ferim de vânt când vasul naviga lin. M-am ridicat ca să fiu cu fața la ea și mi-am încrucișat picioarele.

---

[1] Grace Coddington (n. 1941), personalitate din lumea modei, ex-manechin, director artistic al revistei *Vogue*, ediția americană, până în anul 2016 (n. red.).

— Tocmai mă gândeam la cât de norocoase suntem, presupun. Abia aștept vacanța! Petrecerea. Mi-ar fi greu să nu zâmbesc, înconjurată de toate astea…

Am gesticulat spre mulțimea de pernuțe de un alb imaculat, lumina strălucitoare a soarelui și apa de un verde-albastru care ne înconjura din toate părțile.

— Poate că sunt un pic răsfățată – auzindu-mă, mama a pufnit deloc delicat, cum nu îi stătea în fire –, dar nu sunt o sociopată.

— Mă bucur să aud asta, a spus ea, sinceră. *Suntem* norocoase că avem toate astea, desigur. Și ar trebui să fim recunoscătoare. Dar nu avem nimic, dacă nu avem…

S-a uitat la mine, îndemnându-mă să-i termin gândul.

— Familie, am zis eu, după semnal.

— Familie, a repetat ea, terminându-și cafeaua și lingându-și un strop de spumă de pe buză. Acum, pentru decorul petrecerii…

— Ei bine, știu deja că nu te impresionează peretele cu gogoși al lui Kelly Klein, am spus râzând. Dar ce zici de *macarons*?

— Păi, dacă sunt de la Ladurée, n-ar putea să fie niciodată de prost gust, dar putem să fim mai inspirate. *Calitatea e mereu pe primul loc.*

Era mottoul nostru, pe care l-am rostit odată cu ea.

— În orice caz, așa cum ți-am spus, totul e aranjat în mare parte. Rafe a trimis dosarul cu toate detaliile petrecerii săptămâna trecută. Artificii în loc de bețigașe pentru cocktailuri. Coronițe cu elemente marine, cu panglici roșii, albe și albastre. Mici rulouri cu homar și tacos ahi în hârtie cerată, servite pe balcoane.

— Un picnic urban, e grozav! am izbucnit eu. Am să iau dosarul, ca să putem recapitula planul de astăzi.

Îmi plăcea faptul că designerul nostru nu apela la Pinterest sau Instagram; analogia era farmecul său. Îi făcea creațiile cu atât mai neașteptate… și exclusive.

M-am ridicat de pe pernuțe, am traversat puntea și-am trecut prin salon, coborând scările spre cabina părinților mei. Totuși, m-am oprit chiar în fața ușii. Tata vorbea la telefon și nu părea vesel.

— Și când aveai de gând să-mi spui despre asta? zicea el, pe o voce joasă, dar care tremura de furie.

A tăcut, ascultându-și interlocutorul.

— Nu e de-ajuns. Plățile alea…

Vasul s-a clătinat brusc, când am trecut prin apele agitate. Mi-am pierdut echilibrul în același timp în care tata a deschis ușa. Când m-a văzut, privirea i-a devenit inexpresivă.

— O să te mai sun eu, a spus el scurt și a închis fără să aștepte un răspuns. *M'hija,* a zis și s-a întors către mine când și-a strecurat telefonul în buzunar. Pot să te ajut cu ceva?

— Ăăă, tocmai căutam dosarul lui Rafe pentru petrecere. Mama și cu mine recapitulam ultimele detalii și puneam ziua la cale. Îmi cer scuze, nu am vrut să te deranjez, m-am bâlbâit eu.

Convorbirile furtunoase nu erau deloc o noutate pentru tata, dar acum simțisem ceva în vocea lui – o urmă de disperare în mânia lui, lucru deloc normal.

Sau era doar imaginația mea?

— Aruncă o privire, a spus și s-a dat din calea mea ca să ajung la noptiera mamei.

Când am trecut pe lângă el, m-a mângâiat pe ceafă ca și când aș fi fost o copilă pe care o învelea la culcare.

Am înghețat.

— Tati, e… e ceva în neregulă?

— Bineînțeles că nu, a spus fără să ezite. Nu ai de ce să-ți faci griji. Ia dosarul și întoarce-te la mama ta. Va fi cea mai magică petrecere a noastră de 4 iulie.

— Bine, am zis eu și am încercat să par credibilă.

Îți imaginezi chestii, am insistat în mintea mea.

Dar, cumva, nu mi se părea tocmai adevărat.

CAPITOLUL PATRU

ARCHIE

Nu m-am considerat niciodată un tip complicat. Sunt cum mă vezi: un puști de liceu, dintr-un orășel. Joc fotbal, iau cina în familie și, după ore, beau milkshake cu prietenii mei, la Pop's. Înțelegi tu.

Verile erau mereu la fel: zile lungi în care înotam cu Betty în râul Sweetwater și nopți în care vedeam filme cu Jughead, la Twilight; ore nesfârșite în care-i aruncam discul lui Vegas. Tata făcea burgeri pe grătar la apus – și, în mod obișnuit, scăpa unul, ceea ce era grozav pentru Vegas, dar un chin pentru mine și pentru mama, care, de obicei, muream de foame între timp.

Dar, presupun că lucrurile se schimbă, chiar și într-un orășel ca Riverdale, unde crezi că totul e mereu la fel. Și eu ar trebui să știu, pentru că mama a plecat cu doi ani în urmă și nu s-a mai întors.

Plecarea ei a fost destul de greu de îndurat. Și, vara asta, lucrurile sunt ciudate. Betty e plecată la Los Angeles, fapt care-i grozav pentru ea, dar trebuie să admit că-i duc dorul nebunește.

Iar Jughead și cu mine… nu prea ne mai vedem atât de mult. Presupun că, în mare parte, e vina mea. Pentru că… ei bine, din cauza altor lucruri la care nu m-am așteptat. Genul de lucruri care schimbă totul.

Când eram mic, îmi plăcea să joc „și dacă". *„Și dacă-s încă treaz când mama urcă-n camera mea?"* (La culcare, îmi citea o poveste în plus.) *„Și dacă-l înscriu pe Vegas în competiția aia pentru câini?"* (Asta a fost sugestia lui Betty, dar el a vomitat pe judecători, așa că nu am primit niciun premiu.) *„Și dacă dau probă pentru liga mică, deși sunt agitat?"* (Micul Archie devenit al doilea mijlocaș!)

Dar, odată ce te maturizezi, mizele jocului „și dacă?" sunt mai mari. Și dacă aș fi plecat cu mama, în loc să rămân cu tata? Pentru prima dată, aș fi știut cum este să fii într-un oraș mare, ce are într-adevăr de oferit viața în afara orășelului Riverdale.

Însă, pe de altă parte, dacă tata nu m-ar fi avut prin preajmă vara asta, să-l ajut cu afacerea lui? El pretindea că îmi dădea de lucru, că îmi făcea o favoare lăsându-mă să torn beton și alte chestii, dar eu știam mai bine. Îl vedeam noaptea, aplecat peste masa unde mâncam, cu un calculator și un teanc de facturi în mâini. Îl auzeam la telefon, încercând să negocieze cu vânzătorii sau să-i facă pe clienți să plătească. Sunt vremuri grele pentru construcții. Să mă aibă prin preajmă înseamnă un ajutor suplimentar, un salariu mai puțin de plătit.

Apoi, sunt și lucrurile mai neînsemnate, cele cu efecte în valuri pe care nu ai cum să le prevezi. Și dacă tata nu ar fi hotărât să facă curățenie în garaj în prima săptămână de vară? Unde aș fi fost atunci?

Am crezut că este nebun. Era o caniculă incredibilă, genul de vreme care bate recordurile și devine singurul lucru despre care vrea să vorbească toată lumea. Însă tatei nu îi păsa; când își punea ceva în minte, aia făcea. Așadar, iată-ne într-o seară înnorată de iunie, cu brațele, gâtul și spatele arzându-mi din cauza turei de zece ore, îngropat în garajul sufocant. Era cald ca într-un cuptor și mirosea a praf și benzină.

— Trebuie s-o facem acum? am gemut eu, prăbușit pe un șezlong antic.

Abia puteam să-mi țin ochii deschiși.

— Sunt mort de oboseală. Tu n-ai murit? Cum de n-ai murit?

Asta se întâmpla mai pe la începutul verii, înainte să prind puteri, așa că nu puteam să țin pasul cu munca fără să vin acasă simțind zece feluri de dureri.

Tata a râs de mine.

— Fiule, când ai vârsta mea, *mort* ești cam tot timpul. Înveți să faci eforturi. Încearcă și tu!

— Bine, bine! am spus și m-am ridicat șovăind de pe șezlong. Să nu spui că n-am făcut niciodată nimic pentru tine.

— Știi ce se spune, Arch, a zis el, trăgând o cutie pleoștită de carton din colț. Gunoiul unuia este…

— O cupă cu mâner pentru scobit pepene din era sovietică?

Am scuturat din cap văzând ce ridicase. Nu văzusem așa ceva decât în emisiunile de televiziune din anii ’60.

— Haide, tată! Vorbești serios?

Tata s-a încruntat.

— Hmm. Mai bine aruncă-l în grămada „de păstrat”.

— Poftim?

Era incurabil, așa că am fost nevoit să intervin.

— Nu fi nebun! Am să-ncep o grămadă pentru Armata Salvării.

I-am înșfăcat obiectul înainte să mă poată contrazice, deși umerii mă dureau la fiecare mișcare.

După un scuter cu o roată stricată, un clovn de pluș și înfricoșător, care era cu siguranță bântuit, și trei teancuri de cărți mucegăite cu benzi desenate (pe alea le-am păstrat), iată-mă holbându-mă la mine, din fundul unei cutii: o fotografie cu întreaga familie. Mama, tata și cu mine. Chiar și Vegas era acolo, cu limba care-i atârna pe afară ca atunci când se entuziasmează. Toți zâmbeam în fotografie. Tata o cuprindea pe mama cu un braț, iar ea mă îmbrățișa.

Atunci a început? Orice îi spunea că i-ar fi fost mai bine fără noi? Era poza asta un indiciu? Faptul că tata se uita la ea, dar ea privea în față? Ar fi trebuit să știm? Să ne așteptăm la asta?

— Ascultă, tată, am început eu, neliniștit, tot voiam să te întreb ceva… Ai vorbit cu mama recent?

Poate țineau legătura în secret. Poate știa că el are probleme cu afacerea. Poate plănuia să se întoarcă și-și făcea bagajul chiar acum.

Jucam din nou „și dacă?”.

Tata a înlemnit.

— E destul de ocupată. Știi, de-abia a-nceput să lucreze pentru firma aia nouă.

— Corect!

Încercasem să nu mă gândesc la asta. Noua slujbă însemna că plănuia să rămână o vreme. Nici măcar eu nu puteam să pretind altceva.

— Deci, presupun că nu.

— Hei!

Pentru o secundă, am crezut că-mi răspundea, ca și când ar fi fost supărat că îndrăznisem să deschid subiectul sau așa ceva. Dar, când m-am uitat la el, ochii îi străluceau și scotea ceva mare și greu dintr-o cutie.

— Acum, *uite* ceva ce merită păstrat! Vechea mea Stratocaster[1].

— Uau!

Până și eu recunoșteam un obiect de colecție când îl vedeam. Era verde, lucioasă, acoperită de praf din garaj și cu un grif zgâriat și uzat dincolo de incrustațiile de sidef. Unele corzi erau slăbite și câteva lipseau. Dar, în ciuda tuturor lucrurilor… era o minunăție.

— Tată, cântai la chitară?

Tatăl meu fusese muzician, odată ca niciodată? *Cum* de nu venise niciodată vorba despre asta? Era ca și când trebuia să regândesc tot ce credeam că știu despre bătrân.

Dacă fusese *grozav* cândva?

— Oh, din când în când, a spus zdrăngănind corzile slăbite care au scos un mic sunet ce m-a făcut să vreau cu disperare s-o bag în priză și să cânt.

— E *grav,* tată! La modul bun, adică. Pot s-o încerc?

Brusc, nu îmi doream nimic altceva.

Tata mi-a aruncat o privire.

— Arch, ar trebui să știi că e interzis să atingi chitara altui bărbat! În plus, ți-am cumpărat și ție una. Ai uitat?

Nu uitasem. Mi-a dat-o când am împlinit 16 ani. Era o Gibson acustică, din lemn închis la culoare, solidă și grea. Cântam destul de bine… dar niciodată în afara dormitorului meu. Ideea de a cânta pentru alți oameni mă făcea să devin agitat.

---

[1] Legendară chitară electrică (n. red.).

Ai putea să-i spui „trac", dar o parte din mine se întreba dacă… așteptam inspirația? *Și dacă…* nu venea niciodată?

Dar s-a dovedit că nu trebuie să-mi fac griji în privința asta.

— Pământul către Archie? Ce se petrece acolo?

— Ha?

Am clipit. Soarele răsărea, luminând silueta domnișoarei Grundy – a lui Geraldine – de la fereastră. Stătea în fața ei ca o umbră, afișând o expresie confuză. Soarele îi făcea părul să strălucească. *Păru-ți strălucește în lumina soarelui.* Hm. Poate era un vers dintr-un cântec? Nu mă puteam abține să nu gândesc în versuri în preajma ei. Pur și simplu avea efectul ăsta asupra mea. Doamne, *eram* un personaj dintr-un cântec siropos de dragoste.

— Oh, scuze, cred că doar mă gândeam.

— Trebuie să fi fost niște gânduri profunde, a spus ea zâmbind. Erai în transă.

Eram, jucând din nou jocul „și dacă?". *Și dacă* Betty nu ar fi plecat la Los Angeles și tata nu m-ar fi rugat să vin să lucrez pentru el? Și dacă n-am fi dat niciodată peste chitara aia veche, ca să mă apuc din nou de cântat, chiar dacă o făceam doar pentru mine? Dacă nu m-aș fi întors singur pe jos acasă de la muncă în ziua aia fierbinte, de la sfârșitul lui iunie, când un Volkswagen Broscuță, de un albastru-deschis, pe care nu îl cunoșteam, s-a apropiat…?

— Archie Andrews? De ce mergi pe jos, în canicula asta?

Am mijit ochii. Femeia de la volan avea părul ondulat, de un blond-închis, și ochelarii de vedere îi ascundeau îngrijorarea.

Domnișoara Grundy! Profesoara de muzică de la liceul Riverdale. Aproape că n-am recunoscut-o în afara școlii, deloc rezervată, ca la ore.

— Mmm, mă călesc?

A sunat stupid când am spus-o și am râs amândoi.

— Ei bine, urcă înainte să mori din cauza insolației, a spus și s-a aplecat peste scaun ca să-mi deschidă portiera.

În ziua aia, m-a lăsat direct acasă. Nu m-am gândit mult la asta, ci doar la faptul că mereu e ciudat să-i vezi pe profesori în afara școlii. Dar, a doua zi, mă aștepta din nou chiar dincolo de șantierul de construcții, ca și când ar fi plănuit într-adevăr să mă ducă acasă cu mașina. Și-n ziua următoare, a fost din nou acolo, și după aceea tot așa, ca și când am fi ajuns la vreun soi de înțelegere nerostită.

E o parte din mine care întotdeauna va crede că a fost mâna destinului s-o întâlnesc în ziua aia. Pentru că, din senin, aveam cu cine să vorbesc despre chitară… și cântecele pe care începusem să le scriu – primele, doar mâzgăleli în mare parte. Într-o după-amiază, a văzut chitara pe veranda mea și m-a întrebat dacă eu cânt.

Îmi făceam griji că nu aș fi fost destul de bun pentru ea. Am încercat să protestez, dar a insistat. Eram speriat că ar fi fugit și că aș fi rămas singur, ca la început.

Dar ea m-a ascultat și m-a luat în serios. A văzut în mine ce nimeni altcineva, nici măcar Betty, nu a văzut. Când i-am cântat, mi-a zâmbit și… totul a căpătat sens.

— Ai potențial, Archie, mi-a spus ea. Te-ai gândit la lecții în privat?

Amândoi știam ce mă întreba cu adevărat. Și amândoi știam răspunsul la întrebare: da.

La un moment dat, împărtășeam… alte lucruri. Într-o după-amiază, fără să spună un cuvânt, Geraldine a cotit pe neașteptate în drumul nostru spre casă. În clipa următoare, m-am trezit că parcase într-un loc retras de pe malul râului Sweetwater. Curând, a devenit locul nostru.

Poate o parte din mine știa că este greșit ceea ce făceam (la urma urmei, era profesoară, probabil era chiar ilegal, deși asta ne doream amândoi), dar nu conta. Cu trecerea timpului, sentimentele mele pentru ea au devenit mai puternice decât pentru orice altă persoană cunoscută vreodată. Curând, era cea mai importantă ființă din viața mea.

De aceea venisem în fugă în dimineața asta (la propriu, eram încă-n pantalonii de sport scurți și transpirați, ceea ce poate nu era prea romantic, dar era singura cale de a ajunge la ea la prima oră, fără să stârnesc vreo bănuială). Era 3 iulie, sărbătoarea se apropia, iar eu voiam să facem ceva special, împreună. Voiam mereu să fiu cu ea.

M-am întors spre Geraldine.

— Mă gândeam la ziua de 4, am început un pic agitat, deși nu știam de ce. Ăăă… faci ceva mâine?

Geraldine a zâmbit când și-a turnat cafea într-o ceașcă.

— De fapt, voiam să merg cu cortul pe malul râului…

A sorbit o înghițitură.

— Vrei să vii?

Amândoi știam răspunsul și la întrebarea asta.

Archie:

Am găsit cortul. Era îngropat în garaj. Totul e pregătit!

Geraldine:

Abia aștept! Ne întâlnim aici după cină, ca să mergem în pădure?

Archie:

Da.

Geraldine:

[ȘTERGEȚI CONVERSAȚIA?] [DA]

CAPITOLUL CINCI

BETTY

Dragă jurnalule,

N-o să crezi niciodată ce tocmai s-a întâmplat! Eu nu pot să cred! Nu exagerez; mă ascund, literalmente, în încăperea în care se țin tot felul de chestii pentru curățenie de la *Hello Giggles* și notez totul pentru că, atunci când m-am ciupit, tot nu mi s-a părut mai real.

În sfârșit, *în sfârșit* am parte de prima mea realizare aici!

Când m-am trezit în dimineața asta, m-am gândit doar la cât de ciudat este să-mi petrec ziua de 4 iulie departe de prietenii mei, departe de familia mea… departe de Riverdale. E de bine, dar, să fim serioși. În seara plănuiesc să mă întâlnesc cu Brad, dar, altfel, am mereu destul de mult timp liber. E o mare aventură, așa cum sperasem.

Dimineața am ieșit la plimbare, am făcut un duș în baia de oaspeți a mătușii Gertrude, cu fusta ciudată de dantelă pe lângă cutia de șervețele, căutând o pereche de blugi skinny și o bluză fără mâneci care însumează garderoba mea de „Los Angeles”… Mi-am petrecut 30 de minute în trafic, doar ca să parcurg cinci kilometri pe 405… Toate-s chestii destul de standard.

Dar, când am ajuns la birou, atmosfera era cu totul alta decât de obicei. Pentru început, era tăcere. Biroul mare, alb și curat de la recepție era liniștit și nu suna niciun telefon.

— Alo? am strigat eu, mergând cu grijă pe vârfuri ca și când m-aș fi temut să nu iau pe cineva prin surprindere.

În zona de odihnă, de obicei răcoroasă, nu era nimeni. În mod obișnuit, ai fi dat peste cel puțin doi scriitori aplecați peste scaunele lor de-un albastru păun de la jumătatea secolului sau căutând prin rafturile de cărți de un galben intens. În schimb, am văzut un iPad singuratic pe o masă, proprietarul fiind de negăsit.

Șovăind, am încercat să intru.

— O, bună!

Era Cleo, editor, cocoșată peste biroul ei și mușcând dintr-un creion cu sclipici roz.

— Este… unde e toată lumea?

Cleo a bătut ușor cu creionul în birou și s-a uitat la mine. Ochii îi erau imenși în spatele ramelor mari și roșii ale ochelarilor.

— În concediu, a ridicat ea din umeri. Oamenii pleacă. De fapt, și eu plec la Palm Springs – și-a consultat ceasul Apple de la încheietura mâinii – într-o oră.

— Oh!

Am aruncat o privire în restul biroului. Niciun semn de viață.

— Mai e cineva aici?

Să fiu sinceră, mă cam bucura ideea de a fi singură aici. Erau mereu destule de clasat sau e-mailuri la întâmplare de sortat, iar ideea de-a face asta fără ca Rebecca să-mi sufle în ceafă părea destul de… liniștitoare.

Cleo s-a strâmbat.

— Rebecca e în sala de conferințe și se uită la mostre de tapet și materiale pentru provocarea transformării camerei de zi.

— Corect, desigur.

Ușoara adiere a speranței dispăruse. Bineînțeles că Rebecca nu era genul care să lipsească de la serviciu din cauza unei zile de sărbătoare.

M-am îndreptat spre sala de conferințe ca să-i duc prânzul. Ușa era întredeschisă, iar eu am ciocănit ușor ca să nu pară că dau buzna, pur și simplu.

— Intră!

Am intrat, pășind încet. Dintr-un motiv oarecare, doar faptul de a fi în prezența Rebeccăi mă făcea să fiu mai precaută.

— Ți-am adus ce ai comandat pentru prânz.

Punga de hârtie a scos un fâșâit asurzitor când am lăsat-o jos.

Rebecca era lângă peretele din spate, tot uitându-se la diferite mostre de tapet: albastru înflorat, mov înflorat, verde înflorat și metalic înflorat. Erau flori de toate formele și mărimile, de la cele pop art la cele din dantelă în stilul reginei Anne, marca Laura Ashley. În mod evident, era ceva tematic.

A oftat.

— Nu știu. Ți se pare că este… prea mult?

Până acum, Rebecca nu-mi ceruse părerea cu privire la nimic; oricum, nu atât de direct.

— Ce? Mie? Am tușit. Te referi la tapet?

S-a întors și și-a dat ochii peste cap, dar destul de simpatic.

— Da. Adică florile… sunt prea multe?

— Niciodată, am răspuns cu sinceritate.

S-a uitat la ținuta mea.

— Ei bine, sigur. Dar… îhhh, cel metalic. Pe de-o parte, e cel mai interesant dintre toate. Dar, pe de altă parte…

Părea să aştepte să spun ceva.

— Este puţin cam… ţipător?

La *Hello Giggles* încercăm să nu transmitem energii negative, aşadar criticile constructive trebuie mereu formulate cu foarte mare grijă.

— Da! Ţipător!

Părea profund uşurată că găsisem cuvântul potrivit.

— În plus, tocmai am citit în *Design Sponge* că tâmplăria este noul tapet şi – încă un oftat profund – nu ştiu, pur şi simplu nu-mi spune nimic. Mi se pare atât de *neinspirat*.

Chiar părea extrem de plictisită şi în lipsă de idei. Probabil că nici n-ar fi fost atât de deschisă cu mine de la bun început, dacă n-ar fi fost sărbătoare şi dacă, practic, n-aş fi fost singura de pe acolo.

Dar cui îi păsa? Rebecca îmi vorbea în sfârşit! Îmi cerea *părerea*!

S-a trântit la masa de conferinţă şi a scotocit prin punga cu mâncare, scoţându-şi comanda. Pentru o secundă, am rămas stângace în picioare, neştiind ce să fac în continuare.

— Tu ce ţi-ai luat? a întrebat Rebecca. Ceva, nu? Trebuie să mănânci. Sau, nu ştiu, poate că aspiri să devii actriţă şi nu mănânci. În oraşul ăsta se întâmplă şi lucruri mai ciudate.

— Nu, cu siguranţă mănânc, am asigurat-o eu.

Într-o doară, mi-am scos şi eu mâncarea. În Riverdale nu sunt multe restaurante unde se serveşte sushi (citeşte: nu e niciunul), iar eu am aflat foarte repede că ruloul cu ton picant şi garnitura de edamame[1] sunt două dintre lucrurile mele preferate în Los Angeles.

[1] Boabe imature de soia, gătite direct în păstaie, folosite mai ales în bucătăria asiatică (n. red.).

Rebecca nu îndrăznise să-mi ceară să stau cu ea, dar pe-aproape. Și era posibil să nu mai am o asemenea șansă pe viitor. Am hotărât să profit și mi-am tras și eu un scaun. Betty din Los Angeles – care flirta mai mult și era mai îndrăzneață decât fosta Betty, obișnuita fată din vecini[1] – lua prânzul cu șefa ei.

Printre mușcături, Rebecca a continuat să ofteze și să bată ușor cu degetele în masa de conferință. Spațiul dintre noi începea să fie sufocant și intens, ca un nor de furtună. Nu era o liniște confortabilă. Îndrăzneața Betty din Los Angeles a hotărât – de ce nu, având în vedere ziua pe care o avea ea? – să intervină.

— Așadar, tâmplăria e noul tapet, ha?

Ce comentariu isteț și scânteietor, Cooper! M-am strâmbat și mi-am dorit să mă ascund sub masă până la terminarea programului. Dar asta era Betty din Los Angeles, care nu se ascundea. Am insistat.

— E ca o… tăblie de pat? Și… lambriu?

Mi-am scormonit prin minte, gândindu-mă la emisiunile dedicate decorațiunilor interioare, pe care Polly le urmărește cu plăcere în zilele lenețe de duminică.

— Dar am auzit că lambriul este exagerat?

Cel puțin așa a spus odată roșcata cu bucle perfecte la *Home Helpers*. Cred. Sincer, nu eram sigură ce este lambriul.

Rebecca s-a înviorat imediat.

— Chiar *este* exagerat! Fato, gândim la fel!

Mulțumesc, *Home Helpers*! Și obiceiurilor stupide de-a se uita la televizor ale lui Polly.

— Dar cercetările arată că cititorilor noștri le plac lucruri ca tapetul temporar pentru că e o metodă atât de ușoară de a-și

[1] În original: *girl-next-door* (n. red.).

transforma spațiul fără să-și supere părinții, colegii de cameră sau gazdele. PRIN URMARE – și-a fluturat un braț –, iată TOATE modelele cu flori!

— Așa este, dar…

Mai multe cunoștințe de trivia m-au învăluit dintr-un ungher îndepărtat al minții.

— Au hârtie autocolantă care seamănă cu tâmplăria. Și cărămizile expuse. Chiar betonul, dacă le place atât de mult atmosfera industrială. Am zâmbit. În lumea asta există tapet care imită lambriul.

Rebecca a țipat.

— Ești un geniu! Îmi place! Minunat, articolul ăsta e al tău!

Aproape m-am înecat cu o boabă de edamame.

— Ce? Adică, super! Mulțumesc! E grozav! N-am să te dezamăgesc!

Roșeam – era la fel de jenant ca atunci când ești prea timid, prea nesigur. Unde era butonul meu de „fericire moderată"?

Însă Rebecca a râs pur și simplu.

— Sunt doar două sute de cuvinte despre tapet. Nu-mi fac griji.

— Grozav!

Am inspirat adânc. Calmează-te, Betty din Los Angeles! Ai reușit!

— Dar, de fapt, dacă tot ești aici, ai mai putea să mă ajuți cu ceva. Chiar sunt în impas. După cum vezi, totul e mort azi aici. Și nu reușesc să intru on-line cu „angajații din teritoriu". În mod evident, toți sunt foarte ocupați să-și înceapă „munca de la distanță" în ceea ce privește bronzul de vacanță.

Niciodată n-am fost mai recunoscătoare pentru obiceiurile-mi patologice de a-mi proteja pielea de soare.

— Desigur, cu orice.

— E pentru secțiunea noastră de lifestyle. Tocmai ne-am trezit cu ea de la cei cu moda. Se presupune că editorul de modă a primit un pont cum că asistenta pe timpul verii a lui Grace Coddington, de la *Vogue,* e protejata ei și că e foarte atrăgătoare. În mod normal, aș spune: „Cui îi pasă?" Persoanele mondene se găsesc la trei bani legătura. Dar fata asta chiar știe ce face și, în ceea ce privește influența, se apropie de Olivia Palermo[1]. În New York, nimeni sub 20 de ani nu strănută – sau cumpără un ruj cu o nouă nuanță – fără aprobarea ei.

Mmm, înspăimântător!

— Așadar, vrei un profil?

— Da, un interviu. Dar chiar trebuie să te apuci imediat de el – îl vreau în seara asta, cel târziu la miezul nopții. Familia ei organizează cea mai impresionantă petrecere de 4 iulie. Adică oamenii vin din Montauk pentru chestia asta. Ai putea să ajungi în mai puțin timp din New York în Los Angeles!

Practic, vorbea o limbă străină, dar am dat din cap cu convingere.

— Deci, vreau să te concentrezi la asta. Anul trecut, BuzzFeed ne-a întrecut cu fotografiile peretelui cu gogoși în forma steagului american al lui Kelly Klein. Chestia asta va fi mai importantă, a spus, mijind ochii. *Trebuie* să fie.

Habar nu aveam că această nișă care prezenta stilul de viață al persoanelor mondene era atât de competitivă. (M-a făcut să mă bucur că nu am fost aici pentru toată tărășenia cu peretele de gogoși, oricare ar fi fost *ăla.*) Dar mă ocup de subiect… Nu era marele debut în jurnalism la care sperasem, dar o ușă

[1] Olivia Palermo (n. 1986), femeie de afaceri americană, adevărat fashion icon, una dintre cele mai stilate celebrități (n. red.).

deschisă e o ușă deschisă. Și, aparent, Betty din Los Angeles e pregătită să sară cu ambele picioare.

(Și să amestece metaforele. Lucru la care trebuia să mai lucrez înainte SĂ PUBLIC PRIMUL ARTICOL PENTRU *HELLO GIGGLES*!)

— Mai importantă. Desigur. Și nu e nicio problemă, voi trimite articolul până la miezul nopții.

O imagine de-a lui Rad Brad mi-a licărit prin fața ochilor, dar aveam să găsesc o cale să mă descurc. Nu voiam să renunț la niciuna din oportunități.

— Așadar, cine-i noua vampă pe care trebuie s-o găsesc?

— Poftim!

Rebecca a mâzgălit ceva pe un bilețel și mi l-a dat.

— E numărul ei personal de telefon. Dacă întreabă cineva, l-am obținut de la… Ei bine, dacă întreabă cineva cum am făcut rost de număr, fă-o pe proasta și gata.

— În regulă.

M-am uitat la bilețel. Literele îngroșate îmi strigau „Asta-i marea ta șansă, Betty din Los Angeles! Profită!"

Până și numele părea poruncitor, oficial. Nimeni din New York nu strănută fără aprobarea ei. Și *eu* trebuia s-o fac să vorbească:

VERONICA LODGE.

Kevin:
Vii la Twilight în seara asta?

Moose:
Da, Midge nu ratează niciodată chestia cu Ziua Independenței.

Kevin:
…

Moose:
Dar…

Moose:
…

Kevin:
?

Moose:
N-am putea oare să ne întâlnim după aceea?

Kevin:
Vom vedea.

CAPITOLUL ȘASE

JUGHEAD

Dacă Riverdale nu se schimbă niciodată, atunci firma luminoasă a localului Pop's este cea mai neschimbătoare emblemă a sa. Semnul ăla cu lumini de neon strălucitoare este, practic, un reper în sine. Ar trebui să-l înscrie în registrul istoric. Nici nu vreau să mă gândesc la câte ore mi-am petrecut cu fundul lipit de canapeaua de vinilin a localului. Sau la câți burgeri mi-a trecut Pop's pe „datoria" în creștere.

Am s-o plătesc, desigur. De îndată ce voi putea. Trebuie doar să-mi dau seama cum. E mai ușor de zis, decât de făcut. Archie lucrează pentru tatăl lui. Tatăl *meu*… ei bine, teoretic, și el lucrează pentru tatăl lui Archie. Oricum, asta-i placa. Zilele astea avem un program atât de diferit, că nu-l văd niciodată prin preajmă. Instinctul meu îmi spune că nu e ceva nemaipomenit.

Archie, tatăl meu… *toată lumea* se îndepărtează de mine vara asta?

Poate mă-nșel în privința lucrurilor care nu se schimbă niciodată în Riverdale. E ca-n poezia aia, „Nothing Gold Can Stay"[1].

[1] Poem scris de poetul american Robert Frost (1874–1963) în anul 1923 (n. red.).

E de mirare că Pop's a devenit casa mea departe de casă? E mereu deschis, iar Pop e întotdeauna în spatele tejghelei. Măcar asta e o constantă.

Cum am spus, parcarea era cam goală, dar nu părăsită, în dimineața aia; când m-am apropiat, l-am văzut pe Jason Blossom sprijinit de peretele lateral al clădirii, cocoșat deasupra telefonului și scriind furios mesaje. În soarele dimineții, pielea îi părea extrem de palidă, chiar translucidă. Se încrunta.

— Salut! am spus când m-am apropiat.

El și-a ridicat privirea și m-a studiat rapid cu o expresie impenetrabilă.

Jason și cu mine ne învârtim în cercuri foarte diferite. El e genul care… nu se bucura niciodată în mod deosebit să mă vadă, iar dimineața asta nu era o excepție. Nu am luat-o personal.

Sincer, la cum statea acolo, în lumina orbitoare a soarelui, îmi părea o fantomă.

— Le trimiți mesaje fanelor care te adoră?

Era o replică ciudată. Dar, pe de altă parte, Jason făcea parte din echipa de polo a liceului – cel puțin două treimi dintre eleve făceau la un moment dat o pasiune pentru el, pe durata studiilor la liceul Riverdale.

— Mda, sigur.

A revenit la telefonul său, scriind în continuare. Nu puteam să îi citesc energia – era stimulat, alert, dornic, dar și distras, preocupat și agitat. Dacă mă întrebi pe mine, erau prea multe sentimente pentru un singur trup. Nici măcar nu sunt sigur că și-a dat seama că mai sunt acolo. Am înțeles aluzia.

Clopoțelul de deasupra ușii de la intrare a sunat când am pășit în restaurant. Pop ștergea tejgheaua, dar și-a ridicat

privirea și mi-a zâmbit larg, fapt care a compensat totala lipsă de interes a lui Jason.

— Jughead Jones! Știam eu că ai să treci pe-aici.

— Sunt atât de previzibil, Pop?

— Caracterul previzibil e bun pentru afaceri, băiete.

— Cred că e adevărat numai pentru clienții care plătesc, am răspuns eu, timid.

El a fluturat o mână.

— Nu sunt îngrijorat. Ne vom regla curând conturile.

Mi-a umplut o cană cu cafea fără zahăr și mi-a împins-o.

— Acum, e prea devreme pentru un hamburger?

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Niciodată!

Un burger dublu cu brânză, gătit mediu, roz pe dinăuntru, cu brânza cheddar revărsându-se lipicioasă pe chiflă (*niciodată* prăjită). Murături, roșii, poate o ceapă, dar fără salată – e doar apă crocantă. Asta era comanda mea și, bine-nțeles, Pop o știa pe de rost. Nu conta că soarele abia răsărise, l-am mâncat ca și când nu aș fi știut ce și unde urma să mai mănânc (deși cu toții știam că, probabil, avea să fie același fel, în exact acest loc). Laptopul meu vechi, demodat și de încredere era pe tejghea, lângă mine, dar încă nu-l deschisesem. Mă concentram în special asupra mâncării.

— Cartofii ăia pai sunt suficient de prăjiți pentru tine? a întrebat Pop, umplându-mi din nou paharul cu apă.

Îmi plăceau atât de prăjiți, încât, practic, erau arși. Am ridicat un exemplar perfect în semn de „salut" și l-am înfulecat.

— De nota 10 plus, ca de obicei, am spus și am mai mâncat o mână de cartofi.

— Ai grijă! Dacă nu mănânci mai încet și dacă nu mesteci, ai să te îneci. Și nu vreau să fiu responsabil pentru așa ceva.

— Nu-ți face griji, Pop, nu sunt un amator! Nu se va ajunge la asta.

Am luat o gură mare de apă și m-am uitat la telefonul meu. Mai aveam încă destul timp înainte să fiu nevoit să mă duc la Twilight și să pregătesc totul pentru film. O dimineață tihnită cu laptopul meu ar fi fost frumoasă, poate… dacă nu ar fi fost un memento al faptului că, efectiv, nu aveam atât de multe de făcut. A cât de puține aveam, practic, pe lume.

Totuși… Abia așteptam să plec la drum cu Archie. Aproape că nu voiam să recunosc față de mine cât de mult așteptam asta. Mai ales de vreme ce telefonul meu nu înregistra niciun apel ratat sau mesaj.

— L-ai…

Am încercat să par relaxat, dar poate Pop avea dreptate și chiar mușcam mai mult decât puteam să mestec, deoarece, pentru o secundă, mi-a rămas ceva în gât. Mi-am revenit.

— L-ai văzut în ultima vreme pe Archie pe aici, Pop?

Chiar a trecut o săptămână de când am vorbit ca și când nu s-a schimbat nimic?

Se schimbase. Bineînțeles că se schimbase. Și eu o știam.

El s-a holbat o secundă, gândindu-se.

— În ultima vreme? Nu știu ce să spun. Uneori, vine să ia mâncarea de prânz pentru tatăl lui, e un băiat bun.

Un băiat bun, așa era Archie Andrews. Și un bun prieten – sau, cel puțin, era cândva.

— Dar, nu, a zis Pop, întrerupându-mi momentul de reverie. Nu l-am mai văzut de cel puțin câteva zile. Nu știu ce-l preocupă. Ultima dată când s-a așezat era cu tine, în noaptea cu furtuna. Acum o săptămână?

— Exact. În noaptea în care mi-a spus de cântecele lui, când am făcut planul pentru Centerville.

— Nu *eu* ar trebui să te întreb *pe tine* ce face? a continuat Pop. Dat fiind că voi sunteți de nedespărțit?

Voia să pară relaxat, dar eu știam că este atent la fiecare cuvânt, la cea mai mică expresie. Pop nu ratează nimic.

— Presupun că lucrurile se schimbă, am zis eu în cele din urmă, recunoscând inevitabilul cu voce tare. Chiar și vechiul și somnorosul Riverdale.

Clopoțelul a sunat ca la un semn, atât de perfect sincronizat, și pentru o secundă am crezut că, într-un fel, îl invocasem pe Archie doar prin puterea sugestiei. Dar era Dilton Doiley, abia sosit de la repetițiile cu cercetașii lui pentru cine știe ce scenariu psihopat de supraviețuire.

— Poftim, *uite-l* și pe „previzibilul" tău!

Am ridicat o sprânceană. Dilton ducea zicala „fii pregătit" la următorul nivel.

Dilton mi-a aruncat o privire încruntată și și-a fixat bandana roșie (deși, să fiu cinstit, expresia lui obișnuită e destul de intensă și cam mânioasă).

Și-a îndepărtat cu un gest părul de pe ochelari.

— Jughead, e important să fii pregătit pentru toate posibilele situații în climatul periculos al zilelor noastre! Nu toți ne permitem luxul de a ne îngropa în – a fluturat din mână spre laptopul meu – *povești* închipuite.

— Sigur, bine! am spus, nedorindu-mi să-l enervez mai mult pe Dilton. Climat periculos, cum zici tu. Și eu stăteam aici, ca prostul, spunând că Riverdale e „somnoros".

Am ridicat din umeri.

— Nu-i nicio dramă aici.

Asta dacă nu pui la socoteală ce se întâmplă cu Archie.

— Adică, cu excepția momentului în care-ai fost chemat de Weatherbee pentru că aveai un… cuțit la școală?

Asta se întâmpla în mai, înainte de examenele finale.

El s-a uitat și mai urât la mine.

— Da, un briceag. Un obiect obișnuit, standard, pentru un cercetaș. Toată chestia a fost ridicolă. Dar asta e povara mea.

A dat din cap, ca și când s-ar fi asigurat de ce spune.

— Habar n-ai cum este, Jughead. Să știi că se va petrece un lucru oribil. Să fii *sigur.* Dar să nu știi ce sau când.

— Dilton, ți-a spus careva că tu cam strici cheful oamenilor?

Am zâmbit ca să-i arăt că-l tachinam. (Adică oamenii îmi spun *mie* asta tot timpul. Trebuie să fii la fel ca să-ți dai seama și așa mai departe.)

— Tatăl meu spunea mereu că „Lumea este dură și neiertătoare. Universul vrea să ne termine. *Nu* întotdeauna se întâmplă cele mai bune lucruri".

M-am gândit la mama și la Jellybean, care se uita peste umărul ei, pe geamul din spate al mașinii când au plecat.

— Destul de corect.

— Uită-te numai prin jur, a continuat el, ca și când pe suprafața de linoleum a tejghelei de la Pop's ar fi fost incrustat vreun indiciu referitor la misterele necunoscutului. Nu ți se pare… *semnificativ* că sărbătoarea se suprapune cu o *lună roșie*?

— Eu… trebuie să fiu cinstit, nu mi-am dat seama.

Nu m-am deranjat să adaug *și habar n-am ce înseamnă o „lună roșie"*.

— Dilt… nu cumva Weatherbee ți-a spus, ăăă, să te relaxezi un pic, poate?

Între razele de laser fierbinți din ochii lui și senzația ciudată pe care-o emana Jason Blossom în parcare, atmosfera de la Pop's era serios de ciudată astăzi.

Dilton a pufnit.

— Ce știe el? E un struț, ca restul – își ține capul îngropat în nisip. Apocalipsa e aproape, iar cercetașii mei și cu mine vom fi pregătiți.

— Dacă apocalipsa e atât de *aproape,* de ce nu-ți târâi cercetașii în pădure, ca s-o întâmpine cu brațele deschise?

— Nu mă urmărești, Jones. *Eu sunt* singurul care e pregătit pentru asta. Tatăl meu m-a instruit. Și băieții au nevoie de mine.

— Bine, bine!

Ar fi trebuit să știu că nu era o idee bună să-ncerc să mă-nțeleg cu Dilton.

— Am să fiu atent la luna asta roșie de care vorbești. Probabil va fi cel mai captivant lucru care se întâmplă în Riverdale, după multă vreme.

— Ai grijă ce-ți dorești, fiule, a intervenit Pop. Poate că tu crezi că orașul e adormit, dar ești încă tânăr. Chiar dacă Dilton e un pic sărit, eu nu l-aș ignora.

— Mulțumesc! a spus Dilton, trăgând aer pe nas.

— La ce te referi, Pop?

Apropo de instinct; pe piele simțeam furnicături ca atunci când scriu o poveste bună, când mă lovește inspirația și scriu fără să-mi dau seama.

— Avem ceva istorie. Riverdale… și Chock'Lit Shoppe. Ține minte, Pop's există de mai multă vreme ca Riverdale. Bine-nțeles, era diferit pe atunci.

Mi-am ciulit urechile și-am mișcat degetele spre laptop. Ceva îmi spunea că avea să fie o poveste demnă de consemnat.

M-am uitat la Pop, așteptând. Dilton s-a cocoțat pe scaunul de lângă mine, la fel de curios.

— Tatăl meu, Pop Senior, a deschis locul ăsta ca farmacie și dozator de suc. Fără mâncare, doar înghețată și suc la dozator.

— Fără burgeri?

Stomacul mi-a ghiorăit numai gândindu-mă la așa ceva.

— Asta-i o bătaie de joc!

— Nu părea să-i deranjeze pe oameni, a spus Pop. Am servit tot felul de oameni. Chiar și câteva celebrități.

— Celebrități. În *Riverdale*?

Astăzi, doar Josie și trupa ei, Pussycats, ar fi putut să fie numite celebrități. Thornton Wilder[1] nu ar fi putut să descrie Riverdale ca fiind mai pitoresc.

— Desigur. De-a lungul anilor, am avut chiar onoarea de a servi și niște președinți. Unii aflați în campanie. Pe alții… în vremuri mai puțin fericite.

Privirea i s-a întunecat pentru un moment.

— Și Neil Armstrong a oprit pentru un sandviș cu ton și brânză topită! Tipul mi-a lăsat urme de noroi peste tot pe podea, a spus el gânditor. Nu că îmi păsa, să știi. Erau picioarele care au atins Luna. Oh, și într-o noapte, pe la două, cântăreața aia sărită de pe fix… Madonna… a venit cu dansatorii ei, într-un *party bus*. Atât de mult i-au plăcut vafele și carnea mea de pui, că mi-a oferit bilete la concertele ei, dar eu le-am dat chelneriților mele. Nu-mi plac evenimentele zgomotoase.

— Cred că s-a întâmplat înainte să se apuce de dieta chinezească, numai cu fructe, legume și cereale, am spus eu. Pop, ai văzut niște oameni cu-adevărat *grozavi*!

---

[1] Thornton Wilder (1897–1975), romancier, dramaturg și scenarist american, care a câștigat de trei ori Premiul Pulitzer (n. red.).

Era o nebunie cum ținea toate poveștile alea închise-n el. Poate la începerea școlii, aveam să mă gândesc să public un profil sau așa ceva în *The Blue* & *Gold*. Pop era un erou local, un narator istoric.

Dar, pe de altă parte, a publica în ziarul școlii însemna *să mă alătur* echipei de redactare și, după cum cred c-am stabilit deja, nu prea-mi place să fac parte dintr-o echipă. Deci, probabil că nu era o opțiune…

— Ai al naibii dreptate că așa este.

În mod clar, Pop era mândru și avea și de ce.

— De fapt, vezi bancnota de un dolar de acolo, pe perete?

El a arătat spre o mică ramă de lângă casa de marcat pe care, cumva, nu o observasem niciodată.

— A fost bacșișul pe care l-a primit tatăl meu de la unul dintre cei mai cunoscuți… sau, ar trebui să spun, *scandaloși* clienți pe care i-am avut vreodată. Localul era deja deschis de câțiva ani. Era o zi de marți, în timpul agitației de după-amiază. În aer era electricitate. Știi că poți să o simți?

— Da, am răspuns în același timp în care Dilton a zis „Cu siguranță".

Să fiu sincer, Pop, o cam simt și acum.

— În local a intrat un cuplu ciudat.

Hmm.

— Ciudați? În ce sens?

— După aceea, tatăl meu a spus că și-a dat imediat seama că nu erau de pe aici. Hainele și accentul lor de Texas… erau lucruri evidente, serios! Dar nu era doar asta. Unii oameni… miros a moarte.

— Da, a aprobat Dilton oftând, dar eu i-am făcut semn cu mâna să-și țină gura, ca să aud tot.

— Ăștia doi duhneau, a spus Pop. Mirosul îi însoțea. Stăteau prea apropiați și râdeau prea tare – nu puteau să-și țină mâinile acasă.

— Mie-mi pare că erau niște elevi obișnuiți de la liceul Riverdale, am glumit eu.

Pop m-a privit încruntat.

— În ziua aia, tata mi-a spus că a văzut ceva care l-a îngrozit până în măduva spinării. S-a dus să le dea nota de plată și a fost ca și cum… a avut o viziune, a zărit ceva din viitor. Pop a scuturat din cap. Orice a văzut, cei doi aveau s-o sfârșească prost.

— Violent? Tatăl tău a avut o premoniție?

Vorbeam despre percepții extrasenzoriale? Subiectul era poate prea mult, chiar și pentru un povestitor ca mine.

— Nu mi-a dat prea multe detalii, dar, da. O ceartă. Și un sfârșit prost. Tatăl meu nu era medium, nici pe departe – nu era vreun eveniment obișnuit pentru el. Din câte știu, nu s-a mai întâmplat nici înainte și nici după aceea.

Pop a înghițit și a continuat.

— Tipul i-a dat tatei cinci dolari. Nota de plată era doar de 80 de cenți. Nu uita că asta se întâmpla pe vremea crizei, și majoritatea oamenilor erau strâmtorați. Dar nu Bonnie Parker și Clyde Barrow.

— Stai așa – îmi spui că tatăl tău i-a servit pe *Bonnie și Clyde*?

Încărcătura electrică mi-a coborât pe șira spinării. Nu puteam să scriu destul de repede.

— Exact asta-ți spun, fiule.

— Presupun că m-am înșelat, am recunoscut eu. Poate că Riverdale nu e așa cum pare. Poate așa a fost dintotdeauna.

Iată-mă gândindu-mă la cocktailuri cu lapte și peluze tunse. Dar și bandiții și iubitele lor pândeau pe aici.

Dilton și-a dat ochii peste cap.

— Pe bune? Și cunoașterea e putere. Ești din cartierul de sud, Jug. Nu știu de ce-ți este atât de greu să crezi că în Riverdale ar putea să existe pături sociale.

Menționarea luptei de clasă m-a făcut să mă zbârlesc. Sigur, tată meu avea o jachetă cu semnul Șerpilor într-un cui din spatele ușii de la rulotă. Dar era Șarpe doar cu numele. Asta nu era o *Poveste din Cartierul de Vest*[1], un meci între The Jets și The Sharks[2].

— Poate ar trebui să-mi fac și eu rost de-un briceag.

— Glumește tu cât vrei! Dacă Pop și cu mine nu putem să te convingem, va trebui să-nveți pe pielea ta, a spus el fără nicio modulare a vocii, ceea ce aproape suna a amenințare.

— Dilton, chiar trebuie să te relaxezi, măcar cu zece la sută. Apoi, ai să-mi spui că Sweetie este adevărat.

Nu m-am putut abține să nu fac o referire la versiunea din Riverdale a monstrului din Loch Ness, o creatură mitologică ce vânează pe malurile râului Sweetwater.

— Ține-ți gura, Jughead Jones! m-a dojenit Pop. Poate că Sweetie e adevărat, poate nu… dar nu e un secret că prea mulți au murit în râul ăla. În copilărie, aproape în fiecare vară auzeam cum un alt copil neatent sau distrat se îneca în râu. Unii oameni acceptau faptele, dar *destui* alții credeau că povestea nu este atât de simplă.

Am deschis gura și apoi am închis-o. În urmă cu doar un minut, Pop spunea că tatăl lui prevestise moartea lui Bonnie

---

[1] În original: *West Side Story*, musical distins cu numeroase Premii Oscar, o adaptare muzicală a piesei lui Shakespeare *Romeo și Julieta*, dar transpusă în New Yorkul anilor ’50 (n. red.).

[2] Cele două bande rivale din *Poveste din Cartierul de Vest* care luptă pentru supremație și teritoriu (n. red.).

și-a lui Clyde și păruse destul de plauzibil. Acum, afirma că râul era blestemat de la început, și chiar și orașul nostru.

— Eu, ăăă…

Conversația se îndrepta spre fantastic… dar în aerul din local tot plutea electricitatea despre care vorbea Pop; sentimentul ăla cum că ceva inefabil urma să se petreacă.

Ceva ce nu am fi reușit să controlăm și pe care nici nu am fi avut cum să-l împiedicăm.

Dilton mi-a zâmbit superior. Presupun că mereu e o încântare când șmecherașul locului rămâne fără replici.

— Sigur, am spus eu, mi-am închis laptopul și m-am ridicat. Povestea nu e atât de simplă.

— Luna roșie, Jughead, a spus Dilton pe un ton melodios și sugestiv. Anunță-mă dacă ai nevoie… de ceva. Eu și cercetașii stăm de pază.

— Asta… mă liniștește.

Am dat din cap spre Pop, semnul nostru pentru „Discutăm mai târziu despre nota de plată". (Apropo de chestii mitice – era ceva mai mitic decât nesfârșitul *mai târziu* cu care aveam de-a face?) Am dat să spun „la revedere", când l-am auzit:

Zgomotul asurzitor și întrerupt al unui motor.

Al unui motor de *motocicletă*.

Prin oraș, era una singură care suna așa: a tatălui meu.

Dar ce naiba căuta el aici, acum?

Am fugit spre ușă taman la timp să văd o motocicletă dispărând la distanță și lăsând în urmă un nor de gaze de eșapament care-mi era la fel de cunoscut ca faimoasele tăvi cu macaroane cu brânză ale mamei.

Tata. Cu siguranță era tata.

Mda, motocicleta îmi era cunoscută, ca și emblema Șerpilor văzută pe spatele jachetei când s-a îndepărtat.

Tata:

Jason, îmi vei răspunde la aceste mesaje. Știu că ai văzut-o pe Cheryl. Știu că primești mesajele. Trebuie să știu că ești de acord.

Tata:

Nu e o glumă, tinere! Am așteptări. Cu toții avem. Ai o datorie față de familia ta. Ești un Blossom.

Tata:

Jason, neascultarea ta va avea urmări.

Tata:

Rămâi unde ești! Șarpele e pe drum.

Jason:

A întârziat, iar oamenii se întreabă de ce am ajuns aici atât de devreme. Pare ciudat.

Tata:

Fă cum ți se spune și gata!

Jason:
Ai îndoieli?

Polly:
Niciodată. Doar că mi-aș dori să pot vorbi cu Betty înainte să plec. Deși nu îi pot spune tot adevărul.

Jason:
Nu putem spune nimănui tot adevărul. Dar încearcă-n continuare, B! Mai e destul până mâine-dimineață.

Polly:
Știu! Mi se pare că n-o să vină niciodată.

Jason:
Va veni. Și atunci vom fi împreună… și liberi.

Polly:

CAPITOLUL ȘAPTE

VERONICA

— Ești o zeiță radioasă! mi-a strigat o blondă delicată cu o intensitate total opusă înfățișării ei calme, amabile, potrivite și fără cusur.

De obicei, zeițele radioase nu gem și nu sunt leoarcă de transpirație, dar nimic nu e valabil la ora de ciclism interior, iar eu eram pe val. În plus, prin preajmă nu era oricum nimeni care să mă vadă în gloria de semizeiță, cu fața roșie și epuizată: SoulCycle era *atât* de la modă în 2015, iar trecerea la Flywheel când proprietarii și-au întrerupt colaborarea mi s-a părut o înfrângere tipică bătăliei dintre Coasta de Vest și cea de Est. Când vine vorba de a ține partea cuiva, la sfârșitul zilei, sunt mereu în #EchipaEu.

Așadar, ce să facă o fată pentru antrenamentul zilnic? E simplu, evident: dacă o construiești, ele vor veni. Mă refer la sala Peloton cu trei biciclete, la distanță de dormitorul meu (am renovat sala de cinema după ce-am cumpărat apartamentul de sub noi, transformându-le pe cele două și creând o sală nou-nouță, cu de două ori mai multe locuri. A fost o

soluție avantajoasă!). *Ele* sunt Heather (și uneori Oceanna, când Heather organizează vreo ședință de antrenament înaintea decernării premiilor pentru clienții ei celebri, în Los Angeles). Mama a găsit-o în culmea nebuniei Orangetheory, în Upper West Side; a convins-o să intre în domeniul privat și, de atunci, Heather nu a mai privit înapoi.

Heather s-a întins după un set de greutăți de mână ascunse în spatele bicicletei sale și a ridicat o sprânceană, indicându-mi că ar trebui să procedez la fel. I-am aruncat cea mai aprigă privire.

— Aproape am terminat, m-a îndemnat ea. Acum tricepșii…

Îmi doream să fi putut trece mai repede la orice-ar fi fost, inevitabil, noile exerciții pentru tricepși, dar am reușit să execut două seturi de repetiții înainte ca muzica să devină mai lentă și să se transforme în versiunea de baladă remixată cam de două ori mai scurtă a unui popular cântec de club, iar Heather a redus luminile și a rostit în cele din urmă cuvintele magice: „Am terminat."

— *Tu* ești o zeiță radioasă, i-am spus coborând bucuroasă de pe bicicletă și întinzându-mi un picior peste ghidon ca să-mi relaxez tendoanele care-mi țipau de durere. Îmi cer scuze pentru lucrurile pe care e posibil să le fi spus cât am urcat dealul.

— Te-ai descurcat grozav astăzi, Ronnie! Ca de obicei, mi-a spus Heather zâmbind.

— Mă cunoști. Sunt o perfecționistă!

Mi-am eliberat părul din coada de cal răvășită și l-am scuturat, scăpând de tensiunea mușchilor de la gât și umeri.

— Nu-i de mirare că poți să fii atât de intimidantă.

M-am întors ca să-l văd pe Bătrânul Credincios – cunoscut sub numele de Nick St. Clair – stând chiar dincolo de ușa

întredeschisă a studioului. Nick este băiatul tipic din centrul orașului – gândește-te la Gatsby în liceu, la bine și la rău. Și, mai presus de toate, îl aveam la degetul meu perfect îngrijit. Dar tot nu se putea abține să nu-mi aprecieze hainele perfect mulate de antrenament. (Și, serios vorbind, nu puteam să-l învinovățesc. Lycra mă avantajează.)

— Nu te uita cu lăcomie, nu se cade din partea unui bărbat cu rangul tău, l-am necăjit eu. Și nu pretinde că ți-e frică de mine.

(Nu se prefăcea. Înfricoșez măcar un pic pe toată lumea. Altfel, cum aș rezolva totul?)

— Smithers mi-a deschis. M-a trimis sus, cu asta.

Nick a întins o tăviță de argint cu două pahare cu apă infuzată cu felii de castravete. Recunoscătoare, am luat unul și i l-am dat pe celălalt lui Heather.

Heather a sorbit o înghițitură și apoi s-a aplecat să mă sărute lipicios, din aer, pe obraz. M-a bătut ușor pe umăr.

— La aceeași oră, săptămâna viitoare! Nu te culca pe-o ureche, păpușă! Ai benzi de rezistență dacă vrei să-ți mai lucrezi tricepșii.

— *Dacă.*

Am râs și l-am privit pe Nick urmărind-o pe Heather care ieșea din casă în echipamentul de antrenament, la fel de mulat ca al meu.

L-am înghiontit.

— Iar te uiți cu poftă.

— Scuze!

S-a întors către mine și mi-a acordat toată atenția.

— Bineînțeles, mi-e poftă numai de tine. Dacă vrei, îți lucrez *eu* tricepșii ăia.

— Câh! Potolește-te, inimă! Cavalerismul n-a murit.

Nu era ca în *Casablanca* – mai mult ca-n prima scenă a unui film de-al lui Apatow[1] –, dar, credeți sau nu, pentru Nick St. Clair, chiar era o încercare de a fi *romantic*.

Ne-am întors la etaj, unde masa din încăperea unde mâncam devenise biroul de comandă: mama era acolo, evident, împreună cu Rafe, în blugii skinny negri, puloverul gri cu decolteu în formă de *V* și ghetele Gucci de piele care-i alcătuiau uniforma caracteristică. Dispozitivul Bluetooth îi clipea din spatele unei urechi, iar el era atent la un iPad cu o concentrare aproape supraomenească. Diverse alte ajutoare în costume albe se mișcau prin încăpere, aranjând buchete de flori luxuriante cu cozi lungi și făcute cu pricepere, înșirând lumini elegante și delicate și strângând piesele de mobilier pentru a optimiza spațiul la maximum. Ei erau, literalmente, profesioniști; părinții mei și cu mine nu ne pricepeam atât de bine. Trebuia să recunosc meritul mamei – practic, în casa noastră erau acum tot atât de mulți oameni pe cât urmau să fie musafiri mai târziu, în diverse etape de pregătire a evenimentului, iar ea nu avea nici măcar o șuviță de păr negru nelalocul său. Rujul ei – NARS, Natalie – era impecabil. Femeia era rezistentă la oboseală.

— Începe să arate bine, mamă, am spus eu, ochind un vas imens plin cu arici-de-mare aurii.

— Sotheby's[2], a spus mama surprinzându-mi privirea. Colecția lui Douglas Fairbanks, din Palm Beach.

— Sunt o mega reușită, am spus eu, admirând aranjamentul. Și vor arăta uimitor…

— Pe măsuța de toaletă din baia principală din Lodgehampton! am terminat împreună, râzând.

---

[1] Judd Apatow (n. 1967), producător, regizor, actor și comic american (n. red.).

[2] Corporație multinațională britanică, cu sediul în New York, important broker de artă fină, bijuterii și bunuri imobiliare (n. red.).

Rafe s-a uitat la noi, ridicând un deget ca să ne spună că ar trebui să nu facem atât de mult zgomot. Am chicotit, dar mai liniștite, acum că ne mustrase. Într-un final, și-a terminat convorbirea și și-a lăsat iPad-ul, revenind în lumea reală.

— Doamnelor, sunteți adorabile, dar puneți într-o lumină proastă familiile disfuncționale din inima orașului.

— Renunță, Rafe – de fapt, cei din familia Lodge sunt fericiți! Știu, e ca și când ai găsi un inorog în curtea din spate. E ceva foarte neașteptat și chiar mai greu de crezut.

Nick a părut visător pentru un minut, cu toate că știam că și viața lui era plăcută. Dar avea dreptate – mama și tatăl meu erau devotați unul altuia și amândoi îmi erau mie pe deplin devotați. Poate că asta îi făcea pe colegii mei mai puțin norocoși să mă urască mai ușor, printre altele, dar îmi păsa? Viața mea era aproape perfectă.

— O spui de parcă ai fi Oliver Twist și nu Jay Gatsby, l-am tachinat eu.

— Mi se pare că nu înțelegi ideea din cartea aia.

— Ba nu! am spus, zâmbind afectat.

— Poartă-te frumos, *m'hija*! m-a întrerupt mama, care i-a zâmbit lui Nick. Și apropo de familii fericite, abia așteptăm să-ți vedem părinții în seara asta!

— Și ei sunt nerăbdători. Toată lumea știe că ziua de 4 iulie petrecută cu familia Lodge este evenimentul verii.

— Ăsta-i motivul pentru care-ai venit aici la crăpatul – mi-am verificat ceasul Apple (tata mi-l cumpărase pe cel Cartier în clasa a noua, dar, uneori, îți dorești un ceas deosebit pe care să-l poți folosi *și* ca să trimiți mesaje) – ei bine, la crăpatul prânzului, presupun, deci la o oră civilizată. Aproape.

Sincer, eram trează de la 7 cu toate activitățile din jurul meu, dar nu se presupunea că băieții adolescenți trebuie să fie nocturni?

— Nu te bucuri să mă vezi? s-a prefăcut Nick că se bosumflă.

De fapt, trecuse o vreme; în general, Nick și ai lui zburau spre Riviera italiană în săptămânile de după terminarea școlii, la un palat din Sardinia, în vreme ce noi, toți ceilalți, ne luptam ca proștii până la moarte pentru un loc de parcare la Nick and Toni's în East End.

Acolo se bronzase, căpătând în obrajii săi sculptați o nuanță plăcută, dar care din păcate nu era de ajuns încât să-i scuze sosirea neașteptată și prematură.

— Mă bucur mereu să te văd, *mon chéri*[1], dar tot sunt surprinsă.

— A vrut să spună că e ocupată, a intervenit mama. Ronnie, incontestabilul tău bun-gust e necesar ca să aranjăm totul prin casă.

— Când spune „bun-gust incontestabil" înseamnă că are nevoie de încă o mână de ajutor, l-am asigurat pe Nick. E modul ei politicos de-a ne trimite de aici.

— Astea-s cuvintele tale, nu ale mele, a protestat mama, dar Rafe chiar are o listă cu lucruri de făcut pentru tine.

Rafe a atins ecranul iPad-ului său cu înțeles.

— Niște telefoane, a explicat el.

— Îmi pare rău, Nick, e un haos total! Poate vom reuși să stăm ceva timp împreună la petrecere?

M-am strâmbat; amândoi știam că era puțin probabil să am *mai mult* timp pentru el, odată ce ar fi trebuit să-mi îndeplinesc datoriile de gazdă cu adevărat.

— Mă conduci până la ușă?

Aș fi făcut-o oricum, dar modul în care a ridicat din sprâncene mi-a spus că venise să discute despre ceva anume.

---

[1] „Dragul meu" (în limba franceză în original) (n. red.).

Odată ajunși acolo, s-a întors spre mine, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Cu siguranță se întâmpla ceva cu băiatul meu.

— Ce este, Nicky? Ce Dumnezeu l-a făcut pe calmul Nick St. Clair să se agite?

A roșit.

— E… Ah, nu prea știu cum să-ți spun asta, Ronnie.

— Ce anume?

M-am întins și i-am dat pe spate părul de pe frunte, iar el a tresărit ușor și s-a îndepărtat de mâna mea.

— În regulă, am spus eu încet și am început să bifez pe degete: nu te-am mai văzut de săptămâni bune, treci pe aici să mă saluți, mă întind să te ating, iar tu te ferești. Ce-mi scapă? E vreun soi de ghicitoare? Începe cu un bloc de gheață și o cameră încuiată?

Mi-am întins degetele amenințând să-l gâdil și l-am făcut să zâmbească puțin.

— Ronnie, încetează! Scuze, sunt super ciudat, a spus Nick, părând din ce în ce mai timid. Trebuie doar s-o recunosc.

— Cu atâta pregătire, sper că avem de-a face cu o răsturnare dramatică de situație, demnă de *Dinastia* – varianta originală.

(Cui nu-i place minunata Joan Collins?)

— Chestia este că da, am fost plecat câteva săptămâni și vreau să spun… ei bine, știi că am o reputație de, mmm, să spunem, *crai.*

— Chiar ai o reputație de bărbat care nu-și regretă jocurile cu domnișoarele, am încuviințat eu. Câștigată cu greu.

— Dar… cât am fost plecat, mi-am dat seama… Ei bine, mi-am dat seama că mă gândeam mult. Mă gândeam mult la *tine,* Veronica.

Oh, Dumnezeule!

— Nick St. Clair, am spus plăcut șocată. Ce se petrece aici? Ai venit să-mi faci curte în mod oficial? Să mă inviți la o întâlnire sinceră-până-la-Gucci? Pentru că, dacă e așa, e încântător. Uimitor de retro.

Dacă Nick avea sentimente de bună-credință pentru mine, nu știam care avea să fie următorul nostru pas. Dar nu era o veste groaznică.

— La modul bun?

Am râs.

— Da, prostuțule! Dar, știi, ai fi putut să vii direct să-mi spui.

— Am încercat! Cum am zis, uneori poți fi intimidantă, a spus și și-a apropiat degetele, arătându-mi „cât de puțin".

— *Moi?* Nu cred! am spus și i-am dat peste degete.

— Ba să crezi!

Acum m-a privit calm, direct în ochi.

— Oricum. Probabil pare o mârlănie din partea mea, dar mă știi dintotdeauna, așa c-am să fiu direct: sincer, nu m-am așteptat niciodată să mă gândesc la o fată săptămâni în șir, chiar și atunci când nu e lângă mine.

— Așadar, ăsta-i vreun soi de record romantic pentru tine?

Nick a dat aprobator din cap.

— Deci, presupun că singura problemă ești tu.

— Te referi la o întâlnire adevărată, am spus eu. Deși niciodată n-am făcut altceva decât să flirtăm.

— O întâlnire adevărată. Gândește-te la un film cu Julia Roberts.

Nick și-a mușcat buza.

Brusc, a părut foarte tânăr și *foarte* vulnerabil, lucruri cu care nu eram obișnuită. Sinceră să fiu, mă înfiora un pic faptul că puteam să-l reduc pe Nick la o astfel de nesiguranță, dar nu era cel mai irezistibil moment al său.

Ce pot să spun? Mă atrage puterea. E ceva specific unui Lodge.

Pistruii căpătați în Sardinia parcă îi vibrau pe obraji. Sărmanul băiat; trebuia să-i dau un fel de răspuns.

— Nick, am început eu, strângându-i ușor mâna, știi că te ador.

— Dar… poate nu în felul „acela"?

— Sincer? am întrebat. Nu sunt sigură. Dar poate din cauză că nu m-am gândit niciodată la asta.

— Ei bine, poate… Gândește-te la asta acum. Putem să ne plimbăm cu barca în Central Park. Sau să mergem în Coney Island, să încercăm faimosul montagne russe Cyclone. Va fi o întâlnire demnă de o comedie romantică din anii '80.

S-a apropiat și mai mult de mine și și-a pus mâinile pe umerii mei. Îi simțeam respirația pe obraz și căldura pielii. Senzațiile au conspirat să mă tulbure mai mult; mă bucuram că am timp să mă gândesc la toate astea.

— Mă voi gândi. Promit!

Simțeam furnicături pe piele ca înainte de o furtună, ca și când îl vedeam pe Nick St. Clair într-o nouă lumină.

— Nu te grăbi, a spus Nick, răgușit de emoție. Dar nu te gândi *prea* mult.

— Sunt multe de luat în considerare, am spus cu blândețe.

— Așa este, a șoptit Nick. Probabil ar trebui să plec, să poți să te pregătești.

M-a tras către el, astfel încât buzele lui să-mi atingă ușor obrazul.

— Ne vedem la petrecere?

— Ce?

Pentru o secundă, am fost practic hipnotizată. Eu: Veronica Lodge, care-i făceam pe toți din viața mea să-mi mănânce din palmă.

— Ăăă, desigur. La petrecere.

Brusc, o așteptam cu și mai multă nerăbdare. Nu mă gândisem că era posibil.

Nick mi-a făcut cu mâna și a dispărut în lift. Eu am scuturat din cap, încercând să scap de valul direct de oxitocină. Aveam telefoane de dat! Și alte lucruri de care să mă ocup. Nu-mi permiteam să fiu în ceață toată ziua. Nici măcar într-una la fel de neașteptată și delicioasă ca asta.

Am dat să mă întorc spre sala de mese și aproape m-am izbit de Smithers, care ținea în brațe un teanc descurajator de înalt de hârtii, antetul Lodge Industries zărindu-se din vârf. A părut speriat când și-a dat seama că se lovise de mine.

— Te ocupi de câteva dosărele, Smithers? am glumit eu. Cum ai reușit să scapi de sarcinile de planificare a petrecerii? Aveam impresia că toată lumea trebuie să contribuie.

Smithers a zâmbit, dar – și poate doar mi-am imaginat – expresia era cam forțată.

— Da, bine. Nu vă faceți griji, domnișoară Veronica. Mă voi alătura și eu, de îndată ce scap de aceste hârtii.

— Ia-o pe-acolo dacă vrei să reciclezi, i-am adus aminte și i-am arătat diversele tobogane de gunoi încastrate în peretele bucătăriei noastre.

Era atât de ciudat; Smithers era mai în vârstă, dar nu *senil*.

— Desigur, a spus Smithers, dar a continuat să meargă în direcția opusă, spre biroul tatei.

Nu avea cine știe ce sens, dar nici nu prea mă îngrijora. Sincer, cu petrecerea din seara asta și vizita lui Nick, aveam și așa destule la care să mă gândesc.

Midge:

Moose, ne vdm la Twilight în seara asta? E posibil să scapi mai devreme?

Midge:

Nu mă lăsa să aștept, Moose!

Midge:

Bine, bine, cred că ești f ocupat. Vb mai târziu și sper să ne vdm! 😍

CAPITOLUL OPT

ARCHIE

De la Geraldine, trebuia să fac două opriri rapide – și totul înainte ca tata să-și dea seama că lipsesc. Mă credea când îi spuneam că mă duc să alerg – în mare parte pentru că mă duceam, în majoritatea dimineților; antrenorul Clayton ne spusese *foarte* clar că trebuie să ne menținem în formă peste vară – dar tot era mai bine să nu fiu observat de la bun început.

Chiar dacă uram să-i ascund lucruri tatei.

Mai întâi, liceul Riverdale. Clădirea înaltă din cărămizi roșii arăta exact ca-n prima imagine găsită pe Google dacă scriai „liceu tipic american", cu o scară lată și spiralată și uși de la intrare vopsite într-un roșu intens. Dacă nu are loc vreun eveniment special, ușile sunt închise pe timpul verii. În majoritatea timpului.

Dar ușa de la intrarea din spate, de lângă terenul de fotbal? Aia e mereu deschisă.

E unul dintre cele mai prost păstrate „secrete" de-ale lui Weatherbee. Antrenorul Clayton organizează ședințe de antrenament spre sfârșitul verii, când ne apropiem de prima

zi de școală, și vrea ca echipa lui să aibă acces la sală pentru exerciții și instruire, chiar dacă ne lasă de capul nostru. Așadar, a început ca un beneficiu rezervat echipei Bulldogs. Dar ăsta-i un oraș mic, și toți știu ce fac ceilalți – în mare parte –, deci, bineînțeles, elevii știu cum să intre, dacă au nevoie. Și, din când în când, mai mulți profită.

Vestea bună este că nu sunt mulți elevi care încearcă să intre *în* școală în timpul vacanței de vară. Așadar, secretele mele mai erau în siguranță o vreme.

E ușor să glumesc că domnișoara Grundy – adică *Geraldine – îmi predă muzică,* știi tu, cu ghilimelele de rigoare și așa mai departe. Dar, cum am spus, *chiar asta face*, iar noi nici măcar nu… ei bine, nici măcar nu am fi făcut nimic de la bun început, dacă n-ar fi fost muzica. Este singura persoană din lume în care am încredere să-i arăt ce compun. Și e singura persoană din lume care ia totul în serios. Care mă ia *pe mine* în serios.

Așadar, domnișoara Grundy spusese că sunt niște partituri goale pe biroul ei din sala de muzică, iar eu mă duceam să iau câteva, ca să le putem lua cu noi când plecam cu cortul. Geraldine spune că nu știi niciodată când și unde te lovește inspirația. De obicei are dreptate în privința lucrurilor de genul ăsta. Deci, în mijlocul naturii și cu ea alături… părea destul de posibil să fiu inspirat. Adică, doar Geraldine singură avea cu siguranță efectul ăsta asupra mea.

Holurile erau slab luminate, deși soarele strălucea acum. Nu era prima dată când intram în școală după ore (sau vacanța de vară se socotea ca *înainte*?*)*, dar liniștea și calmul tot erau un pic sinistre, ca și când cineva care ne urmărea ar fi apăsat butonul de „pauză" pe o telecomandă uriașă. Și sala de muzică era goală, fără semne c-ar fi fost *vreodată* cineva aici, cu excepția

echipamentului lui Josie și-al trupei sale. Uneori, exersau în sala asta. (Ca și Bulldogs, trupa Pussycats are și ea privilegii. Uite ce e, nimeni n-a zis niciodată că liceul este un teren întru totul echitabil. Chiar dacă mă deranjează, nu pot să fac prea multe în privința asta.)

Am găsit ușor partitura – era în primul sertar al biroului ei, alături de niște foi autoadezive divers colorate și ceva pentru buze care părea elegant, ca și când n-ar fi fost cumpărat de la orice magazin. Pe etichetă scria „trandafir" și eu am reținut: îi plăceau trandafirii. În caz că s-ar fi ivit vreodată ocazia să îi duc flori. Putea fi un fel de indiciu, ceva care să-mi spună ce preferințe are.

Nu știu, gândul mi-a întors stomacul pe dos. Adică, nu puteam să-mi imaginez un viitor fără… Geraldine. Dar nici nu sunt prost. Este *profesoara* mea. Nu-mi dădeam clar seama unde avea să se încheie totul. Sau, poate-mi *dădeam*… dar nu voiam să conștientizez.

Am închis sertarul și ușa spre acele gânduri, pentru moment.

Cu partitura în rucsac, m-am asigurat să las încăperea întocmai cum o găsisem, punând la loc unul sau două scaune pe care le deranjasem. Eram profund cufundat în gânduri când am ieșit pe hol…

…și-am dat peste Cheryl Blossom.

A părut la fel de speriată ca mine și a scăpat ce ținea-n brațe, dar și-a revenit repede. Așa e ea. Are reflexe de pisică și te zgârie dacă o prinzi cu garda jos.

— Archie Andrews, a spus ea fluturându-și peste umăr părul roșcat perfect ondulat. Ce secretos ești! Ce te aduce pe holurile goale ale liceului Riverdale atât de devreme în dimineața asta pitorească de vară?

— Eu, ăăă, mi-am lăsat ceva în dulap, am spus.

A fost primul lucru la care m-am gândit. Bineînțeles, ce căutam aici nu era treaba lui Cheryl, dar asta n-avea s-o oprească.

— Hmm. Și-a țuguiat buzele date cu un roșu intens. E o poveste posibilă. Doar că tu veneai din sala de muzică. Dulapul tău e pe holul din sud. Așadar, cred că ai motive ascunse. Și-a atins ușor bărbia cu o unghie – tot de un roșu cireașă – ca și când s-ar fi tot gândit la asta.

— Calmează-te, Cheryl! i-am spus eu. Nu toată lumea pune mereu ceva la cale, ca tine.

De-ar fi putut să audă cât de tare îmi bătea inima! Până azi, nimeni nu aflase de mine și de Geraldine – și intenționam nici să nu afle, indiferent de situație.

— Bine zis, a spus ea și s-a aplecat să-și ridice lucrurile. E destul de corect, chiar dacă ai protestat un pic cam mult. Nu ești tu băiatul bun, care oferă mereu publicului proverbiala prezumție de nevinovăție?

Băiat bun. Oamenilor le plăcea să-mi spună așa. M-am întrebat ce-ar fi crezut Cheryl dacă ar fi știut adevărul – dacă toată lumea ar fi știut – în legătură cu mine. Îmi mințeam tatăl, îl criticam pe antrenor… și, desigur… aveam o relație cu Geraldine…

— Așteaptă, aia e jacheta… lui Jason?

Nici măcar nu voiam să fiu indiscret – nu prea mă aflam în cea mai bună poziție ca să-mi bag nasul, chiar dacă mi-aș fi dorit –, doar că am spus-o când mi-am dat seama că o ține în brațe.

— Cât ești de atent!

Vocea îi era destul de sfidătoare, dar… Mi se părea mie sau avea pe chip o ușoară urmă de vinovăție?

Nu știam de ce se putea simți vinovată Cheryl.

Dar, pe de altă parte, nu știam nici de ce avea jacheta aia. Ea și Jason erau atât de apropiați, încât, practic, erau una și aceeași persoană, dar, totuși…

— Îi fac o favoare lui Jay-Jay, a spus ea, citindu-mi expresia. Îi trebuie acum, Dumnezeu știe de ce, iar el e mereu ocupat cu… ei bine, hai să spunem că dragul meu frate are destule de făcut astăzi. Deci, sora *geamănă*-i vine în ajutor.

Tot mi s-a părut că ascundea ceva, dar trebuia să-i recunosc meritul: era o maestră în arta manipulării. Și eu n-aveam de gând să insist, nu când aveam și eu lista mea de care să mă ocup.

M-a fixat cu ochii ei de un căprui intens.

— Familia este totul, Archiekins.

— De acord, am spus eu, un pic surprins de cât de serioasă este.

Adică, de fapt, Cheryl e mereu *serioasă.* Dar, totuși…

— De fapt, apropo de familie, trebuie să ajung la Pop's. Voiam să iau niște cafele și ceva de mâncare pentru prânz pentru tata și câțiva din echipă.

— Amuzant, tocmai vin de acolo. Era, practic, agitație, având în vedere cât este de dimineață. Tocmai ți-ai ratat fratele surogat – și, de fapt, l-ai ratat și pe tatăl lui. Deși nu cred că ei s-au întâlnit.

— Jughead era la Pop's?

Nu știu de ce eram surprins; practic, Jug locuiește la Pop's. Am simțit un junghi de vină: nu cunoșteam toate detaliile, dar știam că, zilele astea, acasă lucrurile nu erau grozave pentru Jug. Și știam că, altădată, *le-aș fi știut.* Și nu aveam un plan sau așa ceva pentru 4 iulie? La naiba, uitasem totul odată ce Geraldine și cu mine începuserăm să ne facem propriile planuri. Trebuia să îi trimit un mesaj în curând. Încă un lucru la care „băiatul bun" nu se descurca în ultima vreme.

Apoi, restul cuvintelor ei m-au șocat.

— *FP* era la Pop's mai devreme?

Tatăl lui Jug nu prea era cunoscut ca o persoană matinală. Mai degrabă, era definiția din carte a păsării de noapte.

Cheryl a ridicat din umeri.

— Am auzit o motocicletă; am văzut o jachetă. Nu pot să spun că m-am oprit să investighez. M-am dus doar să discut cu Jay-Jay. Eram preocupată; s-a petrecut repede. Oricum, nu lucrează pentru tatăl tău?

— Mda.

FP și tatăl meu începuseră ca parteneri ceea ce era acum Andrews Construction. Zilele astea, FP făcea parte din echipă. Tata nu-mi spusese niciodată întreaga poveste.

Poate că noi doi aveam mai multe secrete unul față de celălalt decât îmi plăcea să cred.

Lui Cheryl i-a sunat telefonul, întrerupându-ne dialogul. (Tonul ei de apel era melodia „Rip Her to Shreds", a formației Blondie – alegerea era atât de tipică pentru Cheryl, încât am vrut să râd, dar privirea ei când a văzut apelantul m-a oprit.) Cheryl nu s-a deranjat să facă mai mult decât să fluture o mână peste umăr când a plecat, am presupus eu, în căutarea unui loc mai retras ca să vorbească.

Mi se părea că fotbalul pândea mereu prin gândurile mele – momentul despre care știam că avea să vină de îndată ce antrenamentele ar fi început din nou, momentul în care, brusc, muzica mea avea să devină publică – pentru că ar fi fost un conflict. O nebunie! Uram să mă gândesc la momentul ăla. Dar nu mă puteam *opri* să nu mă gândesc.

Iar apoi plecam din nou, pe ușa din spate, așa cum intrasem, pe lângă – ai ghicit – terenul de fotbal, deci chiar mi se părea că acea parte din mine era ceva ce nu aveam să uit niciodată.

(Nu era că *voiam* s-o uit, nu de tot. Mai degrabă, mă obosea ca fotbalul să fie singurul lucru care să mă definească. Și mă săturasem până peste poate să simt că nu am nimic de spus în privința asta.)

Dar… Riverdale este un oraș tipic *american,* și nu ai cum să uiți de fotbalul din liceu într-un astfel de oraș. Și nici rivalitățile de liceeni din fotbal. Așadar, primul lucru pe care l-am observat când am ieșit – soarele strălucea deja puternic acum – a fost terenul nostru. Terenul nostru mare și verde, cel pe care îl știam atât de bine, încât, practic, recunoșteam toate firele de iarbă numai atingându-le.

Cineva umpluse terenul cu furculițe de plastic.

Furculițe de plastic albe, cu coada în sus, erau înfipte peste tot, împrăștiate în rânduri de cinci centimetri grosime, ca niște soldăței de plastic. Era o *nebunie.* Am clipit ca să fiu sigur că nu-mi imaginez.

(Nu-mi imaginam.)

Cred că le luase ore în șir să le înfigă în teren atât de precis.

Le-ar fi luat *ore* să le scoată.

Mi-am dat imediat seama cine este autorul. Un singur grup ar fi putut să facă asta: echipa Ravens de la liceul Baxter, cunoscută ca rivala numărul unu a echipei Bulldogs de la Riverdale.

Holbându-mă la șirurile de furculițe, inima mi s-a strâns. Ceilalți erau cu siguranță organizați. Și minuțioși. La aflarea veștii, antrenorul Clayton avea să ne cheme pe toți să curățăm terenul. Și când ar fi aflat Reggie? Ne-ar fi chemat să punem la cale o farsă, ca să ne răzbunăm pe echipa Ravens. Și pentru asta urma să fim toți recrutați.

Dar adevărul era că astfel de lucruri nu mă interesau și nici nu aveam timp de ele.

Poate că Archie „băiatul bun" l-ar fi anunțat pe antrenor chiar acum. Poate le-ar fi spus tuturor și s-ar fi purtat, literalmente, ca un „coechipier."

Deci, poate asta era dovada că mă îndepărtam din ce în ce mai mult de „băiatul bun" care mă considerasem mereu a fi. Pentru că n-aveam de gând să fac asta. Nu dacă însemna să fiu forțat să înfrunt consecințele atât de curând.

Nici măcar nu mă mai cunoșteam.

M-am agitat atât de mult gândindu-mă la teren, la tata și la toate secretele pe care mi se părea că le avem unul față de celălalt, încât aproape nu am observat ce se mai petrecea afară. La marginea terenului, unde tribunele erau aproape de tabela de marcaj…

Cineva… Se aflau acolo *mai multe* persoane.

Poate aveam vedenii, poate eram prea învăluit de milioanele de gânduri care-și făceau loc înghiontindu-se în mintea mea. Dar părea că… acolo era Kevin Keller, sprijinit de stâlpii de aluminiu? Cu siguranță semăna cu Kevin. Și cu siguranță nu era singur.

Kevin are un prieten? Nu credeam, dar mai era cineva acolo. Altcineva pe care mi se părea că-l recunosc. Adică tipu' care-l însoțea era destul de ușor de recunoscut.

Trebuia să fii, când ți se spunea *Moose*.

De la: JJBlossom@MapleFarm.net
Către: Bombshell@MapleFarm.net
Re: Soră

Trebuie să scriu, să-ți las un bilet și să-ți mulțumesc din nou pentru tot ajutorul oferit în plănuirea evadării mele. Vorbești despre intuiția noastră de gemeni și da, știm ce gândește celălalt aproape la fel de bine cum ne cunoaștem propriile gânduri, dar nu poți să-ți imaginezi cât de mult a însemnat pentru mine sprijinul tău în timpul acestor momente nesfârșite și stresante în care-am uneltit, complotat și ne-am pregătit.

Nu puteam să plec fără să-mi iau cum se cuvine „rămas-bun", unul care sper că va reda sincer și în întregime exact motivul pentru care fuga mi se pare singura opțiune rămasă.

Ți-ai exprimat sincer dezaprobarea privind relația mea cu Polly; nu ești singura. Dacă ai ști măcar cât m-a afectat nemulțumirea ta – a fost mult mai dureroasă decât respingerea din partea mamei și a tatei. Poate că motivele pentru care nu ai încredere în Polly sunt mai clare decât ale lor? Pot doar să speculez – poate că modul în care mi-a acaparat afecțiunea și prioritățile te-a stresat.

Dar, soră, te-am dezamăgit. Presupun că nu putem să știm totul unul despre celălalt; nu ți-ai dat seama că despărțirea mea de Polly a fost doar un truc. Unul pe care nu-l mai putem continua…

[ȘTERGEȚI]

PARTEA A II-A: DUPĂ-AMIAZA

ÎNȘTIINȚARE DE EVACUARE

(Ipotecă neplătită)

Data înștiințării: 30 iunie

Numele împrumutatului: Manfred Muggs, Senior

A TREIA ȘI ULTIMA ÎNȘTIINȚARE

Această înștiințare este solicitată de Legea districtului Rockland (Articolul privind proprietățile imobiliare, S7-105.1 (a), Codul adnotat al districtului Rockland).

Riscați să pierdeți proprietatea descrisă în această înștiințare de evacuare. Nu v-ați plătit împrumutul ipotecar și, dacă nu plătiți ceea ce datorați sau dacă nu achitați altfel datoria sau încheiați un contract de recalculare a pierderilor (ca, de exemplu, modificarea împrumutului sau alt program de recalculare a pierderilor), putem iniția o acțiune de executare silită privind proprietatea, cel mai târziu la 45 de zile după ce v-am trimis această notificare sau la 90 de zile după neprezentarea dumneavoastră.

Puteți fi eligibil pentru anumite programe în scopul evitării executării silite, dar trebuie să trimiteți Solicitarea de reeșalonare și documentele necesare creditorului dumneavoastră sau celui care vă oferă servicii.

Pentru a obține exact suma necesară ca să fiți la zi cu împrumutul și să stingeți datoria, vă rugăm să ne apelați la numărul gratuit de telefon. **Dacă nu reușiți să vă îndepliniți obligațiile, vă rugăm să ne contactați imediat pentru a discuta opțiunile de rambursare a împrumutului sau alte opțiuni de evitare a posibilei executări silite sau puteți să completați Solicitarea de reeșalonare și să ne-o trimiteți împreună cu documentele necesare în plicul preimprimat furnizat sau la adresa de pe acesta.**

O ZI BUNĂ!

CAPITOLUL NOUĂ

BETTY

LEMNUL E O SOLUȚIE

Oameni buni, noi înțelegem: fie că e vorba de dormitorul vostru, de camera de la cămin sau de primul apartament de oameni maturi, spațiul personal e primul în care vă puteți exprima liber. Dar, dacă nu ești proprietar în toată regula (și cine dintre noi este? #SCOPURI), e posibil ca opțiunile tale de exprimare să fie limitate.

Dar, la *Hello Giggles*, nu credem în limite!

Și aici intervine tapetul temporar.

Știu, știu, sunt câțiva ani de când tot vorbim despre tapet: credeți că, între timp, imprimeurile florale sunt deja depășite.

SUNTEM DE ACORD.

Lemnăria și detaliile de lemn sunt următoarea găselniță.

Și cheia dobândirii aspectului dorit cu un buget modest?

Repetăm: tapetul.

Sunteți confuzi? Rămâneți cu noi!

Credeți sau nu, modelele din sezonul acesta sunt industriale, naturale și, cu siguranță, diferite de modelele florale din creton și tip grilaj. Puteți să spuneți *lambriu*

sau *placaj*? Pentru că tocmai aceste opțiuni sunt la modă și disponibile acum în magazine.

Este tapet. Este lemn. E o opțiune doi-în-unu, pentru a vă declara imbatabil stilul. Și e a voastră, numai a voastră.

Cu plăcere!

Dragă jurnalule,

Nu mai știam cum să spun „tapet" și să fac jocuri de cuvinte cu „lemnăria" care să nu se apropie de a fi interzise minorilor sub 13 ani, dar după o masă de prânz la care-am lucrat, câteva sacrificii și ceva transpirație și lacrimi (și cofeină!), am terminat și trimis oficial primul meu articol pentru *Hello Giggles*. Nu știu dacă voiam să fac un dans al victoriei sau să mă fac grămadă sub biroul meu, din cauza extenuării. Probabil pe-amândouă.

(Dar nu în același timp. Părea obositor.)

Nu, nu era demn de Premiul Pulitzer. Abia se clasifica drept potrivit pentru revista *People*. Poate era un pic mai bun decât ce apărea în *Us Weekly,* dacă eram generoasă cu mine. Era vorba numai și numai despre tapetul temporar. Dar acolo apărea numele meu, Elizabeth Cooper, scris pe un singur rând, înaintea articolului. Și asta însemna ceva.

Nu – însemna totul!

Am oftat, epuizată și mulțumită (ideea de a mă ghemui sub biroul meu mă atrăgea din ce în ce mai mult). Mi-am desfăcut coada de cal pentru o clipă, rotindu-mi gâtul și gândindu-mă la articolul pe care mai trebuia să-l scriu despre Veronica Lodge. *Mai aveam multe de făcut.* Nu îmi răspunsese nici la apeluri, nici la mesaje. Mă îndoiam că un e-mail ar fi fost efortul care să-mi aducă victoria. Trebuia să o urmăresc pe Twitter sau „îi accesez mesajele private"? Nu părea un lucru… profesionist. Și nu mă caracteriza așa ceva. Nici măcar pe varianta mea din Los Angeles.

Telefonul mi-a vibrat pe birou, alerta făcându-l să trepideze. Era Polly din nou.

Surioară! scria în mesaj. *Mă lași să aștept!* Urgența din spatele cuvintelor ei era reală. Dar eu eram pățită… și, în plus, nebună – cea mai proastă combinație posibilă.

Mi-am înșfăcat telefonul. *Scuze! Am avut o zi plină! Prima (și a doua) însărcinare! Vorbim mai târziu?* Știam că Polly ar fi apreciat că reușisem să scriu ceva. Știa cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Apoi, a urmat cea mai scurtă dintre pauze înainte ca telefonul să vibreze din nou. *Oh, DUMNEZEULE! Ce lucru important! Sunt atât de emoționată pentru tine! Promite-mi că nu ai să mă uiți când ai să devii o autoare celebră.*

Știam că ar fi înțeles.

Evident, am scris eu. *Surori pentru totdeauna. N-aș putea să te uit nici dacă aș încerca; nici nu mi-aș dori.*

Ea mi-a trimis un emoticon de încuviințare, blond și zâmbitor ca o eroină veselă dintr-un desen japonez. *VORBIM MAI TÂRZIU, dar PROMITE-MI că mă suni ÎN SEARA ASTA.*

I-am răspuns cu același emoticon (fusesem mereu deosebit de mândră de coada de cal perfectă și ridicată a emoticonului meu). În mod obișnuit, nu aș fi lăsat-o pe Polly niciodată să aștepte – vorbim cam de zece ori pe zi, cel puțin, oricum, dar mi s-a părut că sunt pe val și trebuia să continui așa, fără să fiu distrasă.

Am derulat din nou lista cu mesaje și apoi pe cea cu apelurile recente, doar să mă asigur. Nimic de la Veronica Lodge. Și, bineînțeles, niciun e-mail. Frustrant.

Dar, pe de altă parte, reușisem să scriu două sute de cuvinte despre tapet. Veronica Lodge chiar nu era o problemă pentru mine.

În toți anii pe care mi i-am petrecut ascunsă în camera mea, citind misterele lui Nancy Drew[1], mama m-a bătut mereu la cap și a încercat să mă scoată din casă. Învățatul era una – cei din familia Cooper iau mereu note bune, păstrează aparențele și-și țin capul sus, bla, bla, bla… dar cititul, câh! Alice Cooper nu era impresionată.

— Elizabeth, ce te-am învățat eu? Băieții nu se dau la fetele care poartă ochelari, spunea ea, zăbovind în pragul ușii mele.

— Mamă, în ce deceniu trăiești? Nimănui nu îi pasă dacă citesc și, dacă îi pasă, ei bine, lasă-l baltă! Și oricum nu port ochelari.

În timp ce-i răspundeam, clipeam la ea ca un personaj Disney, dornic să-și sublinieze afirmația.

Mama își dădea ochii peste cap; amândouă știam că nu asta era ideea principală. Dar, în cele din urmă, nu mă mai sâcâia cu Nancy Drew. *În sfârșit!*

Ideea este că, oricum, încerca – își dorea ca fata ei să fie una bună, dar nu neapărat geniu. Totuși, eu am câștigat pentru că acum citesc tot timpul – și, cu practica din vara asta, sunt aproape o scriitoare profesionistă.

Dar să revin la Nancy Drew, prima și cea mai trainică dragoste literară a mea. Îmi plăcea să citesc despre o adolescentă – *putea să fie ca mine!* (deși, pe atunci, aveam cam zece ani) – și despre cum, cu inteligența și prieteneii ei, putea să rezolve orice mister. Îmi doream să fiu exact ca ea.

Și acum, jurnalule? S-ar putea să am, în sfârșit, o șansă.

---

[1] Personaj fictiv, inspirat din seria de cărți apărute în anii 1930-1940 (sub egida The Stratemayer Syndicate). Nancy este o adolescentă-detectiv, pasionată de tot ceea ce înseamnă mister (n. red.).

Chestia e că, în Riverdale, niciodată nu s-a întâmplat nimic misterios. (Dacă dulciurile de Halloween „dispăreau" înainte de sosirea colindătorilor, Jughead era vinovatul, de obicei.) Dar, având în vedere ce tocmai s-a întâmplat la lucru, mă întreb dacă nu cumva, poate, cineva vrea să-mi vină de hac.

Sunt paranoică? Sigur. Nebună? Posibil. Dar acestea sunt faptele:

Iată-mă acolo, emoționată că trimisesem primul meu articol. În seara asta, urma să ies la-ntâlnire cu un băiat drăguț. Cunoștințele enciclopedice despre tapetatul pereților probabil că n-aveau să-mi mai fie vreodată de folos, dar CUI ÎI PĂSA? Eram obosită, energică, învigorată, scalpul mă durea din cauză că-mi tot strângeam coada de cal și era prima dată când mă simțeam atât de bine.

În plus, mi-am dat seama că îmi e foame.

Mi-am lăsat telefonul pe birou și m-am îndreptat spre bucătăria din sediul *Hello Giggles*. La fel ca în birou, și aici erau nuanțe pastel vesele, iar rafturile de un alb strălucitor umpleau pereții. Inspirat din începuturile tehnologiei moderne, spațiul era dotat cu gustări „sănătoase" irezistibile: apă de nucă de cocos, fructe proaspete, dozatoare cu nuci Gourmet și granola, un espressor pentru care-ți trebuia o diplomă în inginerie ca să-l faci să funcționeze, dar care îți oferea o cafea cu lapte de soia și fără grăsimi mai bună decât oricare alta pe care ai cumpăra-o de la The Coffee Bean & Tea Leaf.

Am luat un pachet de chipsuri cu alge marine (îl vedeam pe Archie râzând, îngrozit că eram dispusă să mănânc sushi și alge marine, acum, că eram în Los Angeles) și un măr, apoi m-am întors la biroul meu.

Când am ajuns acolo, Rebecca mă aștepta.

Nu îmi plăcea expresia ei.

— Bună! am spus eu, încercând să nu-mi pierd zâmbetul.

Părea să o supere ceva, dar cum ar fi putut să aibă legătură cu mine?

— Betty, a început ea, spulberându-mi orice speranță de care mă agățam că nu are legătură cu mine.

— Ce s-a întâmplat?

M-am simțit ca o idioată stând acolo cu gustările, dar ea era la biroul meu și-l bloca, astfel încât să nu pot să mă așez sau să las ceva jos, așa că am fost nevoită să rămân în picioare, rotind încurcată un măr într-o mână și un pachet cu chipsuri cu alge în cealaltă.

Și-a pus o mână în șold.

— Știi că la *Hello Giggles* ne străduim să cultivăm un loc al respectului.

— Bineînțeles!

Mi-am scotocit prin minte: jignisem din greșeală pe cineva? Credeam că era ceva care se întâmplă doar în vechile videoclipuri rap, dar poate, pur și simplu, nu știam ce nu știu.

— Ei bine…

Și-a țuguiat buzele; din cronica de frumusețe de săptămâna trecută, știam că este dată cu luciul de buze lejer „Up in the Air", din noua colecție ColourPop inspirată de fluturi.

Adică, dacă asta nu dovedea că sunt angajata lunii, ce altceva ar fi făcut-o?

A ezitat, ca și când s-ar fi gândit cât să insiste cu ceea ce urma să spună sau să facă. Apoi, a inspirat adânc și s-a aplecat sub biroul meu.

— Ce…? am încercat eu să spun, apoi am amuțit, confuză și enervată, dar nedorindu-mi să par atât de confuză și enervată pe cât mă simțeam.

De ce îmi atingea lucrurile?

Ea mi-a scos rucsacul, unul – ai ghicit – cu un model floral, de un roz care păruse atât de strălucitor și vesel când îl văzusem în magazin, dar care părea țipător, imatur și extrem de nepotrivit acum. Am vrut să mă retrag când l-am văzut atârnând din degetele perfect îngrijite ale Rebeccăi, date cu o ojă de un galben strident.

Apoi, mi-a lăsat rucsacul pe birou și a început să scotocească prin el.

— Bine, ce este?

Acum am făcut un pas înainte, indignarea depășind orice urmă de supunere. Însă ea a ridicat o mână, fără să mă oprească fizic – probabil era ilegal și, în plus, întru totul necaracteristic pentru *Hello Giggles* –, dar trimițând clar și limpede un mesaj.

Și a început să scoată: o paletă de machiaj Tarte „In Bloom" cu tonuri neutre. O trusă de contur cu bronzer. Un set de gene false, presărate cu praf auriu. Și apoi – cumva, cea mai surprinzătoare chestie – o rochie lungă diafană și vaporoasă, cu imprimeu de ghepard, pe care am recunoscut-o imediat din colecția de vacanță Michael Kors.

(Îți spun: al naibii să fiu dacă nu-s angajata lunii!)

— Betty.

Rostit de Rebecca, numele meu a părut cea mai gravă insultă.

— Nu știu ce-i cu astea, am început eu. Adică, știu ce sunt, evident, dar nu știu ce caută în rucsacul meu.

— Betty. Oprește-te!

Și-a ridicat din nou mâna, ca și când nu ar fi suportat nici măcar să mă privească.

— Uite ce e, toți știm că dulapul cu produse de înfrumusețare aparține tuturor. De fapt, angajații sunt încurajați să se joace

pe-acolo, să se distreze, să încerce lucrurile. Altfel, de unde ne-am inspira pentru noile articole și secțiuni?

— Ai dreptate.

Deși puteam să spun cu siguranță, chiar acum, că genele false aurii nu mi-ar fi plăcut niciodată. (Cu toate că dau FOARTE bine în fotografii. Fac, într-adevăr, ca ochii tuturor să iasă în evidență.)

— De fapt, sunt destul de sigură că te-am încurajat să experimentezi mai mult cu mostrele de produse pe care le primim.

Era adevărat. Încă o lovitură împotriva mea. Eram genul de fată care nu se aranjează prea mult, nici măcar ca alter ego al lui Betty din Los Angeles: foloseam un rimel negru pentru curbarea genelor și un luciu de buze, cu o strălucire rozalie. Dar, cumva, nu credeam că este o predică despre foarte previzibila mea rutină de machiaj.

— Însă nu credeam că te-ai coborî la *asta.*

Disprețul i se simțea în voce.

— Nu m-am coborât. Dar, presupun că…

Mă bâlbâiam, încercând să găsesc cuvintele potrivite pentru a repara ce se întâmpla acum.

— Sincer, nici măcar nu știu ce e *asta.* M-am dus după sushi, am încercat s-o contactez pe Veronica Lodge, am trimis articolul despre tapet… și cam atât. E literalmente tot ce am făcut azi.

— Crezi că mințitul îmbunătățește situația? a întrebat ea cu amărăciune. Uite ce e, îmi pare rău că ai fost prinsă și că ești rușinată, dar nu există nicio altă explicație: la un moment dat, ai furat din dulap. Și asta nu ar fi o problemă, doar că, dintr-un oarecare motiv, ți s-a părut că e rezonabil să iei lucrurile de pe raftul de sus.

Raftul de sus: unde puneam deoparte toate obiectele alese pentru o secțiune anume sau o viitoare ședință foto. Asta era una dintre poruncile locului: să nu furi de pe raftul de sus din dulap.

După cum știm, nu-mi stă în fire să încalc regulile.

Bineînțeles, nu luasem lucrurile alea.

Simțeam cum mă cuprinde o furie cumplită. Mi-am încleștat atât de tare pumnii, încât simțeam micile cicatrice în formă de semilună formându-se acolo unde unghiile-mi intrau în piele.

— Ascultă, Rebecca, am spus încercând să nu-mi tremure vocea, nu știu cum au ajuns lucrurile alea în rucsacul meu, dar te asigur că nu le-am luat eu.

Ea părea neîncrezătoare. Nu puteam să o învinovățesc pe deplin: la urma urmelor, dovezile erau chiar în fața noastră. Crezi ceea ce vezi. Dar, apoi, furia fierbinte m-a cuprins din nou: îmi dădeam sufletul pentru locul ăsta. În fiecare zi blestemată. Nu meritam prezumția de nevinovăție?

— Întrebarea este de ce, Betty? a continuat Rebecca, împingând rucsacul sub birou și adunând toate lucrurile „furate".

— Nu *există* niciun „de ce", am spus, lăsând furia să mi se strecoare în voce. Îți spun că n-am fost eu. Știu că nu trebuie să iau obiecte de pe raftul de sus. Și nu fur. Și nici nu mint.

M-am holbat la Rebecca, provocând-o să-și mute privirea de la mine.

— Știi că stagiatura asta e tot ce mi-am dorit, ca scriitoare. Știi că am făcut tot ce mi-ai cerut de când am ajuns aici. De ce aș sabota așa ceva? Mai ales când tocmai mi-ai oferit marea șansă de a scrie ceva? E simplu: nu am făcut asta.

Ea s-a uitat în altă parte – lucru care, trebuia să recunosc, mă mulțumea un pic. Apoi, m-a privit din nou cu răceală și calm, cu toate că încă nu aflasem ce se întâmpla.

— Lucrurile alea au ajuns cumva în rucsacul tău.

— Evident.

— În plus, astăzi nu mai e nimeni aici.

Însă nu era adevărat. Biroul era gol, dar nu de tot.

— Mai e o persoană.

Cleo încă stătea la biroul de la recepție. Părea că își pilește unghiile, dar, după cât stătea de dreaptă, îmi dădeam seama că asculta cu atenție dialogul nostru.

Nimic nu se compară cu a urmări din ascunzătoarea ta sigură și confortabilă cum o hienă e sfâșiată de un leu.

— Sper că nu o acuzi pe Cleo că ți-a înscenat cumva asta.

Am ridicat din umeri.

— Cineva a făcut-o. Nu știu dacă a fost ea. Nu știu decât că este aici. Și, sincer, nu înțeleg de ce faptul că pun astfel problema e mai grav decât ce mi s-a făcut.

A urmat o pauză lungă, în care m-am întrebat dacă nu cumva timpul meu la *Hello Giggles* tocmai se apropiase de un sfârșit cu totul nepotrivit. Și, dacă ar fi fost așa, cum le-aș fi dat vestea prietenilor mei și părinților din Riverdale, care mă sprijineau cu toții?

Am încercat din nou, mai blând de data asta.

— Rebecca. Nu acuz pe nimeni, dar se pare că cineva *îmi înscenează* chestia asta, cum spui tu. Nu știu cine ar face asta sau de ce. Uite ce e, știu că nu mă cunoști atât de bine sau că nu sunt de prea mult timp aici, dar *nu* am luat lucrurile alea. Nu le-aș lua. Dă-mi doar o șansă să ți-o dovedesc. Și o șansă să-mi dau seama ce se întâmplă.

Rebecca s-a holbat la cutia cu gene false de parcă ar fi conținut secretele universului. A mai urmat o pauză interminabilă, întreruptă de mici bâzâituri care trebuiau să fie telefonul lui Cleo. Îhh, îi *scria* cuiva despre asta? Nu știam de ce ar fi vrut să-mi facă rău, dar ideea că îi făcea plăcere înrăutățea și mai mult situația.

Rebecca a oftat.

— Ți-am citit articolul, Betty. A fost bun. Evident, ai talent de scriitoare.

Nu spunea că eram iertată sau că toată chestia asta se terminase, dar era un compliment. Cel puțin eram pe drumul cel bun.

— Mulțumesc.

— Și, la *Hello Giggles,* credem în a doua șansă.

(Era adevărat. Rebeccăi *îi plăcea* mai ales o poveste bună despre revenirea unei celebrități. Prefera reabilitările cu o urmă de regret. Nu știam ce spune asta despre propria-i poveste.)

— Deci, ce spui de asta? Totul va fi pus înapoi în dulap. Pe raftul de sus, fără să se mai umble niciodată la ele.

Mi-am încleștat pumnii, dorindu-mi să insist din nou că, bineînțeles, nu eu fusesem cea care umblase acolo de la bun început, dar m-am forțat să respir.

— Imediat.

— Presupunând că nu va mai dispărea nimic…

Mi-am încleștat din nou pumnii și am inspirat adânc…

— Vom considera că a fost o greșeală nevinovată.

Dar nu a fost greșeala MEA, am vrut să țip. Mi-am dat seama, totuși, că ar fi fost o abordare greșită.

— Termină articolul despre Lodge și trimite-l, a spus Rebecca. Cred că suntem toți pregătiți ca sărbătoarea să înceapă.

— S-a făcut, am zis eu.

Și așa urma să fie. Intenționam să scriu articolul despre Veronica Lodge, misterioasa nulitate a orașului. Și Rebeccăi avea să-i placă.

Dar asta nu a fost tot. Înainte să-mi iau liber de 4 iulie, trebuia să mă mai ocup de un lucru:

Voiam să investighez tot scenariul ăsta, jurnalule. Intenționam să aflu cine mă sabota.

Și apoi? Urma să-i dau o lecție. Una *aspră.*

DE LA BIROUL LUI CLIFFORD C. BLOSSOM

O explicație pentru acționarii noștri:

Noi, cei de la Fermele de arțari Blossom, am auzit recent de preocupările privind eforturile noastre de a ne distanța afacerea de lungile legături cu Lodge Industries, unul dintre primii și cei mai controversați parteneri ai noștri. Fiți siguri că echipa noastră a efectuat cercetări aprofundate cu privire la cea mai bună modalitate de abordare a acestui proces și că totul va fi tratat cu seriozitatea și forța morală care ne caracterizează. După cum bine știți, am lucrat mult și din greu pentru a explora ramificațiile legale ale acestei decizii și nu tratatăm aceste etape cu superficialitate.

Noi, cei de la Blossom, suntem pe deplin încrezători că, după rezilierea totală a contractului cu Lodge Industries, afacerea noastră va cunoaște o dezvoltare fără precedent.

Nu ezitați să ne contactați dacă mai aveți și alte întrebări sau nelămuriri.

Cu respect,

C Blossom

Siropul de arțar Blossom: „Doamnă, puneți și niște sirop!"

CAPITOLUL 10

JUGHEAD

În afară de Pop's, Twilight ar fi putut să fie locul meu preferat din Riverdale, chiar dacă n-ar fi fost decorul pentru puținele momente cu Norman Rockwell[1] din viața mea ciudată. Deși cei din familia Jones au fost mereu din partea de sud a orașului – ceea ce însemna că nu aveam prea mulți bani de pus deoparte –, era o vreme în care-mi petreceam aici fiecare sâmbătă, fără să fiu plătit să manevrez proiectorul.

Îmi venea greu să-mi amintesc zilele astea, dar *era* o vreme când chiar și un membru semi-reformat al găștii, semi-alcoolic și ratat ca tatăl meu reușea să adune destui bani încât să îngrămădească-n mașină întreaga familie pentru seara săptămânală de film.

(Bine, fie, Jellybean se ascundea pe podea ca să economisim niște bani, dar tot era destul de decadent pentru noi.)

Ne pregăteam gustările de acasă – chipsuri al căror producător nu era cunoscut și doze de suc la reducere, a căror dată

[1] Norman Percevel Rockwell (1894–1978), pictor, desenator și ilustrator american (n. red.).

de expirare era cu mult depășită – și, după începerea filmului, Jellybean putea să iasă în siguranță din ascunzătoare. (Ca să fiu sincer, sunt aproape sigur că băieții care verificau biletele știau că ea este acolo și se uitau în altă parte. Din an în Paște, chiar și unul din sud poate să mai respire, presupun.) Ea și cu mine ne întindeam pe bancheta din spate, sprijiniți pe pernele așezate lângă portiere, iar mama și tata se țineau de mână pe locul din față. În mașina aia, nu erau certuri. Era un soi de univers paralel magic și ciudat în care, cumva, ni se ofereau două ore în care eram cei mai buni unii cu ceilalți.

Știu, știu – devin atipic de sentimental, dar serile de film erau rarele ocazii în care toți eram fericiți și împreună.

Chiar și înainte ca mama să plece cu Jellybean, trecuse o vreme de când tata aranjase una.

Așadar, când Sal, taxatorul în vârstă de la Twilight și, totodată, directorul, m-a abordat în urmă cu doi ani și m-a întrebat dacă vreau să lucrez zilnic (ei bine, în fiecare noapte, dar înțelegi tu), nu am avut niciun motiv să-l refuz. Nu aș fi stricat amintirile fericite cu familia transformând un loc de recreere într-unul de muncă, deoarece, între timp, amintirile fericite începuseră deja să dispară.

(Uite cinismul specific lui Jughead Jones!)

Acum, da, bine, aveam o slujbă. Dar era o ușurare să am ceva bănuți de buzunar ca, ocazional, să-mi mai achit din datoria de la Pop's. Și, chiar dacă familia mea se destrămase și distrusese orice legătură cu fericitele amintiri din copilărie pe care ar mai fi putut să le aibă cinematograful în aer liber, locul ăsta tot era un rai. *Și mai mult* decât atât pentru că, acum, era refugiul meu.

Cunoșteam cabina de proiecție tot atât de bine pe cât cunoșteam pereții subțiri de aluminiu ai rulotei noastre.

Memorasem toate inițialele cioplite și le colorasem cu un marker Sharpie, imaginându-mi povestea vieților celor pe care nu-i recunoșteam sau știam personal. Mirosul terenului – de fum, pop-corn rânced, cu o urmă de pământ reavăn – era aproape pavlovian pentru mine; îl adulmecam o dată și eram relaxat, cât mai fericit posibil.

Perioada în care preferam să fiu la lucru era după film – pe care puteam să-l aleg, de cele mai multe ori, și ăsta era unul dintre avantajele slujbei –, după dispariția tuturor mașinilor și plecarea angajaților de la standuri. Atunci eram doar cu imaginile care întârziau pe ecran, negativele reluându-se în mintea mea, sentimentul de mulțumire și împlinire plutind în aer.

Și echipamentul era în regulă – îmi plăcea sunetul metalic pe care-l scoteau rolele de film când le deschideai și uruitul benzii care intra în proiector. Și până și eu mă bucuram de oamenii veseli și plini de speranță pentru o noapte distractivă, departe de drama cinematografică din filmul propriilor vieți reale, gata să fie absorbiți în povestea altcuiva.

Și eu eram destul de absorbit. Filmul era pregătit să înceapă – era versiunea specială a regizorului, pe care o înregistrasem cu un final alternativ care avea să-i uimească pe toți – și tocmai împingeam niște obiecte adunate în fața scaunului meu din cabina de proiecție, scrutând leneș pereții în căutarea inițialelor mamei și ale tatei, așa cum făceam întotdeauna. Chiar dacă știam că nu sunt acolo și că nu ar fi avut cum să apară din senin; conștient fiind că tata nu era genul care să facă gesturi romantice.

Am ieșit afară să adun niște gunoaie de pe teren – de fapt, era datoria lui Ben, a vânzătorului, dar el venea mai târziu și, în mod ciudat, curățenia te făcea să meditezi într-un fel. Când ușa s-a închis în urma mea, am văzut două siluete tolănite

lângă ecran, care au tresărit din cauza zgomotului și și-au ridicat privirea spre mine, moment în care mi-am dat seama că o cunosc pe una din ele.

— Sal?

Proprietarul era aici. Asta nu se întâmpla aproape niciodată. Și cu cine vorbea? Cu un tip pe care jacheta Șerpilor, părul unsuros și blugii rupți îl făceau să semene cu un figurant de la Preselecția Centrală pentru vreo reprezentație de vară a *Povești din Cartierul de Vest.*

— Hei, Jughead! a strigat Sal și mi-a făcut cu mâna din cealaltă parte a parcării. Tocmai am sosit pentru o ședință.

Ca și când asta ar fi fost o firmă de avocatură sau o bancă, și nu un cinematograf în aer liber. Ca și când intrusul unsuros[1] ar fi ținut o servietă și nu (cel mai probabil) un cuțit cu arc în buzunar.

— Anunță-ne dacă auzi ceva de la Lodge, șoptea Șarpele, ceea ce sugera că știa că, de fapt, nu trebuie să aud conversația, dar și că nu îi păsa.

— Pot… pot să vă țin la curent.

Sal părea stânjenit, așa cum nu eram obișnuit să-l văd. Practic, Twilight era a doua lui casă – locul lui fericit, chiar mai mult decât al meu.

Ei și-au dat mâna – rigid – și Sal a venit la mine.

— Văd că te descurci aici, Jughead, mi-a spus cu o voce rigidă, mecanică și ciudată. Nu că m-aș fi așteptat la mai puțin.

---

[1] În original „*Outsiders* greaser" – aluzie la personajele filmului *The Outsiders* (*Proscrișii*, 1983), în regia lui Francis Ford Coppola (după romanul cu același nume scris de S. E. Hinton), în care se înfruntă două grupări de tineri – The Greasers („unsuroșii"), cei săraci, și The Socs, bogații. Acțiunea peliculei amintește de *Poveste din Cartierul de Vest* (n. red.).

— Bineînțeles. Adică, asta-i slujba mea.

Oricum, ce altceva aveam de făcut astăzi? Să-i iau un interviu lui Dilton Doiley ca să aflu mai multe detalii despre teoriile lui privind apocalipsa? Asta aducea un pic cam mult cu *Numărul 23*[1] pentru gustul meu, mulțumesc.

(Deși îmi notasem să mă asigur că insist ca Pop să-mi dea mai multe informații despre clientela sordidă de la Chock'Lit Shoppe.)

— Mă duc să scot banii din casă pentru Ben, să-l pregătesc pentru seara asta, a spus el și și-a băgat degetele mari în buzunarele din față ale blugilor.

Mirosea a aftershave și a transpirație. Ca și când ar fi fost agitat. Indiferent pentru ce-ar fi venit Șerpii, motivul nu îl bucura.

— Sună bine, am spus eu.

M-am forțat să par entuziasmat, în stilul Riverdale, încercând să pretind că era perfect normal că este aici, că nu era prima dată când aranjam totul împreună, din săptămâna în care mă angajase. Părea să fie recunoscător pentru eforturile mele.

Am înșfăcat sacul de gunoi pe care-l umpleam și am scos o nouă pereche de mănuși din buzunar, dornic să mă întorc la mizerie. Dar, înainte să o pot face, Șarpele mi-a apărut în față. Și *el* mirosea a transpirație – dar, cumva, într-un mod amenințător. A transpirație, piele și a altceva neidentificat – și pe care nu-mi doream să-l identific.

— Jughead Jones, a spus el batjocoritor. Ia uite ce cuminte ești! Faci o muncă cinstită, adunând *gunoaie*.

A scuipat cuvântul ca și când ar fi fost o insultă personală.

---

[1] Titlu original *The Number 23*, thriller psihologic, în regia lui Joel Schumacher, cu Jim Carrey în rolul principal (n. red.).

— Scuze că te-am jignit!

Am ridicat din umeri. Nu mă tem de Șerpi, chiar dacă mulți oameni din Riverdale o fac.

Da, sunt o bandă și, da, sunt cu siguranță niște hoți mărunți și, uneori, traficanți de droguri. Dar, în majoritatea timpului, se ocupă de ale lor și-i lasă în pace pe bunii cetățeni din Riverdale.

Un pic de istorie: Șerpii există din anii 1940, de pe vremea înființării orașului Riverdale. Șarpele în sine și legile găștii se bazau pe tradiția Uktena.

Uktena este un șarpe sau un șarpe de apă. În plus, e și numele tribului indigen care a pretins terenul ăsta înainte ca fondatorii să-l cucerească și să-l măcelărească. Curiozitate amuzantă: raidul a fost condus de generalul Pickens, a cărui statuie stă și astăzi mândră în parcul Pickens din Riverdale.

(În contextul ăsta, e cam aiurea că *Șerpii* sunt cei înfățișați ca inamici în scenariul de rahat al *Destinului evident*[1].)

După raid, cei rămași din Uktena au dat naștere Șerpilor, ca modalitate de a păstra unitatea printre puținiii supraviețuitori.

Altă curiozitate amuzantă: pe vremuri, tatăl meu era liderul Șerpilor.

Una mai puțin amuzantă: fapt care l-a făcut să fie direct retrogradat din funcția lui de la Andrews Construction. (Fusese un parteneriat, dar acum tata doar lucrează acolo, deci ăsta era un lucru despre care Archie și cu mine încercam să nu discutăm.) Ceea ce l-a determinat să bea și mai mult, lucru care a condus la plecarea mamei.

---

[1] În original *Manifest Destiny*, teorie conform căreia expansiunea SUA în restul continentului american (nord și sud) era inevitabilă și justificată, America fiind destinată să se întindă între Oceanul Atlantic și Oceanul Pacific. Termenul a fost folosit pentru prima dată la începutul anilor 1840 (n. red.).

După ce ea a plecat, el a venit la mine și mi-a spus că acum este Șarpe doar cu numele, că o rupe cu ei, în speranța de a se repune pe picioare și de a ne reuni familia.

Chestia asta nu mergea deosebit de bine.

În plus, explica și de ce tipul ăsta era atât de ostil. Dar asta nu însemna că aveam de gând să suport fără să-i răspund.

— Știe tatăl tău că așa îți câștigi existența? Îi pasă că, practic, ești un om de serviciu?

Da, vorbim despre asta în fiecare noapte, chiar înainte să-mi citească o poveste și să mă învelească. Adică știa că lucrez la Twilight, dar, zilele astea, nu prea aveam conversații plăcute. Ca să fie adevărat, ar fi trebuit să fie acasă.

— Știi, e păcat că ești aici și mături după mucoșii din Riverdale. Știi că tatăl tău ar putea să-ți facă rost de o slujbă adevărată, pentru care ai fi plătit, a continuat, uitându-se strâmb la mine. Vrei să-i transmit un mesaj?

Am aruncat sacul de gunoi și am înaintat.

— Despre ce naiba vorbești? am zis eu, la limita răbdării. Uite, nu știu ce să-ți zic. Îmi pare rău că tata v-a abandonat și că nu poți să treci peste asta sau mai știu eu ce. Dar nu mă interesează.

El s-a lăsat pe spate și a râs zgomotos, ca și când ar fi fost cea mai bună glumă auzită vreodată.

— *Asta* ți-a spus, Juniorule? a pufnit el. Ce naiv ești! Îmi pare rău că sunt cel care-ți distruge iluziile!

— Ce?

Am simțit un gol în stomac, dar am încercat să par calm. Nu voiam să-i dau satisfacție tipului. Chiar dacă ceea ce spunea – confirmarea celor mai urâte temeri ale mele – mă făcea să simt fiori pe șira spinării.

— Crezi că tatăl tău a renunțat la noi? Că acum e pe calea cea bună? De ce? *Pentru că așa a spus?* Mama ta a plecat, nu-i așa? Pe cine mai are, cu excepția Șerpilor? *Bineînțeles* că a revenit în cuib.

Mă are PE MINE. Fiul lui. Oare nu vedea asta?

Sau vedea – dar nu era de ajuns?

— Gândește-te la asta, Jones! Unde crezi că-și petrece zilele? Nopțile? Nu doarme acasă, nu-i așa?

Tăcut, m-am uitat în altă parte.

— E la Whyte Wyrm, tăntălăule! a spus zâmbind superior. De fapt, *doarme* acasă. Numai că te-ai înșelat în privința locului pe care-l consideră cu adevărat acasă.

Acasă. Cuvântul m-a făcut să mă clatin, neîncrederea și durerea lovindu-mă în plin. M-am străduit să-i dau o replică, să-i spun ceva, dar a dispărut înainte să-mi revin în fire.

Whyte Wyrm. Era un bar, în cartierul de sud. Îl văzusem, bineînțeles. Și mai și intrasem – nu era ceva cu care noi, cei din familia Jones, ne lăudam, dar, da, știam destule despre istoria tatei cu Șerpii. Știam că pe atunci, în copilărie, rămâneam pe bancheta din spate a camionetei în parcarea de la Whyte Wyrm, fără altceva de făcut decât să inventez povești; se întâmpla așa pentru că tata era înăuntru și făcea ceva ce nu ar fi trebuit, lucru pe care-l înțelegeam, deși eram mic. O treabă pe care o făcea oricum, chiar dacă se rușina un pic.

(Aducându-mi aminte de asta, mi-am dat seama că, poate, pentru obiceiul meu de-a scrie și de a spune povești trebuie să le mulțumesc Șerpilor. Hm. Trebuia să mă asigur că le trimit un bilet. Când o îngheța iadul.)

Când am mai crescut un pic – pe la începutul gimnaziului – presupun că tata a hotărât că sunt destul de mare încât să-ndur un pic mai mult din adevăr. Atunci mi-a spus ce înseamnă cu adevărat jacheta lui. Între timp, îmi făcusem mai mult de-o idee. Dacă Archie Andrews era prea amabil, fie prea inocent sau de treabă ca să împrăștie zvonuri sau să-mi spună bârfele, atunci Reggie Mantle-ii lumii cu siguranță nu erau. Tata era un lider al Șerpilor, iar eu, în mod incredibil, eram ultimul care afla.

Eram din nou oare ultimul care află? Oare tata *chiar* se întorsese la ei? Îmi făcuse o promisiune.

Dar, pe de altă parte, nu ar fi fost prima pe care să o încalce.

„Unde crezi că-și petrece zilele? Nopțile?"

Atunci, nu lucra pe șantier? Adică, Archie și cu mine eram destul de maturi și conștienți de istoria complicată a taților noștri. Dar, chiar dacă tatăl meu și domnul Andrews nu mai erau parteneri, tot avea o slujbă… nu-i așa?

Voiam să fie adevărat. Îmi doream atât de mult să fie adevărat! Dar, pe de altă parte, *toate lucrurile pe care le știam deja despre tatăl meu deveneau clare.*

Am lovit sacul de gunoi de la picioarele mele, furia crescând când gunoiul pe care tocmai îl adunasem s-a împrăștiat. Eram un prost. Și cine trebuia să îl ridice din nou, oricum? Eu.

Dar nu chiar în momentul ăsta. Acum, aveam altceva de făcut.

Trebuia să trec imediat pe la Andrews Construction.

EȘTI PREGĂTIT
SĂ MERGI PÂNĂ LA CAPĂT
SAU SĂ MORI?
ȘERPII
LEGILE ȘERPILOR:
1. UN ȘARPE NU E NICIODATĂ LAȘ.
2. NICIUN ȘARPE NU E SINGUR.
3. DACĂ UN ȘARPE E OMORÂT SAU TRIMIS LA ÎNCHISOARE, VOM AVEA GRIJĂ DE FAMILIA LUI.
4. UN ȘARPE NU-ȘI SCHIMBĂ NICIODATĂ PIELEA
[REVIZUITĂ]
5. NICIUN ȘARPE NU E LĂSAT SĂ MOARĂ.
6. UN ȘARPE NU-ȘI TRĂDEAZĂ NICIODATĂ SEMENII.
7. UNIȚI, SUNTEM PUTERNICI.
DIN CARTIERUL DE SUD
ȘERPII DIN CARTIERUL DE SUD NU SUNT DOAR UN CLUB. SUNTEM O FAMILIE. ȘI ÎI PROTEJĂM PE AI NOȘTRI. CREZI CĂ AI CE-ȚI TREBUIE CA SĂ NI TE ALĂTURI? VA TREBUI SĂ PĂZEȘTI FIARA, SĂ ÎNȘFACI CUȚITUL, SĂ TE DESCURCI C-O MUȘCĂTURĂ DE ȘARPE ȘI SĂ SUPRAVIEȚUIEȘTI LUPTEI.
DACĂ TE CREZI SUFICIENT DE DUR,
VINO LA WHYTE WYRM ȘI ÎNTREABĂ DE LUNGANUL.

Cam:
Nicky, unde ești?

Nick:
Tocmai plec de la Ronnie de-acasă. Mă întâlnesc cu Tommy pentru un brunch în 10 minute.

Cam:
DUMNEZEULE, și??? Nu mă face să aștept!

Nick:
A părut surprinsă, dar cred că a mușcat momeala.

Cam:
Ronnie. Veronica Lodge. Să se îndrăgostească de TINE. Și ce să facă… să-ți jure iubire eternă?

Nick:
Cam așa ceva. Și DA. Pentru că, așa cum spun, farmecele mele sunt irezistibile.

Cam:
Încearcă replica asta cu o fată care NU A FOST pe deplin capabilă să reziste farmecelor tale.

Nick:
Niciodată nu spune niciodată, iubito.

Cam:
Câh! Ce-ar fi să nu-mi spui niciodată „iubito”?

Nick:
S-a notat. Deci, încotro te îndrepți TU?

Cam:
Mă văd cu Annie la Lalo. Am vrut un loc în care să nu dăm peste nimeni.

Nick:
Mi se pare că vrei să spui „peste niciun LODGE”.

Cam:
Crezi că suntem PREA răutăcioși? Ne jucăm cu mintea domnișoarei V, când ȘTIM ce urmează să se întâmple? Cum ar fi că familia ei o să se destrame și-o să ajungă mâncare pentru lupi, iar noi nu doar că ne pregătim pentru spectacolul în direct, dar ne mai și batem joc de ea?

Nick:
PREA răutăcioși. Față de Veronica?

Cam:

Păi…

Nick:

Crezi măcar pentru o secundă că ar ezita să ne dea peste nas, dacă s-ar întâmpla asta vreunuia din noi? La naiba cu vinovăția! Sunt pregătit pentru spectacol. S-ar putea chiar să aduc și pop-corn diseară.

Cam:

Cam:
Sunt pe drum. Îmi comanzi o cafea cu lapte de migdale?

Annie:
Știi că aici au doar soia.

Cam:
În regulă, nu contează. Vom pretinde că suntem din nou în 2014. Drăguț. Tocmai i-am trimis niște mesaje lui Nick. Spune că Veronica nu știe nimic.

Annie:
CUM? Cum să nu știe nimic? Adică, nu despre noi. Dar zvonurile despre tatăl ei se aud PESTE TOT.

Cam:
Negare, drăguța mea. Negare. Sunt sigură că Maria Antoaneta nu și-a imaginat niciodată că va fi prinsă de rebeli.

Annie:
Vive la révolution!

CAPITOLUL UNSPREZECE

VERONICA

Încă îmi reveneam după vizita neașteptată a lui Nick St. Clair când m-am întors în salon la mama, care derula gânditoare și cu o manichiură perfectă ecranul unui iPad. Ea și-a ridicat privirea spre mine când am intrat.

— *M'hija,* pari îmbujorată. Mai mult decât atunci când ai venit de la sală, vreau să spun.

Mi-a aruncat o privire care era o treime curiozitate și două treimi neastâmpăr.

— Ce naiba voia băiatul ăla?

Am fluturat o mână.

— Oh, ce vor de fapt toți băieții?

Deoarece adevărul este că, deși îmi place compania bărbaților – și mă bucură în special cât de mult mă caută pe *mine* cei mai căutați bărbați, bineînțeles –, încă trebuia să îl găsesc pe cel care să mă facă într-adevăr să cad în extaz. Și, pentru moment, mă mulțumesc cu asta. Este sută la sută în regulă ca, până una-alta, pețitorii mei să fie cei care cad în extaz.

— Nu știu, Ronnie, a zis mama, zâmbind. Cuvintele tale spun ceva, dar obrajii tăi de un roz intens spun complet altceva.

— Vom vedea. Mi-am dat ochii peste cap. El vine în seara asta. Deci acum sunt pe deplin disponibilă să ajut la pregătiri.

— Mai întâi fă un duș, *m'hija.* Poate unul rece.

— Încetează!

— Bine, bine. Încetez. Dar chiar fă un duș – la ce temperatură dorești –, iar apoi, poți să comanzi niște cappuccino și plăcinte de la Lalo? Știi care îmi plac. Mi-e poftă. Toată pregătirea asta pentru petrecere necesită ceva întăriri.

— Absolut! am spus eu, stomacul ghiorăindu-mi la gândul tartelor Saint Honoré care străluceau prin sticla cutiei pentru deserturi. Sau pot să dau o fugă să le aduc eu, dacă așteptarea nu-i prea lungă pentru tine. Sincer, este o zi minunată și încă nu este prea cald afară. Nu m-ar deranja niște aer proaspăt.

Lalo era cam la zece străzi distanță, mai departe decât m-aș fi aventurat doar pentru o cafea, dar acum, că mama pomenise de asta, mi se făcuse și mie extrem de poftă. Și voiam să merg pe jos ca să scap de crampele alea.

— Chiar deloc. Distracție plăcută! Când pleci, poți să-i amintești lui André că rochiile pentru seara asta ar trebui să ajungă de la croitor într-o oră?

— Sigur.

Purtam alb în ziua de 4, bineînțeles, și îl purtam impecabil de mulat. Rochia mea era o Chloé cu dantelă croșetată, iar mama avea să poarte o Armani cu pliseuri perfecte din mătase.

Pe 4 iulie se purtau rochii albe… și buze roșii. Era o seară de vară de vis, luminoasă și fantastică…

Dar nu fără un strop de foc pur, fierbinte.

Tipic familiei Lodge, la urma urmei.

Când trăiești ca noi, în apartamentul de lux de la ultimul etaj al unei clădiri duplex Dakota, unul dintre avantaje este un lift

separat până la parter. Invitații anunțați urcă direct în apartamentul nostru ca să fie întâmpinați de Smithers. (Încă un avantaj? Să nu fii nevoit să răspunzi la ușă.)

Și oricine știe câte ceva despre proprietățile din New York cunoaște faptul că însăși clădirea – un simbol arhitectural – este construită în jurul unei curți comune ornamentate și accesibilă doar pe porțile din față. O clădire de mărimea asta – cu locatari importanți – are nevoie de personal minuțios ca să funcționeze. Deși, bineînțeles, există o ierarhie în rândul personalului și fiecare sector al clădirii are propriul portar care îl supraveghează. Este foarte intim și exlusivist. Ceea ce, firește, este ideea de bază.

Toate astea sunt un mod complicat de a evidenția că, deși puteam să iau singură liftul până la parter, holul era altă poveste: fremăta de nevoile mărunte ale clasei privilegiate. Chiar și împărțit în patru grupuri intime, tot se aglomera un pic în orele de vârf. Acolo era domnișoara Leder care, îmbrăcată cu haine lejere și fosforescente, semna pentru o livrare de la Bloomingdale. Acolo era Hank Golby, un bancher nehotărât care avusese succes de tânăr, plecat să își petreacă cele două ore necesare la birou, mocasinii Gucci fiindu-i lustruiți chiar dacă tânjea fără îndoială după confortul unor ghete sport Rick Owens, din piele. Acolo era Tabitha Martindale, bătrâna cu păr albastru din spectacolul „Norma Desmond": o fostă mare doamnă a marelui ecran care, în mare parte, stătea degeaba numărându-și „păpușile" (astea sunt medicamente prescrise, pentru cei nefamiliarizați cu referințele la Jackie Susann[1]) și își plimba omniprezentul Papillon, Mama Rose. Azi, Mama Rose

[1] Jacqueline Susann (1918–1974), scriitoare americană de succes, autoarea romanului *Valea păpușilor*, un bestseller care a fost ecranizat în anul 1967 (n. red.).

purta o fustă de tul pe lângă zgarda bătută cu diamante false; poate se întorceau de la pieptănat.

Așadar, doar când ajungeam pe hol interacționam cumva cu vecinii, și doar când am interacționat cu ei am început să mă întreb dacă se… întâmpla ceva? La prima vedere, părea o dimineață obișnuită. Dar la nivel semiconștient…

Poți să-i spui paranoia, dar tata spune că un Lodge simte subtextul. Știm când se pregătește un bucluc; așa reușim mereu să depășim acel bucluc. În orice caz, i-am făcut semn din mână Tabithei, la fel ca întotdeauna. (Îi admir angajamentul ferm de a o ține pe Mama Rose în pas cu moda.)

Și… mi-am imaginat eu sau ea… și-a întors privirea?

Am scuturat din cap. În mod evident, aveam vedenii. Îmi imaginam lucruri fără motiv. Total neobișnuit pentru mine.

Stai puțin… *Nick St. Clair m-a scos din propriul joc?*

M-am gândit la asta. Nu era posibil. Nici într-un milion de ani. Aveam glicemia scăzută din cauza antrenamentului și aveam nevoie de mai multă cafea.

Doar că, îndreptându-mă spre biroul portarului, am văzut-o pe casnica dependentă de cumpărături strâmbând ușor din nas când s-a dat la o parte ca să mă lase să mă apropii.

Acum, sigur nu-mi imaginam chestii. Veronica Lodge recunoaște o privire disprețuitoare.

Practic, Veronica Lodge *a inventat-o*.

Am atins-o pe umăr, ușor rușinată că încercam măcar să înțeleg. *Ești mai bună de atât, Ronnie.*

Doar că… ea s-a ferit de mine, încordându-și omoplații ca și când nu ar fi suportat contactul fizic.

Adică, în mod sigur știa de petrecerea noastră. *Toată lumea* știa de petrecerea noastră. Apărea în *Page Six* în fiecare an.

Deci poate că era doar supărată? Era morocănoasă pentru că nu primise o invitație? Nu aș fi condamnat-o.

Am decis că nu merita să mă mai gândesc și m-am întors spre André. I-am zâmbit larg, în ciuda neliniștii care persista.

— Bună!

— Domnișoară Veronica, a spus el fără să schițeze vreun zâmbet.

Asta din partea aceluiași bărbat care îmi dădea bomboane cu mentă în formă de stea dintr-un bol de sticlă când eram mică.

— Mama voia să te anunț că rochiile noastre ar trebui să sosească într-o oră.

— Bineînțeles, a spus el părând puțin supărat.

— Ești bine? am întrebat eu direct.

Speram că avea să-mi spună sincer ce-l îngrijora, să-mi dea vreun motiv – orice motiv – altul în afară de vreo răzbunare recent apărută – pentru care oamenii, inclusiv el, erau brusc puțin distanți.

El și-a dres vocea, părând să revină în prezent mai încrezător.

— Bineînțeles, domnișoară Veronica! Mulțumesc de întrebare. De fapt…

S-a aplecat și a început să scotocească în sertarele de la birou. Din nou bomboane cu mentă, după atât de mulți ani?

Dar surpriza a fost și mai mare.

— De fapt, ai primit câteva mesaje.

M-am încruntat.

— Mesaje? Aici? Cine ar fi sunat la biroul clădirii Dakota ca să încerce să mă găsească?

— Este o… Lettie Cooper? O tânără, după voce. A spus că sună din partea unui *blog*. Giggle Girls?

Ăăă, nu auzisem niciodată de așa ceva. În mod evident, nu ar fi fost prima dată când vreo fițuică de pe internet mă căuta ca să audă despre ultimele poșete Chanel sau unde să mănânce după program, acum că brandul Freemans este invadat de

plebe. Mulțumesc, dar nu, nu sunt disponibilă. Nu am nevoie de publicitate.

Nu era de mirare că fata, oricine ar fi fost, nu m-a putut găsi personal.

— Mulțumesc! am spus eu. L-ai anunțat pe Smithers?

Chiar dacă m-ar fi căutat doar un tabloid mediocru, ar fi trebuit să-mi transmită mesajul pe care îl întârzia intenționat. Făcea parte din munca lui.

El a dat scurt din cap.

— Cred că domnul Smithers este extrem de ocupat acum, a spus el.

— Din cauza petrecerii?

Adică, presupun că avea dreptate. Dar organizăm petrecerea asta în fiecare an. Chiar dacă este mult de lucru, avem logistica necesară. Femeile din familia Lodge sunt mașinării bine unse. Și Smithers este de modă veche. Nimic nu îl tulbură. De aceea este, practic, parte din familie.

— O zi bună, domnișoară Veronica! a spus André.

Mi s-a părut că mă ignoră. Și asta era ciudat pentru un angajat al unei clădiri atât de respectabile ca Dakota.

Și asta începea să pară un lucru la care mă gândeam prea mult. În mod evident, azi plutea ceva în aer, iar eu în mod clar nu băusem destulă cafea.

Nu contează, atunci. Mergeam la Lalo. Știu, știu, pentru cei mai mulți americani, cafeneaua Lalo este, în primul rând, locul turistic din filmul ăla vechi cu Meg Ryan. Înainte să ia toate deciziile regretabile în privința operațiilor estetice, când încă era îndrăgita Americii. Ar trebui să depășesc momentul, să îmi comand cafeaua pur și simplu, dintr-un loc cu acreditări reale: Happy Bones din Mica Italie sau Brooklyn Diamond.

(Ce? Avem un șofer; ei pentru ce sunt, dacă nu pentru o cursă neașteptată după cafea în târgurile mărginașe, din când în când?)

Dar mamei îi plac deserturile de la Lalo, iar asta este mica plăcere vinovată a familiei de când mă știu. Și chiar în serile de vară, când rândul se întinde după colț, tata ne conduce direct pe lângă mulțime și intrăm.

În orice caz, eu nu urmez moda, o stabilesc. Poate că Lalo nu este la modă, dar este un loc în care mă simt ca acasă și îmi aparține.

Sau cel puțin așa credeam.

Poți să-ți imaginezi șocul meu când am intrat în dimineața de 3 iulie și le-am văzut pe Cam și Annie împreună, aplecate peste o brioșă glazurată cu miere, uitându-se pe telefoane și chicotind. Katie era cea mai bună prietenă a mea, dar fetele astea erau echipa completă de când se împrieteniseră cu Katie și cu mine în clasa a șasea, cu bilete la emisiunea *Saturday Night Live* și invitații după spectacol. (Tatăl lui Annie este producător.) Dacă era ciudat că ele beau cafea la Lalo, faptul că nu mă invitaseră era și mai ciudat.

Poate presupuneau că sunt ocupată cu pregătirile pentru petrecere. Ce alt motiv ar fi putut să aibă? Mi-am dat comanda (nu că trebuia să o fac; toată lumea de acolo îi știe pe cei din familia Lodge; barmanul începuse deja să fiarbă laptele pentru cafeaua mea când m-a văzut intrând) și am înaintat spre masa lor.

— Fetelor! Ce surpriză plăcută! Credeam că sunt singura elevă de la Spence destul de ironică să intre în capcana asta *Time Out New York*[1].

M-am aplecat să le sărut pe amândouă în stil european, pe ambii obraji, înclinându-mă astfel încât și ele să mă poată săruta.

[1] Revistă săptămânală de artă și entertainment (n. red.).

— Ha-ha, Ronnie! a spus Cam, ochii ei căprui strălucind.

A sorbit din băutură și a scos un mic oftat de satisfacție.

— Spune-ne acolitele tale.

— Îmi place cum sună! am comentat ridicând o sprânceană. Dă-te mai încolo, i-am spus lui Annie, împingând-o mai departe spre perete. Pot să rămân – pentru un minut.

Annie a zâmbit și s-a tras să-mi facă loc.

— Grozav!

— Deci, am spus eu, punându-mi coatele pe masă. Toată lumea este pregătită pentru diseară?

Fetele au făcut rapid un schimb de priviri pe care nu l-am prea putut descifra, iar apoi au dat din cap.

— *Foarte* pregătite! a confirmat Cam, în timp ce Annie a consimțit în șoaptă.

— Am o idee grozavă! am spus când m-a lovit inspirația.

Sunt sigură că m-aș fi gândit la asta mai devreme, dacă aș fi ieșit în oraș în loc să merg la plajă.

— La ora 4 aștept o echipă de stiliști. De ce nu veniți și voi? Puțin răsfăț înainte de petrecere! Va fi atât de amuzant! Îi voi ruga pe furnizori să ne pregătească niște punci cu vin alb și vodcă de piersici. Bobby Flay[1] i-a dat mamei rețeta săptămâna trecută, la un eveniment caritabil din Sag Harbor.

— Am…, a început Annie.

— Taci! am spus eu. Dacă vrei să îmi spui că ai deja programare la machiaj și coafor, anulează-le! Cui îi pasă? Pot să-mi modific rezervarea. Haide… să te faci frumoasă de una singură este plictisitor. Fac eu cinste!

— Vreau să spun, ești sigură? a întrebat Cam.

[1] Robert William Flay (n. 1964), cunoscut chef american, gazda mai multor emisiuni culinare TV (n. red.).

Ce întrebare ridicolă.

— Bineînțeles că sunt sigură! Crezi că tata va observa mica modificare a sumei din linia de credit? Nici măcar nu se uită la extrasele mele de cont. Am hotărât: veniți!

Annie a tușit un pic gâtuită, bătându-se în piept ca să își recapete suflarea.

— Îmi pare rău, credeam că între timp s-a răcit cafeaua.

— Ai grijă, fato! am spus eu. Vrei să fii în formă maximă pentru petrecerea anului. Cred că vom avea parte și de ceva dramă în seara asta.

Cam a râs.

— O, da? a întrebat și obrajii i s-au înroșit mai mult decât de obicei.

— Adică, probabil că nu ar trebui să spun nimic – nu vreau să îl fac de râs, dar – cred că este în regulă, am încredere în voi, fetelor!

— Zău, evident că poți avea încredere în noi! a spus Cam, mai roșie ca niciodată.

Și băutura *ei* era prea fierbinte?

— Ronnie, unde vrei să ajungi? Zi-ne odată!

Am ridicat din umeri, încercând să arăt că nu dădeam prea mare importanță veștilor.

— Nu contează. Doar că… Nick a venit pe la mine în dimineața asta, pe neașteptate.

— Nick a venit pe la tine? Fără niciun motiv? a întrebat Cam.

— Înainte de amiază? a completat Annie.

— Știu, exact la asta m-am gândit și eu. Dar, da, a apărut chiar după ce am terminat antrenamentul. Bineînțeles, am presupus că este doar un plan complicat ca să mă vadă îmbrăcată în lycra, dar, de fapt, a vrut să stăm de vorbă. El… ei bine, m-a invitat în oraș. Adică la o *întâlnire*.

Acum, că spuneam asta cu voce tare, era ceva mai puțin adorabil și aleator și cu o încărcătură ceva mai mare. Ceva de care, într-adevăr, ar fi putut să-mi pese un pic.

— Este o nebunie, nu? am întrebat eu, mai mult ca să mă asigur.

Poftim! Alt schimb de priviri, între Cam și Annie, Cam roșind, iar Annie jucându-se cu buclele ei roșcate. Dar poate mi se părea din nou. Adică tocmai am recunoscut că sincerele mărturisiri ale lui Nick mă neliniștiseră un pic. Deși, pentru moment, o recunoșteam doar în sinea mea. Nu eram în formă chiar acum; măcar asta era clar.

Tăcerea a părut să continue o clipă prea mult, iar eu am avut cel mai ciudat impuls de a-mi retrage cuvintele, de a ridica din umeri, de a râde de asta și de a pleca repede, înainte ca cineva să se gândească prea mult la cele spuse.

Dar apoi, înainte să pot zice altceva, Cam a izbucnit în râs.

— *Evident* că nu este o nebunie, Ron! a insistat ea. Adică, toată lumea știe că Nick St. Clair stă prin preajma ta deoarece este îndrăgostit nebunește de tine.

— Este adevărat, a intervenit Annie, ochii ei căprui devenind brusc atenți. Nu ți-a *spus* că te iubește? Cândva?

M-am strâmbat, neîncrezătoare.

— Ăăă, asta s-a întâmplat când eram la grădiniță, i-am amintit eu. Nu e o declarație prea importantă. Pe atunci, vedeta mea pop preferată era Barney, îți amintești?

— Totuși, a insistat ea. Ăia sunt anii de formare. Nu știu, poate că tu… l-ai *impresionat* sau ceva de genul ăsta.

— Ca în cărțile cu vampiri?

Oare prietenele mele fuseseră posedate? Sau doar încercau să mă sprijine, deși într-un mod oarecum greșit?

Cam i-a aruncat o privire lui Annie ca și când *ea* ar fi fost acum nebună și apoi s-a întors spre mine.

— Cred că vă potriviți de minune! Familiile voastre se cunosc de mult timp. S-ar putea ca el să fie singurul tip în stare să îi facă vreodată față tatălui tău.

Avea dreptate.

— Adevărat.

— *Și* chimia dintre voi e incontestabilă.

— Și asta e adevărat.

Nu puteam nega furnicăturile pe care le simțeam când mă uitam în ochii lui albaștri, chiar dacă până acum alesesem să le ignor.

— Deci spuneți că ar trebui să-i accept invitația?

În toți anii ăștia, prietenele mele și cu mine ne plânseserăm de lipsa unor opțiuni viabile, cu adevărat sofisticate în cercul nostru, văicărindu-ne că vrem *bărbați* când, vai, eram înconjurate doar de băieți. Băieții de liceu erau pentru antrenament, la drept vorbind. *Putem găsi alții mai buni* era mereu mantra noastră.

Annie a deschis gura, dar Cam a lovit-o cu cotul înainte să poată spune ceva.

— Cred că ce vrem să spunem, a zis Cam, aruncându-i o privire lui Annie, este că trebuie să fii deschisă. Să îl asculți.

— Exact! a aprobat Annie.

Telefonul mi-a bâzâit în poșetă. Am scotocit prin ea și l-am scos.

— Oh, uf! Grace vrea să iau niște accesorii de la Barneys pentru o ședință foto. Ce sincronizare grozavă!

Munca unui stagiar nu se termină niciodată.

— Nu i-ar putea cere unui asistent să facă asta? a întrebat Annie.

— Eu *sunt* asistentul, am spus oftând. Este nasol, dar vine la pachet cu munca pentru Majestatea Sa, Grace Coddington. Sunt fata care îi stă la dispoziție.

Trebuia să merg cu taxiul dacă voiam să-i duc mamei cafeaua cât mai era fierbinte și să ajung la timp la Barneys ca să îi iau lui Grace ceea ce îi trebuie.

Am făcut semn, iar chelnerița noastră mi-a adus comanda, aburii înălțându-se din paharele de cafea și din plăcintele împachetate într-o cutie albă legată cu o panglică.

— Nu vă faceți griji, fetelor, rămâne valabil ce-am stabilit pentru ora 4! Până când va începe petrecerea, vom atinge strălucirea maximă. Cât despre… celelalte lucruri. Ce pot spune, fetelor? Cu siguranță e ceva care-mi dă de gândit. Este posibil să aveți dreptate.

— Te vei gândi la asta? a întrebat Cam.

Părea suspicioasă, dar în mod ciudat plină de speranță. Ciudat de interesată.

— Mă voi gândi. Dar, pentru moment, probabil că va trebui să rămână secretul nostru. Cred că Nicky ar fi jenat să știe că v-am povestit.

Annie a mimat mișcarea unei chei care încuie o ușă.

— Este micul nostru secret.

— Perfect!

Ne-am sărutat în semn de „rămas-bun", iar eu am continuat să rumeg totul în drumul înapoi spre clădirea Dakota. *„Fii deschisă."* Părea un sfat bun.

În seara asta era petrecerea noastră și era sărbătoare. Se putea întâmpla orice.

Cam:

Nicky, ar fi trebuit să vezi cât de normal ne-am purtat! Pe terenul opus. CUM se face că ea nu bănuiește nimic?

Nick:

O cunoști pe Ronnie: crede că e cea mai tare. Se autoamăgește. Nu bănuiește nimic pentru că nu s-ar gândi la asta.

Annie:

Karma este de rahat. La fel este și Veronica. ABIA AȘTEPT petrecerea!

Cam:

Apropo de karma, probabil îți dai seama că vom ajunge în iad, nu?

Nick:

Probabil? Cu siguranță. Și știi ce? Merită!

Annie:

SIGUR că merită!

NOTIȚELE DE TEREN ALE LUI DILTON DOILEY:

O lună sângerie.

În seara asta, cercetașii mei vor merge pe jos spre tabăra noastră sub lumina unei luni roșii, o eclipsă totală de lună care pictează cerul cu dungi de un roșu intens. Și, chiar dacă evenimentul nu are nicio importanță astrologică, pentru mine este incontestabil o prevestire. Oamenii din Riverdale vor să creadă că aici nu s-ar putea întâmpla niciodată nimic rău, în ciuda faptului că istoria ne-a dovedit contrariul. Răul nu încetează să existe doar pentru că refuzăm să îl vedem. Am învățat asta la o vârstă prea fragedă.

Tatăl meu a spus că îmi făcea o favoare.

Înainte de favoare, înainte ca lucrurile să se schimbe – înainte să aflăm cum este cu adevărat lumea – și tata a fost cercetaș în tinerețe. Era liderul grupului nostru când eram mic.

Cu aproximativ opt ani în urmă, organizam anuala excursie de weekend cu cortul. Dar el a fost nevoit să plece într-o importantă călătorie de afaceri în săptămâna aceea, deci nu a putut să vină. L-a lăsat pe unchiul meu să aibă grijă de mine în weekend și ne-am îndreptat toți spre Buffalo Flats, conform planului.

Ne-am petrecut prima zi lucrând la ecusoanele noastre de aventură, făcând obiecte de artă și artizanat și trăgând cu arcul – lucruri simple. În a doua zi, a avut loc evenimentul real al weekendului – excursia anuală cu pluta. Unchiul meu m-a însoțit pe plută.

Fusese o iarnă lungă și cu multă zăpadă, iar râul era umflat și rapid. Să rămânem în picioare era tot ce-am putut să facem. A fost palpitant, un val intens de adrenalină – până ce...

Am trecut peste un curent mare și rapid, unul despre care ghidul nostru nu știa că se formează acolo. Într-o clipă, cei mai mulți dintre noi au ajuns în apă. Am amețit din cauza căzăturii. Am strigat după unchiul meu, dar nu l-am mai văzut. Tot ce am putut face a fost să ajung la mal.

Nu am reușit să organizăm o încercare de salvare. Nu aveam nici măcar o sfoară – nimeni nu se gândise să aducă una. Ce mai cercetași eram!

Tata era... ei bine, nu este foarte emotiv. Dar mi-am dat seama că este supărat. Își pierduse singurul frate. Nu avea să mă piardă și pe mine... Indiferent ce-ar fi trebuit să facă.

— Fiule, a spus el. Nu vei mai fi niciodată nepregătit.

Vorbea serios când a spus „niciodată". Nu și în cazul groazăviei inevitabile care ne așteaptă pe toți.

Și, astfel, m-a instruit. Au început o serie de teste. Ne-am petrecut împreună ore, zile și săptămâni în șir, în care tata mi-a arătat tot ce trebuia să știe un supraviețuitor: să lege noduri, să arunce cuțitul, cum să identifice flora otrăvitoare, cum să purifice orice sursă de apă. Cum să repereze un prădător din orice unghi.

M-a pus chiar să dezamorsez o bombă artizanală – fără succes.

— Dacă ar fi fost o bombă reală, am fi fost morți amândoi, mi-a spus el atunci.

— Îmi pare rău! Nu pot...

Eram doar un copil. Eram îngrozit, ruşinat. Nu ştiam ce este real şi ce nu.

„Încercările" au continuat să se înmulţească până într-o zi, când plecam de la băcănie. El mi-a dat o cravată.

— Acoperă-ţi ochii cu asta, fiule!

Am mers cu maşina mult timp. O oră, poate două. Am pierdut noţiunea timpului. Mirosul de asfalt şi fum din aer – mirosurile din Riverdale, ale oraşului – s-au risipit treptat.

M-a dus în pădure – într-una foarte asemănătoare cu pădurea Sweetwater unde mă duceam atât de des cu cercetaşii mei, unde vom campa în seara asta. M-a condus într-o poiană şi m-a aşezat pe trunchiul putred al unui copac doborât. Simţeam lemnul buretos sub mine.

— Nu trebuie să îţi spun: lumea este dură şi neiertătoare, a zis el, cuvinte pe i care le voi repeta în cele din urmă lui Jughead Jones – lui Jughead cel nesăbuit şi cinic! –, ai văzut-o personal, la o vârstă mai fragedă decât ar fi trebuit pentru un băiat. Ai ajuns departe, Dilton!

Aşa era? Nu eram atât de sigur. Dar era tatăl meu, trebuia să am încredere în el.

— Ai ajuns departe, a spus din nou. Ăsta e testul tău final. Cred în tine, fiule! Cred că poţi face asta.

Solemn, mi-a dat un briceag elveţian, cu emailul roşu strălucitor şi nou. Este cuţitul pe care îl port tot timpul cu mine, cuţitul pe care îl aveam când Weatherbee m-a suspendat anul ăsta pentru că aveam o armă pe teritoriul şcolii.

De parcă îmi păsa de suspendare. Ca şi când aş pleca vreodată de acasă fără el, fără vreun fel de protecţie.

Nu, tata m-a învățat prea bine. El m-a lăsat în pădure în acea zi.

Când a urcat din nou în mașină, am crezut că încerca doar să mă sperie, că se va întoarce într-o oră. Dar apoi s-a făcut frig. Și întuneric. Iar eu am început să-mi dau seama: eram pe cont propriu.

Este inutil să spun că am reușit. Nouă zile în pădurea Fox, complet singur, în care m-am bazat doar pe ajutorul cuțitului meu. Am trăit cu fructe de pădure; am găsit apă proaspătă de băut. În cele din urmă, am reușit să prind și să gătesc o veveriță. A fost singura dată din viața mea când am fost nevoit să vânez altă ființă vie. A fost greu, dar asta a trebuit să fac. La un moment dat, mi-am găsit drumul înapoi spre oraș.

A fost greu – chinuitor cu adevărat, ca să nu mai spun îngrozitor câteodată –, dar nu regret. Înțeleg. Tatăl meu a făcut-o ca să mă poată învăța să trăiesc cu ce îmi oferă natura. Ca să pot învăța cum să trec prin greutăți. Deoarece viața este grea. O serie de teste.

Și, de atunci, mi-am dedicat viața păstrării codului de supraviețuire al tatălui meu împotriva cuiva ca directorul Weatherbee, cu regulile lui ridicole, regulamentele și refuzul de a vedea dincolo de văl. La bine și la rău, pentru noi toți.

Apocalipsa se apropie. Dacă par nebun, asta e. Plănuiesc să fiu pregătit și să-mi țin în siguranță cercetașii. Ca să îi țin în siguranță, ei trebuie să fie cu mine.

Jones bineînțeles că nu m-a crezut. E tipic. Dar știu. Poate că sunt singurul din Riverdale care știe cu adevărat.

Cum de pot fi atât de sigur? Este simplu.

Din cauza cometei Baley, care își face prezența pe cer o dată la opt ani.

Sau cel puțin așa obișnuia.

În urmă cu douăzeci de ani, ciclul a început să se accelereze. Acum, cometa apare la fiecare nouă luni. Se apropie de noi.

În seara asta, vom vedea a patra lună roșie în tot atâtea luni, un eveniment profețit demult ca să semnaleze sfârșitul lumii.

Când luna va răsări roșie pe cer, după ce vom campa, îmi voi prezenta argumentele cercetașilor:

Este a patra lună roșie în patru luni. Cometa se apropie cu fiecare ciclu.

Calea dezvăluită este inevitabilă, indiscutabilă. Destul de curând, cometa Baley va lovi America de Nord, cauzând o extincție nevăzută de pe vremea dinozaurilor.

Vorbesc de sfârșitul lumii.

Știu – pare dramatic.

Dar, te asigur, nu pare nici pe departe destul de dramatic.

Îi voi face pe acești băieți să își dea seama. Îi voi face să înțeleagă ce soartă ne așteaptă.

Iar apoi, ajunși din nou acasă, le voi arăta la ce am lucrat atât de mult timp. Proiectul meu preferat, salvarea noastră. Testul final *adevărat* al tatălui meu.

Am un spațiu. L-am construit singur și l-am echipat perfect. Este mic, dar sigur. Intim. M-am ocupat de lucrurile de bază și-am făcut planuri pentru aprovizionarea lui. Va trebui să ne echipăm:

Apă.

Apărare.

O apărare mai bună.

Rezistență.

Forță.

Este un buncăr de supraviețuire, bineînțeles. Mie și tatălui meu ne-a luat cinci ani să îl construim. Are un generator independent care funcționează cu un amestec de energie solară și gaze naturale, deci este complet în afara rețelei. Am suficientă apă și conserve ca să-mi ajungă câteva luni. Ani, dacă le raționalizăm. Zidurile sunt căptușite cu doi centimetri de plumb pur, ca să respingă toate formele de radiație.

Este tot ce ne trebuie ca să așteptăm apocalipsa.

Băieții s-ar putea să dea înapoi, la început, și să ezite să creadă că idilicul lor Riverdale putea fi un pericol, o amenințare pentru ei și existența lor.

Dar vor vedea luna roșie. Îmi vor auzi poveștile.

În cele din urmă, se vor convinge.

CAPITOLUL DOISPREZECE

ARCHIE

Se apropia de amiază, eram la șantier, când i-am văzut pe Dilton Doiley și trupa lui trecând pe acolo pe biciclete, steagurile lor de cercetași de un portocaliu intens fluturând în vânt de pe locurile din spate. Bicicletele lor erau încărcate cu aparatură, toți fiind aplecați peste ghidoane, folosindu-și greutatea corpului ca să înainteze.

Trebuia să recunosc meritele lui Dilton. Era puțin cam încordat – bine, ceva mai mult –, dar găsise orice îl motiva în tribul lui de cercetași care nu s-ar fi îndoit niciodată de el și a căror loialitate era totală și constantă.

Teoretic, aveam și eu asta, cu Bulldogs. Gândul la ei m-a făcut să simt un junghi în stomac. Mă temeam de mesajul pe care știam că-l voi primi de la Reggie, în legătură cu răzbunarea pentru farsa jucată. Sau, mă temeam să nu fiu nevoit să îi spun că nu o pot face. Ca să nu mai spun că nici măcar nu *voiam* să o fac.

Dacă loialitatea mea era atât de împărțită, ce fel de coechipier eram? Ce fel de persoană?

— Hei, Roșcatule – vrei să duci sârma aia sau ai de gând să o inviți la bal?

— Ce? Oh, scuze!

Mi-am ridicat privirea ca să-l văd pe Lenny, supraveghetorul tatălui meu pentru lucrarea asta, stând deasupra mea, uitându-se la roabă și râzând.

— Tocmai o duceam în grămada aia. Am arătat cu degetul. Eu, ăăă, am fost distras.

— Mi-am dat seama. Stai acolo de aproape zece minute și te uiți în gol. Tatăl tău m-a trimis aici ca să-ți spun să mergi să te întâlnești cu el în rulotă.

— Ce? Nu, pot să termin să încarc…

— Mă ocup eu, mi-a spus el, făcându-mi semn din ochi și mișcându-se să apuce mânerele roabei. Nu știi, puștiule? Când șeful fluieră, vii alergând.

— Corect, am spus eu.

Chiar și atunci când șeful era tatăl tău. Sau poate *mai ales* când șeful era tatăl tău.

Am alergat. Presupun, până la urmă, că mai am o fărâmă de loialitate în mine.

Tata era la birou, aplecat peste o mulțime de planuri de execuție, cu casca alături și un creion în mână. Părea complet preocupat de planuri și extrem de concentrat, dar când ușa s-a închis cu zgomot în urma mea, și-a ridicat privirea și a zâmbit.

— Archie! Cum stau lucrurile pe afară?

— Toate-s în mișcare, am spus eu, ștergându-mi fruntea cu dosul brațului.

Gestul nu m-a ajutat mult, ci doar am reușit să amestec praful de pe braț cu transpirația de pe față. Se pare că, în principal, la asta se rezumă construcțiile: la praf și transpirație și, în cele din urmă, la ceva nou construit cu tot efortul.

Când tata mi-a propus prima dată să lucrez pentru el la începutul verii, nu mi-am dat seama cât de satisfăcător va fi să fac ceva cu adevărat, să creez ceva fizic pe care poți să-l atingi cu propriile mâini. Nu era muzică, asta era sigur. Dar, să fiu sincer, tot era un domeniu mai creativ decât mă așteptam.

— Lenny a spus că vrei să mă vezi?

— Da.

A dat din cap spre scaunul din fața biroului său și s-a întins după o pungă maro de hârtie de pe un raft alăturat.

— M-am gândit că s-ar putea să vrei să mănânci ceva la prânz. Îți spun cu părere de rău că mâncarea pe care ai adus-o de la Pop's în dimineața asta s-a terminat de mult, dar avem ton și secară de la restaurantul Greendale, dacă ți-e foame. Și ceai cu gheață. Ai unul acolo.

— Mda, nu trebuie să-mi spui asta, i-am confirmat eu, luând ceaiul și bându-l aproape dintr-o înghițitură.

De când începusem să lucrez în construcții, apetitul meu era fantastic. Mai mare decât în sezonul de antrenamente.

— Dar, ăăă… ce va crede restul echipei? Mă chemi mereu aici și-mi permiți să rămân și să mănânc în aer condiționat, în timp ce ceilalți băieți lucrează în soarele arzător? Este un nepotism destul de evident.

Tata a ridicat din sprâncene.

— Ce vor *crede?* Vor crede că sunt un tată bun, a spus râzând. Deja cred că sunt un șef bun. Nu mă îngrijorează părerea lor despre mine. N-am probleme cu oamenii mei.

— Destul de corect.

Dacă el nu era îngrijorat, nici eu nu eram. M-am așezat și am desfăcut un sandvici.

(Apropo de loialități, Pop nu s-ar fi bucurat să vadă asta. Dar el primește mai mult decât suficient din afacerea noastră. Asta abia dacă era o picătură în găleată.)

Gândul la Pop's m-a făcut să mă gândesc la Jughead, fapt care m-a readus la conversația noastră de săptămâna trecută. Era grozav că el scria; era amuzant că amândoi scriam zilele astea, chiar dacă eu melodii, iar el povești. Asta dovedea că, și acum, când nu ne petreceam nici pe departe la fel de mult timp împreună ca înainte, Jug și cu mine eram, într-un fel, mereu pe aceeași lungime de undă. Presupun că așa sunt prietenii vechi.

Oh, rahat! Într-o clipă, mi-am amintit două lucruri: primul, că Jug și cu mine trebuia să mergem a doua zi în Centerville și că îmi era imposibil să mă țin de cuvânt. Al doilea, că nu puteam să-l însoțesc din cauza planurilor mele cu Geraldine. Planuri pe care încă nu i le spusesem tatălui meu.

Apropo de loialitate… Nu îmi plăcea să îl mint pe tata. Până acum, lucrurile cu Geraldine fuseseră în mare parte minciuni prin omisiune; pur și simplu nu îi spusesem ce făceam în ultima vreme. Fie nu își dădea seama că ascund diverse chestii, fie nu voia să recunoască, să spună că trebuie să discutăm despre asta.

Dar, fie că îmi plăcea sau nu, urma să plec în noaptea asta. Tata nu era prea băgăcios, dar trebuia să-i dau explicații. Mai ales că mama era plecată, tata era mai grijuliu ca niciodată, încercând să se asigure că încă simt că acasă avem stabilitate și alte lucruri; încerca să mă asigure că știu că părinții tot mă iubesc și că el în special încă mă susține sută la sută.

Din cauza asta îmi era și mai greu să fiu necinstit, cu sau fără minciuni nevinovate.

Era ca și când mi-ar fi putut citi gândurile – ciudat, dar încă un lucru de bifat în coloana „tata este acolo pentru tine". El a lăsat sandvișul și a luat repede o gură de apă.

— Nu cred că mi-ai spus clar – ai planuri pentru vacanță? În mod sigur ai.

Am simțit cum mă cuprinde un val de căldură. Mă gândisem de o mie de ori la ce și cum aveam să-i spun. Cele mai bune minciuni (*minciuni nevinovate,* am insistat în sinea mea) încep toate cu un sâmbure de adevăr, corect?

— Ăăă, Jug și cu mine ne vom petrece timpul împreună, am început eu.

Ce putea fi mai credibil? Eu și Jughead petreceam împreună ziua de 4 iulie în fiecare an. Chiar am și vorbit să ne întâlnim și anul ăsta.

— *Ziua Independenței* la Twilight, nu?

— Da. Și voiam să rămân la el. Mâine ne vom duce în Centerville, ca de obicei. Ei bine, nu chiar ca de obicei. Betty nu va fi acolo.

O mână parcă îmi frământa stomacul cât am vorbit, mințindu-l pe tata și folosindu-l pe Jug drept alibi. Apoi, pomenind-o pe Betty, am atins culmea.

— Corect, corect. Betty. Cum merge stagiatura ei?

Iar am simțit junghiul, de data asta sub coaste. Chestia era că nu știam atât de multe despre cum mergea stagiatura lui Betty. De la plecarea ei, nu am prea vorbit sau trimis mesaje.

Nu era vina nimănui. Dar ea se descurca… bine, cu programul ei din Los Angeles. Iar eu eram aici, cu muzica… și Geraldine.

Nu era vina nimănui, dar lucrurile se schimbă.

Dar nu puteam spune nimic din toate astea tatei.

— Mmm, e în regulă. Face bine. Se distrează.

Cunoscând-o pe Betty, trebuia să fie adevărat. Se pricepea la tot ce făcea, tot timpul. De ce să fi fost acum altfel situația?

Este doar o minciună prin omisiune, mi-am spus eu. *O mică minciună nevinovată. Abia dacă este o minciună.*

— Mă bucur să aud asta, a spus tata. Deși mi-e dor să o am prin preajmă. Voi doi sunteți un cuplu drăguț.

Am roșit – blestemul de a fi roșcat.

— Tată, nu suntem un cuplu; știi asta.

— N-aș fi zis! Vreau să spun, știu că asta e versiunea ta și că nu renunți la ea, dar cu siguranță vă comportați ca un cuplu. Vă petreceți tot timpul împreună. Iar ea, în mod evident, te adoră. Ai fi putut să nimerești mai rău.

— Betty este extraordinară, am confirmat eu.

Deoarece era. Este. Este literalmente idealul platonic de fată din vecini: frumoasă, bună, devotată, inteligentă. Nu este un mare mister că suntem atât de apropiați.

— Dar ea nu, știi tu, nu *mă adoră*. Vreau să spun, nu în felul ăla. Suntem doar prieteni. Este posibil ca un băiat și o fată să fie prieteni, știi?

— Nu am spus că nu este, a încuviințat tata. Dar am văzut și cum se uită la tine. Dacă vrei să o faci pe prostul, fiule, e treaba ta. Și poate că nu cauți să duci prietenia cu ea la un alt nivel; este în regulă. Dar ar trebui să fii conștient. Și, știi tu, să fii sensibil.

— Doamne, tată!

Ce era cu toată discuția despre „episodul special"?

Nu trebuia ca toată lumea să îmi aducă aminte cum să mă port cu Betty. În sensul ăsta, nu era ca o „fată", care trebuia răsfățată. E cel mai minunat lucru la ea – sau unul dintre ele, în orice caz. Betty este ca un amic, un tovarăș – doar că mai grozavă.

Tata și-a ridicat palmele într-un gest de retragere.

— Bine, bine! Am înțeles. Tu și Betty sunteți sută la sută platonici. Idealul platonic. Doar prieteni.

— Doar prieteni.

— Deci…

Tata a continuat cu o expresie diabolică în ochi.

— Ești un adevărat adolescent american.

— Da? am zis eu circumspect.

— Doar că, dacă nu Betty este aleasa… înseamnă că este altcineva, corect? Nu pot să-mi imaginezi că stai pur și simplu în dormitorul tău și joci jocuri video de unul singur, ca un călugăr, a spus aruncându-mi o privire. Să nu crezi că nu am observat că ieși în oraș seara, după cină.

Surprins, am deschis gura, dar el nu m-a lăsat să intervin.

— Nu-ți face griji, nu voi insista, Arch. Crezi că nu eram la fel la vârsta ta? Că nu mă strecuram pe ușa din spate când părinții nu erau atenți, ca să mă pot întâlni cu fetele?

— Ca să te poți întâlni cu mama?

Nu era niciun secret că el și mama fuseseră iubiți din liceu, chiar dacă, în prezent, acele inimi erau un pic mai epuizate, mai greu de purtat.

— Sigur, cu mama, a rânjit el.

— Ce e cu privirea aia?

Voiam oare să știu? Toată discuția asta cu tata, ca între bărbați, era puțin cam mult.

— Nici eu nu am fost călugăr, Arch. Am ieșit cu mama ta și cu alte fete, din când în când. Ce pot să spun?

Ce *nu putea* spune? Ce *nu spusese*? Toată sesiunea asta de bârfă devenea cam prea personală.

— Deci?

S-a uitat la mine, așteptând.

— Unde se duce fiul meu seara, când dispare pe ușă? Cine este norocoasa domnișoară?

Mi-am amintit de Geraldine, care mă măsura din priviri din spatele ochelarilor în formă de inimă când mergeam încet pe lângă trotuar. Mai târziu, de Geraldine pe bancheta din spate a aceleiași mașini.

De Geraldine în dimineața asta la ea acasă, unde lumina soarelui pătrundea pe ferestre, luminând-o din spate.

— Haide, tată! am protestat eu. Nu este așa. Nu este nicio domnișoară. Pur și simplu ies să alerg. Antrenorul Clayton ne-a spus foarte ferm că trebuie să ne menținem în formă peste vară.

Tata a ridicat o sprânceană.

— Alergi. Sigur.

— Alerg.

— Știi că turnatul betonului este un antrenament la fel de bun ca oricare altul la care participă Bulldogs în afara sezonului.

— Știu, am spus eu, recunoscător că am scăpat de discuția despre fete. Apropo de…, am spus făcând un semn din cap spre ușa rulotei.

— Da, da, întoarce-te la treabă – înainte să fiu acuzat de *nepotism evident,* a spus tata zâmbind. Ne vedem în seara asta înainte să pleci la Jug?

— Ăăă, probabil?

Eu și Geraldine nu ne finalizaserăm planurile pentru întâlnire.

— Mă bucur că rămâi acolo, a spus tata, aproape ca o completare. Probabil Jughead are nevoie de un prieten acum, cu ce FP…

S-a oprit brusc, ca și când tocmai și-ar fi dat seama că ducea conversația într-o direcție pe care nu o plănuise.

— Cu ce FP, ce? am întrebat eu.

Ce nu îmi spunea tata?

— Nu contează. Bat câmpii. Distracție plăcută, băieți! Să îmi spui ce face Jug.

— Așa am să fac, am zis eu, întrebându-mă de ce-l interesa pe tata starea lui Jughead; întrebându-mă ce nu îmi spunea *el.*

Presupun că nu eram singurul care spune minciuni nevinovate zilele astea.

Nu este o minciună, m-am corectat eu. *O omisiune.*

Tata *omitea* lucruri, ascunzându-le de mine.

Nu suna chiar cu mult mai bine.

Ben:
Ești sigură că nu ne putem întâlni azi? Mi-e dor de tine!

Geraldine:
Azi nu pot. Am planuri.

Ben:
Dar…

Geraldine:
Am spus că am planuri. Lecția ta e programată abia săptămâna viitoare. Dacă vii mai devreme, ai putea da de bănuit.

Ben:
Totuși, nu te-ai săturat să te furișezi? Nu ai prefera să dai cărțile pe față?

Geraldine:
Înțeleg că ești frustrat. Dar, imediat ce se află, se termină totul. Asta vrei cu adevărat? Nu ai prefera, în schimb, să ai răbdare?

Ben:
Presupun că da. Dar nu îmi place asta.

Geraldine:
Bucură-te de ziua de 4. Ne vedem săptămâna viitoare!

CAPITOLUL TREISPREZECE

BETTY

Aparent, Veronica Lodge este o frumusețe inteligentă, încrezătoare, brunetă și convingătoare, stăpâna tuturor ca elevă sofisticată de clasa a zecea la distinsa Academie Spence din New York. Fiica lui Hiram și a lui Hermione Lodge – da, *acea* familie Lodge, magnații de la Lodge Industries –, debutanta răsfățată își ține universul în palmă (foarte îngrijită, bineînțeles).

Care este viziunea ta despre liceana ideală? Îți promitem, Veronica le are pe toate: Inteligență? Bifat. Frumusețe? Bifat. Un cont în bancă fără limită, un #fiiloialsaumori #echipafetelor sau alte asemenea „necesități" și posibilitatea de a-și alege un pețitor masculin pe placul ei?

Bifat. Bifat. Bifat.

Se spune că, odată, Veronica „Ronnie" Lodge a cumpărat toate perechile de pantofi de la Saks, astfel încât nicio altă elevă să nu poată purta aceiași pantofi cu toc ca ea (presupun că tipa nu a auzit niciodată de Zappos?).

Puțini sunt dispuși să spună ceva *împotriva* îndrăgitei Ronnie, dar, pe de altă parte, de ce ar face-o, când se știe că însăși domnișoara se definește singură și râzând ca o „cățea bogată, toxică și superficială care strică totul în calea ei?".

Bine, atunci. #Îmipareră unumipareră.

Dragul de tati este cunoscut ca jucător rapid și pierzător printre lupii de pe Wall Street, dar până acum, lăsând la o parte bârfele săracilor, acuzațiile nu s-au confirmat. Și cu toate că, potrivit celorlalți, Veronica excelează cam la tot ce se gândește să facă (serios: fata cântă, dansează și citează imediat din literatură cunoscută), ni s-a spus că e deosebit de pricepută la matematică: altfel spus, gândește ca un om de afaceri.

De ce să te oprești doar la a moșteni afacerea părinților tăi când, în schimb, o poți domina? Viitorul Lodge Industries ar putea la fel de bine să fie feminin.

Dragă jurnalule,

După două ore și nenumărate căutări pe Google, doar până aici am ajuns cu povestea mea despre Veronica Lodge. Fata era extrem de inaccesibilă; așadar, în loc să mă bazez pe zvonuri, m-am gândit să fac și eu niște cercetări.

Dar nu am găsit prea multe.

Într-adevăr, această Veronica părea îngrozitoare – o dictatoare care credea că aspectul și bogăția ei o îndreptățeau să intre cu bocancii în viețile, dorințele și visurile altor oameni. Dar cei care nu voiau să fie ca ea sau *cu* ea erau complet îngroziți de tânăra în cauză. Nimeni nu o spunea direct, dar după ce am citit un pic pe forumurile elevilor de la Spence, mi-a fost foarte clar.

(Apropo – să deschizi un subiect fals pe forumurile alea era atât de ușor că până și Nancy Drew s-ar fi plictisit.)

Erau scrisori deschise despre hărțuire – în special o poveste îngrozitoare despre o biată fată care fusese forțată să bea apă din șanț, care trebuia să fie foarte scârboasă în New York –, dar nimeni nu mergea atât de departe încât să dea nume. Mi-a fost destul de ușor să îmi dau seama după ce am citit scrisori și articole câteva luni, făcând legătura între jucătorii de pe margine și încercând să găsesc subiectul comun.

Adevăratele informații compromițătoare erau despre Hiram Lodge, care era un fel de magnat de pe Wall Street. În primăvara trecută, a făcut un fel de investiție despre care o mulțime de consultanți financiari spuneau că e demnă de Bernie Madoff[1]. Dar, pe de altă parte, nimeni nu a dat declarații oficiale și, până acum, nimic nu a intervenit în viața confortabilă și luxoasă a familiei Lodge. Contul ei de Instagram era blocat, iar cel public era plin cu fotografiile de expoziție ale rafturilor de haine de la Barneys, Bendel's… ce păreau să se asorteze cu… Christian Siriano… pentru Gala Metropolitană??? Da, urmate de o fotografie a unei perechi asortate de pantofi, făcuți la comandă, marca #JimmyChoo, despre care nu știam că sunt într-adevăr purtați de oamenii de rând.

Împreună cu Kendall Jenner și alte modele de la Estée Lauder, își lăsa părul și machiajul în grija lui Paul Podlucky din Upper East Side și obișnuia să facă sport la Tone House înainte să decidă că este prea aglomerat și să-l roage pe tatăl ei să îi construiască o sală de sport personală în apartamentul lor. Ea și Taylor Swift au fost reperate cu manichiuri ironic de asortate în primul rând la Nanette Lepore, la Săptămâna Modei de anul trecut. I s-a cerut să arbitreze, ca invitată, *Project Runway: Junior* cu Ariana Grande, dar a obiectat deoarece își programase să fie la Necker (știi, insula particulară a lui Richard Branson) în acea săptămână. Unde a fost – stai să vezi – fotografiată „fără să știe" sărutându-se cu masculul Hadid.

Deci, ce mai era de zis despre fată, în afară de cele spuse deja de ea?

---

[1] Bernard Lawrence Madoff (n. 1938), geniu al finanțelor americane, broker pe Wall Street, președinte Nasdaq, care a reușit cea mai mare infracțiune financiară din istoria Americii, prin delapidarea sumei de 65 de miliarde de dolari. Ca urmare, la vârsta de 71 de ani, a fost condamnat la 150 de ani de închisoare (n. red.).

Ei bine, în orice caz, nu aveam să aflu niciodată. Nu în felul în care decurgea după-amiaza mea.

Rebecca cochetase cu ideea de a pleca mai devreme de la birou, având în vedere sărbătoarea și toate celelalte lucruri. Dar atmosfera se schimbase de când cu „incidentul cu rucsacul" și chiar dacă ea, Cleo și cu mine stăteam de fapt la birourile noastre așteptând metaforic să se usuce vopseaua (sau în cazul meu, pregătind „interviuri" terțe despre o persoană mereu evazivă), cu siguranță nu voiam să mai deschid vreodată subiectul.

Cleo… Uitându-mă peste separeu spre biroul de la recepție, m-am trezit întrebându-mă din nou: *să fi fost* ea cea care îmi pusese în rucsac lucrurile din dulap? Sediul trebuia să fie de fapt un „mediu respectuos", așa cum spusese Rebecca. Dar știam la fel de bine ca oricine: fetele nu joacă mereu așa. Îmi făcusem cumva din Cleo o inamică? Suficient încât să-și iasă din fire – să își pericliteze chiar și propria reputație pe pagina de internet – ca să mă distrugă?

Nu mă puteam gândi la niciun lucru care să o fi supărat pe Cleo. Dar unele fete nu au nevoie de o scuză. Ca dovadă, toate poveștile pe care le-am aflat despre Veronica Lodge. Poate că asta era prima lecție dură pe care trebuia să o învăț ca Betty din Los Angeles.

Ei bine, sunt sigură de un lucru: Betty din Los Angeles nu e atât de ușor de înfrânt.

LUCRURI PE CARE LE ȘTIU DESPRE CLEO:

1) Poartă o pereche grozavă de ochelari.
2) Are un păr foarte strălucitor.
3) De fapt, nu mi-a spus niciodată mai mult decât câteva propoziții la un moment dat, acelea fiind de obicei de genul: „Găsești tort în sala de recreere" sau „Rebecca vrea acum mostrele de șosete pentru yoga." La care i-am răspuns cu „O, mulțumesc!" și „Desigur!"

Uite, nu toată lumea trebuie să îi iubească pe toți tot timpul. Este în regulă. Poate că unii oameni cred că sunt atrăgătoare sau doar banală. Cu siguranță nu sunt un hipster din LA.

Nu vom fi cu toții cei mai buni prieteni. Dar, în puținele săptămâni de când eram la *Hello Giggles*, nu puteam să-mi dau seama ce aș fi putut face ca să supăr pe cineva și cu siguranță nu pe Cleo în mod special. În mare parte, iau cafele pentru toată lumea, nu ies în evidență, arhivez ce trebuie arhivat și mă rog ca, în cele din urmă, să mi se dea o sarcină adevărată.

Iar apoi, azi, mi s-a dat.

Hmm.

Și nu doar una. Articolul despre tapet *și* profilul Veronicăi Lodge.

Adică știu că nu s-a întâmplat fiindcă Rebecca văzuse deodată că am un mare potențial. S-a întâmplat să fiu în locul potrivit – într-un birou în mare parte gol – la momentul potrivit. Pe cine păcălim? Dar, nu știu – în cazul în care și Cleo avea aspirații scriitoricești, poate că avansul meu brusc pe scara editorială era o amenințare.

Era cea mai bună explicație la care puteam să mă gândesc.

Aștepta și Cleo o rubrică proprie? O voia atât de mult, încât era dispusă *să planteze dovada în rucsacul meu* ca să îmi însceneze ceva?

Și dacă era așa, ce avea să facă în continuare?

Uite, sunt o persoană care iubește, nu o luptătoare. Dar oricine mi-a umblat prin lucruri a lovit primul. Orice se întâmplă acum este doar legitimă apărare.

Inclusiv, de exemplu, să mă uit prin fișierele lui Cleo ca să înțeleg dacă – și de ce – vrea să mă compromită.

Telefonul ei era alegerea evidentă. Dar era atașată de el ca și când ar fi fost un organ vital. Îl lua cu ea chiar și când se ducea la toaletă. (Notă marginală: scârbos!) După vreo oră în care i-am urmărit cu discreție mișcările prin birou, am aflat asta pe pielea mea.

Făceam ultimele modificări la articolul meu despre Veronica Lodge – în mod clar, nu avea să fie gata până nu primeam un nenorocit de citat de la însăși Înălțimea Sa, dar ceva era mai bine decât nimic, iar asta trebuia să fie de ajuns pentru moment – când i-am văzut în sfârșit părul foarte strălucitor revărsat pe umeri în clipa în care s-a îndepărtat de biroul de la recepție. Nici măcar nu tresărise pe scaun în ultimele șaizeci de minute, deci părea un moment de care să profit. A dispărut spre baie. Nu îmi dădeam seama dacă luase telefonul cu ea.

Rebecca se întorsese în sala de conferință, studiind cu atenție niște machete de paginare sau ceva administrativ. Deci nu era prin preajmă ca să mă vadă indiscutabil nerespectuoasă cu colega mea și spațiul ei personal. *Bonus*. M-am furișat spre biroul de la recepție cu telefonul meu și un card de memorie în buzunar. (Nancy Drew nu s-ar fi apucat de o investigație nepregătită și nici eu nu aș fi făcut-o.)

Hârtiile erau împrăștiate peste tot. (Pentru un birou digital, produceam o tonă de imprimate. Să fii analog și retro era un fel de marcă pentru echipa noastră. Sincer, dacă aș fi venit într-o zi să o găsesc pe Rebecca scriind de mână o copie cu o pană incredibil de lungă, nu aș fi fost deloc șocată.) Mi-am luat telefonul și am fotografiat orice și tot – nu știam ce ar fi putut ajunge să fie un indiciu.

Am avut doar câteva clipe la dispoziție, dar, din ce am văzut, erau în majoritate mostre de comunicate de presă, însemnate cu un creion roșu și autocolante strălucitoare. *Bine, nimic nu are legătură cu mine.* Înainte de ziua de astăzi, nu mi se încredințase redactarea niciunui lucru atât de oficial ca un comunicat de presă. Nici măcar nu circulau de obicei spre biroul meu. Legitimația de serviciu era și ea acolo, unghiurile ascuțite ale pometilor ei privind intens către cameră.

M-a trecut un fior. Cleo nu fusese niciodată sentimentală. Dar cu posibilitatea de a fi o țintă în cătarea ei, expresia severă părea mult mai amenințătoare. I-am fotografiat legitimația. Nu știam la ce aș fi folosit poza – ca să aflu exact când intră și iese din clădire? Cui îi păsa – dar erau mai multe informații. Era liniștitor.

— Ai nevoie de ceva, Betty?

Am tresărit. *Foarte discretă*. Mă concentrasem să fotografiez biroul lui Cleo și nu o auzisem întorcându-se de la baie. Ca un amator. Nancy Drew ar fi fost rușinată.

Gândind repede, am băgat telefonul – și fotografiile sale înfiorător de incriminante – înapoi în buzunar.

— Îmi pare rău, voiam să te întreb ceva despre… programul Rebeccăi, dar am primit un mesaj în timp ce te așteptam.

— Aha, a zis ea, nepărând prea convinsă. Ei bine, probabil că va fi aici până la sfârșitul zilei de lucru, chiar dacă e sărbătoare. Nu este genul care să plece mai devreme. Îmi pare rău să te dezamăgesc.

Fața pe care a făcut-o nu era prea credibilă.

— Bun. Bine, atunci.

M-am gândit la asta. Exista *vreo* posibilitate ca asta să fie în avantajul meu?

— Rămâi și tu?

Poate că aș fi avut încă o șansă să mă uit prin calculatorul ei.

Eram *dispusă* să mă uit în calculatorul său? Adică să mă uit cu adevărat prin fișierele ei?

Credeam că sunt. Betty din Los Angeles era.

— Dacă Rebecca este aici, sunt și eu, a spus ea și a strâns din buze.

Am încercat să par mulțumită de noutatea asta.

— Bineînțeles. Hmm, și eu.

— Bineînțeles, a spus Cleo. Ura!

Sarcasm. Asta era ceva nou.

Ei bine, LA Betty? Trecem la Planul B.

De la: WWeatherbee@GoBulldogs.edu
Pentru: [listă: Toată_echipa_de fotbal_Bulldogs]
Re: Farse

Tuturor jucătorilor de fotbal din echipa Bulldogs:

Antrenorul Clayton m-a informat de descoperirea recentă a unei farse care a avut loc pe terenul de fotbal. Până acum, ați aflat fără îndoială că pe tot terenul au fost înfipte furculițe de plastic. Oricine ar fi vinovatul, a făcut într-adevăr o treabă foarte minuțioasă.

Chiar dacă paznicul Svenson s-a oferit să curețe terenul, antrenorul Clayton și cu mine am discutat despre asta și am convenit ca echipa Bulldogs să fie responsabilă de eliberarea terenului. Indiferent cine a făcut-o, curățarea ar trebui să se dovedească un exercițiu eficient de muncă în echipă.

Bineînțeles, ne dăm seama că vandalii responsabili pentru farsă ar putea să nu fie elevii de la Riverdale. De fapt, este total plauzibil ca acest act să fie unul de sfidare din partea unuia dintre rivalii noștri sportivi. Observați că politica oficială a școlii este de a nu tolera aceste „războaie ale farselor"; ne așteptăm ca elevii noștri să se comporte ca niște ambasadori maturi și demni ai liceului Riverdale ce sunt și să se abțină de la orice răzbunare.

Vă mulțumesc!

De la: RMantle@GoBulldogs.edu
Pentru: [Listă: Băieții_mei]
Re: Farse

Hei, știu că Bee vrea să stăm cuminți, și cred că asta e și poziția oficială a antrenorului privind farsa. Dar nu vom îndura fără să facem nimic, nu-i așa?

Ne vedem după filmul din seara asta la Twilight și să veniți cu cele mai bune idei de răzbunare. Nu mă dezamăgiți, băieți!

Archie:
Îmi pare rău, Reg! Nu voi putea veni în seara asta.

Reggie:
Andrews! Unde este spiritul tău de echipă?

Archie:
Nu pot. Îmi pare rău!

Reggie:
Nu este suficient.
Echipa are nevoie de tine.

Archie:
Poate după 4 iulie. Nu știu. Am niște treabă. Mă voi gândi la farse, dacă pot. Poate la altceva?

Reggie:
Omule...

Reggie:
Bine, frate! Sper doar să îți dai seama cui îi ești loial înainte de reînceperea sezonului.

CAPITOLUL PAISPREZECE

JUGHEAD

A durat o veşnicie şi era cald ca naiba afară, dar am mers pe jos de la Twilight la cel mai nou şantier Andrews Construction. Bineînţeles că ştiam unde este, chiar dacă de fapt nu-l văzusem pe tata plecând încă la lucru, iar Archie şi cu mine nu ne petreceam mult timp împreună. La starea de spirit pe care o aveam, dacă aş fi fost acasă, aş fi spus pur şi simplu *la naiba*, aş fi luat motocicleta tatei, şi la naiba cu ce ar fi spus el! Dacă era adevărat ce îmi spusese Şarpele ăla despre tata, nu era în nicio poziţie să-mi dea ordine.

Dar, în ciuda furiei mele, o nu foarte mică parte din mine era liniştită – împotriva tuturor gândurilor raţionale – şi spera că nu este adevărat.

Chiar dacă nu-l *văzusem* niciodată cu adevărat mergând la lucru. Niciodată de la începutul verii. Şi poate că şi mai dinainte? Eram atât de egoist, încât nici măcar nu puteam să-mi aduc aminte?

Am simţit o gheară în stomac când am văzut şantierul: buldoexcavatorul era în mişcare, înghiţind pământul uscat şi scoţând nori mari şi înecăcioşi de praf şi resturi. Mi-am dat seama că era

posibil ca Archie *să fie* acum aici. *Probabil.* Cumva, ratasem detaliul ăsta. Iar apoi, ce urma? El mă evita în mod evident. Dacă l-aș fi vizitat întâmplător la lucru, nu ar fi fost încântat.

Cui îi pasă? am hotărât, mai nervos ca niciodată. *De ce ar trebui să fiu eu cel care să se simtă prost tot timpul? Cui îi pasă dacă se simte stânjenit, când el este cel care se ferește de mine? Să-mi spună ce are de zis și să-și asume propriile porcării, măcar o dată!*

Fiecare pas îmi hrănea și mai mult indignarea îndreptățită. În regulă, poate că sunt ciudatul cinic și sumbru de la liceul Riverdale. Dar furia asta – întunecată și fierbinte ca și când pieptul mi-ar fi fost plin de gudron – era prea de tot, chiar și pentru mine.

Mi-am amintit cum Pop ne-a povestit, mie și lui Dilton, despre oamenii care trecuseră pe la restaurant, pe vremea lui. *Bonnie și Clyde* – era o nebunie. Și cum tatăl lui afirma că avusese o premoniție sau o… *ceva* despre ei, la vremea aia. Nu credeam în chestiile New Age, dar Pop cu siguranță părea să vorbească serios. Iar apoi mai era și Dilton, care-o făcea pe Cassandra, prevestind apocalipsa. „O lună roșie", spusese el. Iar acum, sângele fierbea în mine, un pact alimentat de furie.

Nu, nu credeam cele povestite de Pop. Dar, iată-mă, înaintând spre rulota domnului Andrews în soarele arzător al amiezii? A fost prima dată când am simțit în inima mea că ideea potrivit căreia există un rău care pândește în inima orașului Riverdale – unul care existase dintotdeauna – pare să conțină un sâmbure de adevăr.

Că era posibil să se pregătească să se înalțe și să își înfigă ghearele în mine. În noi toți.

Că era posibil să nu scăpăm nevătămați.

Domnul Andrews a părut cu adevărat surprins când am dat buzna în rulota lui. El chiar a tresărit ușor în scaun când ușa

s-a închis cu zgomot. În spatele meu, l-am auzit pe Lenny, supraveghetorul, strigând „Hei! Nu poți da buzna acolo! Domnul Andrews lucrează". Dar *puteam* da buzna și *aveam s-o fac,* și chiar *eram* acolo, deci nu contează, Lenny.

Chiar și surprins, domnul Andrews era mai roșu la față decât Lenny. A strâns ordonat și a pus într-un sertar de la birou chestia la care lucra, orice ar fi fost aia.

— Jughead! a spus el, ca și când ar fi fost bucuros să mă vadă, poate chiar așteptându-mă. Archie tocmai a plecat.

— Mda, am mormăit eu, băgându-mi unul din degetele mari în buzunarul de la spate. Se pare că se întâmplă des în ultima vreme.

Dar îl ratasem pe Archie sau doar, știi tu, *îmi lipsea* Archie, teoretic vorbind? Era greu să-mi dau seama. Probabil o combinație dintre cele două.

— Serios? a întrebat domnul Andrews și a ridicat o sprânceană. Și eu care am presupus mereu că voi doi sunteți buni tovarăși.

Am zâmbit fără să vreau.

— Domnule Andrews, eu nu mai am bunici, am zis. Dar nici dacă aș fi avut, nu cred că ar folosi expresia asta.

Știam că tachinarea ușoară nu l-ar supăra.

Așa cum mă așteptam, doar a ridicat amabil din umeri.

— Siamezi. Inseparabili. *Prieteni apropiați,* a enumerat el, făcându-mi un semn din ochi. Ce zici de asta?

Am scuturat din cap.

— Mă ucizi, omule!

— Nu vrei să spui „*bătrâne*"?

Dumnezeule, de ce trebuia tipul ăsta să fie atât de fermecător, chiar și când eram nervos? Bineînțeles, același lucru era valabil și pentru Archie. Este motivul pentru care scapă din orice și din toate.

— Nu aţi aflat? Un milion este noul miliard. În ceea ce priveşte vârsta, vreau să spun.

Mi-am permis să mă aşez pe scaunul din faţa lui.

Totuşi, gândul la Archie şi la fosta noastră legătură apropiată a fost tot ce mi-a trebuit ca să-mi reamintesc de scopul iniţial al venirii mele aici. Ca să nu mai spun că mă calmasem puţin.

— În orice caz, mda. Arch şi cu mine suntem amândoi, ştiţi dumneavoastră… ocupaţi, am terminat eu jalnic.

Jalnic deoarece era vară, *zău*, şi cât de ocupat putea fi un adolescent? Mda, Archie avea slujba lui şi bine, eu aveam scrisul… dar niciuna din chestiile astea nu ne ocupa tot timpul. Şi nici nu explica de ce, brusc, eram la polii opuşi *tovărăşiei*.

— Ştiu, ştiu, a spus Fred, ceea ce m-a întristat un minut, din cauza multor lucruri pe care *nu* le ştia. (Ştie vreunul din noi?) Mă îngrijorez că îl pun prea mult la muncă. Iar apoi, pleacă în oraş toată noaptea. Ce puneţi la cale, în orice caz? Cât milkshake cu lapte pot să bea doi băieţi, chiar şi nişte tineri robuşti ca voi?

O cută adâncă i-a apărut între ochi, una care spunea că situaţia îl îngrijora cu adevărat, deşi încerca să fie calm.

Plecat toată noaptea. Şi domnul Andrews nu ştia unde. Credea că Archie şi cu mine ne petreceam timpul împreună. La Pop's, de vreme ce, în mod evident, nu eram acasă la el. *Hmm.*

Oricare ar fi fost treaba cu Archie, nu voiam să îl dau de gol. Nu sunt turnător.

— Multe, domnule Andrews. Dar, pe de altă parte, o ştiţi în ce mă priveşte. De fapt, mâncatul este superputerea mea.

— Întotdeauna a fost, Jug. E foarte adevărat.

A dat la o parte nişte hârtii şi şi-a sprijinit braţele de birou.

— Trebuie să-ţi spun c-am fost uşurat când mi-a zis că voi doi urmează să plecaţi spre Centerville mâine, aşa cum o făceaţi cândva. O mică revenire la normal îi va prinde bine lui

Archie, a spus, după care a oftat. Nu vorbește mult despre asta, dar cred că plecarea mamei lui l-a afectat mai mult decât m-am așteptat.

— Mda, presupun că e ceva normal.

Nici eu nu puteam spune că suportam prea bine plecarea mamei mele.

Dar, pe de altă parte, nu despre mine era vorba. Adevărata noutate era că Archie îi spusese tatălui său despre planul nostru de a pleca în Centerville – chiar dacă mă respinsese destul de agresiv de când făcusem planurile. Deci, ori *chiar* plănuia să ne vedem a doua zi… ori mă folosea ca alibi.

Uram că a doua opțiune era mai probabilă decât prima.

Uram și faptul că *tot* nu eram turnător. Nu aveam să fiu eu cel care să îi spună lui Fred Andrews că Archie avea alte planuri pentru ziua de 4.

— Complet normal. Are nevoie de spațiul propriu, a spus domnul Andrews, aducându-mă înapoi în prezent. Voi fi chiar îngăduitor cu faptul că el doarme la tine cu o noapte înainte de sărbătoare. Ce pot să spun? Sunt un martir.

— Doarme la mine? am spus pe un ton mai ridicat.

Archie nu rămânea *niciodată* peste noapte, nici măcar când lucrurile *erau* normale. Casa lui era mult mai spațioasă.

Am tușit și mi-am ajustat tonul.

— Mda, ei bine. Ca în vremurile bune de demult, bla, bla. Va fi amuzant. Ca și când am avea din nou zece ani. Păcat că-n ziua de azi suntem prea mici pentru casa din copac.

Domnul Andrews a ridicat din sprâncene.

— Dacă îmi ceri să mai construiesc una, nu te deranja. Sunt ocupat, dacă nu-ți dai seama.

— Îmi dau seama, îmi dau seama.

Am făcut o pauză și am inspirat adânc. Ăsta era momentul meu. Trebuia doar să fiu sincer și să o spun.

— Apropo de asta… aveți echipa completă afară. Tata este prin preajmă? Nu l-am văzut când am venit.

— Tatăl… tău? a întrebat, și mai multe expresii i-au traversat chipul domnului Andrews: confuzie, surprindere… și în cele din urmă milă.

Mi s-au înmuiat picioarele. Iată-l. Adevărul pe care încercasem atât de mult să îl evit.

— Jug, a spus domnul Andrews blând de data asta, într-un fel care mi-a făcut gâtul să mi se strângă doar simțindu-i mila față de mine. Tatăl tău nu este aici.

Am tăcut, așteptând cu teamă continuarea. Domnul Andrews a părut brusc foarte jenat. *Bun.* În orice caz, asta însemna că amândoi eram.

— Ăsta e, ah, unul dintre motivele pentru care mă bucuram că Arch va rămâne cu tine în seara asta. Eram…

Arăta de parcă se gândea cum să spună ce gândește, *dacă* ar trebui să o spună. În cele din urmă, s-a uitat în ochii mei.

— Jug, știi că îl cunosc de mult pe tatăl tău. Îmi este ca un frate.

Nu am spus nimic; pur și simplu, l-am fixat cu privirea.

— Dar, știi, oamenii se schimbă, evoluează, se distanțează… și, știi tu, este trist – Dumnezeu știe că este de fapt tragic –, dar nu mereu poți să faci ceva în privința asta.

Tata și domnul Andrews erau ca frații? Mda, erau. Și eu cu Arch eram cândva. Și domnul Andrews îmi era ca un al doilea tată – unul pe care mă puteam baza, un tată ca-n filme, care făcea pachete pentru prânz și plimba câinele. Nu m-am așteptat niciodată să stau în fața lui, acum totul – legăturile noastre de familie, prietenia noastră, încrederea – erodându-se complet.

Cuvântul m-a lovit ca o palmă pe obraz. *Alcoolic.* Cu toții o știam, bineînțeles. Dar nu o spuneam.

Umerii i s-au lăsat.

— Probabil ai văzut câte ceva. Nu știu, poate acasă se ascundea. Știu că și eu aș fi încercat să o fac. Dar, la un anumit moment, este imposibil să mai ascunzi. Nu chiar de tot.

S-a întins peste birou ca să mă ia de mână, dar m-am retras. Ăsta nu era un videoclip pentru orele de educație pentru sănătate, era *viața* mea.

— În orice caz, detaliile nu sunt importante. Este aceeași poveste pe care atât de mulți o cunosc prea bine. Este o boală, știi?

— Știu, am spus scrâșnind din dinți.

De parcă aveam nevoie ca *Fred Andrews* să inventeze o scuză pentru tata. De parcă s-ar fi putut inventa scuze.

— Deci, așa cum spuneam, de aceea m-am bucurat să aud că Archie urma să stea cu tine în seara asta. Știu… ei bine, să spunem că Riverdale este un oraș destul de mic. Veștile se răspândesc. Știu că tatăl tă nu a dormit acasă. Așadar, m-am gândit că ți-ar prinde bine compania.

Pe podeaua acoperită cu linoleum din rulotă se vedea o dungă neagră ca un șiret uzat de tenișii. M-am concentrat asupra ei ca și când ar fi conținut secretele universului.

— Unde este tata, domnule Andrews? am întrebat eu, abia auzit.

— Jughead.

Domnul Andrews s-a scărpinat în cap, s-a ridicat în picioare, s-a uitat la mine și apoi s-a așezat din nou.

— Jug. Eu nu… sincer, credeam că știi. După ce mama ta a plecat, tatăl tău a început să bea mai mult. Trebuie să fi observat. Nu prea a mai venit pe la muncă. Când venea, era prea beat ca să lucreze. A trebuit să îl concediez, Jug.

— Când? am întrebat eu, luptându-mă să pot rosti cuvintele.

— Când…?

— Când l-ați *concediat*?

Cuvântul părea aspru și dens pe limba mea.

— În martie, a recunoscut domnul Andrews.

Martie. Deci era șomer deja de câteva luni. Mă mințea. Nu direct, bineînțeles. Asta ar fi însemnat să fie prezent. Dar în schimb…

— Deci, unde credeți că este? am întrebat eu. Este prea jenat să vină acasă, ca să-și înfrunte fiul? Unde se duce tata în fiecare zi?

— Jughead…, a început domnul Andrews, cu o voce spartă.

— *Răspundeți. La întrebare.*

Am fixat cu privirea semnul de pe podea ca și când aș fi putut să-i dau foc dacă m-aș fi holbat destul de intens.

— Jug, știi unde se duce. Chiar dacă nu vrei să recunoști.

În cele din urmă, mi-am ridicat privirea. Chipul domnului Andrews se încrețise tot, ridat de tristețe și regret. L-am simțit pe al meu reacționând la fel.

— Așadar, este adevărat? Ceea ce a spus Șarpele azi?

— Șarpele? a întrebat domnul Andrews și s-a aplecat spre mine. Te-a amenințat cineva?

Am fluturat din mână.

— Este în regulă. Sunt bine. Dar spuneți-mi: este adevărat ce mi-au zis despre tata? Am continuat, ștergându-mi obrazul cu dosul mâinii. Refuzam să vărs măcar o lacrimă. E din nou un Șarpe?

Culoarea a dispărut de pe chipul domnului Andrews, spunându-mi tot ce trebuia să știu. Dar el nu a răspuns.

— Este din nou un Șarpe, a confirmat el încet. Însă nu unul *oarecare.*

Apoi a continuat:

— Jughead…, a spus, întinzându-se din nou spre mine, și eu din nou retrăgându-mă. Jug, el este *Șarpele.* Este liderul lor.

Cam:

Vulturul a aterizat. Drumul este liber.

Nick:

Mmm… Ce naiba înseamnă asta? Acum vorbim ca personajele din desene animate?

Annie:

Ronnie a plecat. A plecat la Barneys după primul nostru mesaj. A spus că trebuie să rezolve ceva pentru Grace.

Cam:

Câh, GRACE, bineînțeles. Ca și când chiar s-ar tutui. Adică mama este prietenă bună cu Anna Wintour[1] și nu mă auzi spunându-i Anna, ca și când am fi prietene. E vorba despre STIL. Ar trebui să-l încerce.

Annie:

Tatăl ei este Hiram Lodge. Cred că știm cu toții de unde-i vin Veronicăi ideile despre stil. Și, în orice caz, se va trezi foarte brusc și curând. Mama spune că vestea despre escrocheria tatălui ei tocmai a apărut în *Post*, online.

[1] Anna Wintour (n. 1949), cunoscută jurnalistă, redactor-șef al revistei *Vogue*, ediția americană, director artistic al grupului Condé Nast, „Doamna de fier" a modei (n. red.).

Nick:

Totuși, va păți ceva? Tipul este ca teflonul. Este singurul evazionist despre care am auzit vreodată să aibă posibile legături cu mafia. E ticălosul ticăloșilor.

Annie:

Conform ziarului *Post*, se pare că da. Până și ticăloșii au un punct sensibil. Și chiar și cea mai grasă pisică are doar nouă vieți.

Cam:

Ha, bună glumă! Biata Veronica! Viața ei este pe cale să se destrame. Aproape că îmi pare rău pentru ea. Stai, nu – chiar deloc!

Annie:

Au, Cameron! Ești rece ca piatra!

Cam:

Oh, te rog! Uiți când mi-a comandat „întâmplător" un costum mărimea XXL pentru spectacolul echipei noastre, iar apoi a pretins că a crezut cu adevărat că este mărimea mea? Mi l-a dat în fața întregii echipe și a făcut din țânțar armăsar, spunând că mi-a „evaluat greșit și nevinovat mărimea". POFTIM?

Annie:

Nu, nu am uitat. Doar mă gândeam la momentul în care s-a aruncat în brațele lui Tommy Whitmore, la trei secunde după ce i-am mărturisit că îmi place de el. Nu spuneam că „rece ca piatra” este un lucru rău. #respect, prieteno!

Cam:

Așadar, ție ce ți-a făcut, Nicky? Câtă vreme dăm glas nemulțumirilor.

Nick:

Chiar nimic, serios. Nimic important. Din ce nu a făcut și tuturor celorlalți. Dar nu a făcut nimic PENTRU mine… sau CU mine… dacă mă înțelegi. Și, știi tu, nu mă interesează asta.

Cam:

Deci marea ta problemă e că nu s-a culcat cu tine? Îh, ce porc ești! De ce sunt surprinsă?

Annie:

Cine dintre cei cunoscuți poate ajunge la Barneys în zece minute? Va fi dezastru și eu vreau un raport complet.

Cam:

Mă ocup de asta, dragii mei! Mă îndrept într-acolo în câteva minute. Se presupune că tocmai au schimbat și vitrina cu pantofi fără toc – pantofii mortali cu toc erau încă nedespachetați în dimineața asta. Dacă să o spionez pe V este inuman, atunci să-mi cumpăr ceva este necesar.

Annie:

Tu, prieteno, ești ultima dintre cei cu pretenții.

Cam:

Să nu uiți asta!

CAPITOLUL CINCISPREZECE

VERONICA

Holly Golightly[1] avea o teorie despre terapia comerțului cu amănuntul (deși în cazul ei, bineînțeles, era doar privitul în vitrină). Spunea că singurul leac pentru o pasă proastă este o vizită la Tiffany's. Îți calmează imediat depresia. „*Nimic rău nu s-ar putea întâmpla acolo*", spunea Holly despre Tiffany's. Și știu exact la ce se referă.

Doar că, în cazul meu, Barneys e mereu soluția.

Abia am avut timp pentru cafeaua cumpărată de la Lalo înainte să fiu nevoită să iau un taxi spre Barneys.

(*Știu.* Un *Uber.* Ca și când aș fi un soi de țărancă. Dar mama și André aveau nevoie de mașină, iar eu nu voiam să mă cert cu ea știind cât de ocupată este. Da, este adevărat; Veronica Lodge este o martiră.)

---

[1] Personajul principal al filmului *Mic dejun la Tiffany* (1961), ecranizare a romanului omonim al scriitorului Truman Capote. Audrey Hepburn interpretează aici o tânără frumoasă, excentrică și sofisticată, dar în același timp fragilă și vulnerabilă, care duce o viață lipsită de obligații și trăiește prin flirtarea cu oameni bogați (n. red.).

Ei bine, dacă Holly Golightly putea să „sară într-un taxi" și să se ducă la Tiffany's, atunci și eu urma să procedez la fel cu Barneys. În cazul ei, era terapie. În al meu, era mai mult de atât – era slujba mea.

Dar asta nu însemna că nu era și terapeutic.

„*Liniștea și aspectul mândru.*" Asta spunea Holly că i se pare atât de calmant la Tiffany's. Și, da, Barneys are aspectul ăla mândru – marchiza roșie emblematică, ferestrele Simon Doonan care ridicau ștacheta pentru vitrinele de pretutindeni. Totul era din marmură albă dincolo de simetria ușilor cu tocuri negre, scaunele de club de un roșu intens punctând zone de ședere perfect distanțate pentru clienții bogați și obosiți. Era un triumf al geometriei și un adevărat paradis al luxului. Faptul că am șansa să vin aici și să spun că ajung la „muncă"? Este glazura de pe tortul cu lapte Momofuku.

(Tort aniversar, bineînțeles. Întotdeauna tort aniversar. Și o trufă sau două, dacă încerci să mă îmbunezi.)

Am deschis ușile cu un *șuierat* de satisfacție, o promisiune că, în spațiul ăsta, viața de dincolo de el înceta. Aceia dintre noi care străpunseseră vălul maiestuos al locului venerat traversaserăm un prag, asigurându-ne ferm locurile printre *cei avuți*. Până și mirosul de la Barneys era un lux adevărat: luxuriant, scump și parfumat. Lemn lustruit și apă de parfum. Manechine inexpresive pozau ca hipsterii proscriși de recuzită din scena filmului *Portocala mecanică*[1], înfășurate în haine îndesate din lână și cașmir crem în ciuda căldurii necruțătoare din mijlocul verii. Aici, anotimpurile încetau să existe, bineînțeles. Aici, era întotdeauna o utopie.

[1] Titlu original: *A Clockwork Orange* (1971), film în regia lui Stanley Kubrick, ecranizare după romanul cu același titlu al lui Anthony Burgess (n. red.).

Vitrina de bijuterii parcă mă chema – pe noua serie de pandantive Jennifer Meyer cu ciucuri scria „seara fetelor la Cielo" –, dar călătoria asta nu era despre mine.

(Oh, pe cine păcălim? Puteam – și *aveam s-o fac* – să fie despre mine. Dar, mai întâi, trebuia să mă ocup de comisionul meu. Mă puteam descurca cu atâta responsabilitate.)

Hainele pentru femei erau la etajul patru, deci m-am forțat fără tragere de inimă să trec pe lângă o vitrină cu pantofi cu toc mortali, care te făceau să salivezi, și spre lift. Elena, una dintre vânzătoarele mele preferate, trecea pe acolo exact în același moment cu un raft de rochii de mătase de culoarea bomboanelor, care fluturau în mișcare ca aripile zânelor.

— Hei, fato! am spus eu, făcându-i semn din mână. Sunt splendide! Fug să iau câte ceva pentru revistă, dar promite-mi că-mi pui deoparte una sau două rochii. Mov, evident. (*Este* culoarea regalității, la urma urmei.)

Ea s-a oprit din mers, dar șovăitor.

— O, ăăă, le duc la călcat…, s-a bâlbâit ea, chipul ei căpătând o nuanță alarmantă de roz. Chestia este că nu știu când vor fi expuse.

M-am încruntat. Adică glumisem pe jumătate când îi cerusem să îmi păstreze una, la urma urmei. Dar, chiar dacă nu aș fi glumit, *ea* glumea? Toată lumea știe cum funcționează treaba aici: cer ce îmi doresc, iar apoi primesc.

De fapt, este foarte simplu.

Sau cel puțin ar trebui să fie.

M-am prefăcut că nu îi înțeleg tonul.

— Minunat! am spus eu. Calc-o pe cea mov mai întâi! Poți să mi-o lași la tejghea, am adăugat și i-am aruncat cel mai strălucitor zâmbet, cel desăvârșit de tratamentele lunare de albire cu laser.

Și-a încordat maxilarul și a ridicat din umeri. Chiar dacă mi-a întors spatele, i-am citit perfect expresia doar prin limbajul trupului. Ceva se întâmpla cu siguranță.

Ei bine, să uităm de ea! Nu-mi păsa deloc de limbajul trupului ei.

Prima mea greșeală a fost că am cerut, am gândit eu, pășind un pic enervată pe scara rulantă. De ce îmi păsa de umerii încordați și de bobul ei lung, demodat de două sezoane?

Nu cere niciodată. Asta zicea tata întotdeauna. *Spune*.

Aveam să-i *spun* că rochia mov este a mea.

Lucinda – legătura personală a lui Grace de la Barneys – mă aștepta în partea de sus a scării rulante, lângă o sacoșă imensă de haine. Cu treptele care urcau pe cureaua mecanizată ca să o întâlnesc, parcă eram dintr-un film cu supereroi. Își îmblânzise părul roșcat și ondulat cu două bețișoare negre emailate despre care știam sigur că nu puteau fi folosite pentru a mânca și că, de fapt, erau vândute pentru mai mult decât ar fi cheltuit majoritatea pe o porție scumpă de rață Peking la domnul Chow. Ea avea o siluetă frapantă în blugii albi evazați și tricoul albastru de plasă peste sutienul roșu cu paiete și fără bretele – am presupus că se îmbrăcase tematic. I-am recunoscut sandalele de plastic cu platforme din catalogul Prada pentru primăvară și mi-am notat mental să îmi cumpăr o pereche înainte să plec acasă în după-amiaza asta.

(De altă culoare. Un strop de individualitate contează.)

— Ce sincronizare perfectă! am exclamat eu, pășind grațios de pe treapta scării rulante. Aia trebuie să fie pentru Doamna Grației Divine – porecla pe care i-o dădeam noi lui Grace la

birou. (Niciodată de față cu ea, bineînțeles – deși nu credeam că ar fi deranjat-o cu adevărat.)

— Este, a spus Lucinda, îndepărtându-se de raft un minut ca să-și rearanjeze părul care-i flutura în toate direcțiile. Fii atentă să o ții dreaptă *tot timpul:* este o pânză de in greu de călcat.

Părea mai serioasă decât o cerea de fapt comentariul, având în vedere că vorbeam despre grija și păstrarea unui articol de îmbrăcăminte. Un articol de îmbrăcăminte foarte scump, sigur, dar totuși.

Atunci m-a cuprins un sentiment. Era senzația pe care o ai când intri într-o cameră și îți dai seama că oamenii de acolo *tocmai* vorbeau despre tine – și cu siguranță nu spuneau lucruri frumoase. Sau energia cuiva care se încruntă la tine din public.

Era senzația de a fi… *observată*… și nu într-o lumină bună. M-a făcut să simt furnicături pe piele, ca o ușoară arsură solară. Când adăugai asta la felul ciudat în care se purtaseră Cam și Annie la Lalo și senzația pe care o avusesem în holul Dakota în dimineața asta, emoția s-a transformat dintr-o arsură ușoară în expunere la radiații.

Era clar: se întâmpla ceva.

Am decis să fac o încercare, să evaluez cam cât de paranoică sunt.

— Pot să arunc o privire? am întrebat eu, întinzându-mă spre sacoșa cu haine.

În mod normal, nu ar fi fost o problemă; nu doar că Veronica Lodge știe cum să mânuiască hainele scumpe, dar, așa cum s-a discutat, Veronica Lodge are și tendința copleșitoare de a obține ce-și dorește.

Dar nu de data asta; Lucinda a înșfăcat sacoșa atât de repede, încât ai fi crezut că *eu* sunt radioactivă. Chipul i s-a strâmbat într-un rânjet involuntar.

— Încetează!

Probabil că am părut șocată, deoarece i-a luat o clipă să se controleze, după care a încercat din nou.

— Doar că… Mi-am petrecut câteva *ore* bune cu asta dimineață. Chiar aș prefera să nu risc să se șifoneze înainte să ajungă la Grace.

Am *țâțâit* spre ea.

— Și eu credeam că relația noastră e una bazată pe încredere!

Nu a fost argumentul convingător. Acum s-a încruntat la mine, aparent nervoasă la culme.

— Un Lodge vorbește despre *încredere,* a spus ea printre dinți. Ce drăguț! Dar răspunsul este tot „nu".

Sângele mi-a năvălit în obraji.

— Ce insinuezi, Lucinda?

Ea a pufnit.

— Oh, cred că știi! Doar dacă nu cumva încă te joci de-a „negarea plauzibilă" când vine vorba de dragul tău tată?

M-am apropiat un pas de ea.

— Nu ar trebui să fiu nevoită să-ți aduc aminte că *dragul meu tată* este un client VIP în clădirea asta. Ceea ce înseamnă că ai face bine să vezi cum vorbești.

— Nu îți va mai folosi la nimic să te ascunzi în spatele lui, Veronica, a spus Lucinda și, pentru o clipă, a părut că aproape îi este milă de mine. Jocul s-a terminat, prințesă!

Am vrut să o împing, să-i dau un pumn și să-i las o vânătaie pe obraz. Dar, printre alte lucruri, tăticul îmi spunea mereu să

nu las urme. Deci, în schimb, am inspirat cât se poate de prelung, apoi am cerut să vorbesc cu șefa ei.

Lucinda a ridicat din umeri.

— Cum vrei.

A apăsat butonul unui pager prins de buzunarul de la șold.

— Am anunțat-o. Vine aici.

Cum era de așteptat, după câteva secunde, a sosit șefa. Nu o cunoșteam, ceea ce era destul de neobișnuit – credeam că îi cunosc *pe toți* salariații de la Barneys. Încă un lucru neobișnuit era că mă măsura din priviri ca și când aș fi fost un animal de la grădina zoologică, ceva nedemn de privit din spatele unui zid de sticlă sau al gratiilor – dacă putea fi vorba de așa ceva.

— Domnișoară Lodge, a început femeia. Sunt Tamsin Payne…

— Te rog. De parcă mi-ar păsa! am spus eu, întrerupând-o. Mai important decât numele este să vorbești cu angajații tăi despre cum să își trateze cei mai valoroși clienți. Lucinda, aici de față, a avut o atitudine necorespunzătoare.

— *Hmm*.

Această Tamsin Payne – un nume născocit de una venită din mijlocul pustietății, dacă aș fi auzit de așa ceva – nu a părut prea impresionată de cele spuse. Ea și-a dat pe spate părul negru și des.

— Ca să fiu sinceră, domnișoară Lodge, a zis ea, te supraveghez de când ai intrat în magazin…

La menționarea faptului de a fi supravegheată, m-am întors căutând camerele ascunse despre care știam că sunt acolo, dar și pe care știam că nu le voi găsi niciodată.

— Este ilegal, știi, i-am spus eu, neștiind dacă este adevărat, dar bănuind că probabil nu este.

Dar, pe de altă parte, poate nu știa asta. *Intimidarea este 70% gălăgie,* spunea întotdeauna tata. Poartă-te autoritar și oamenii vor cumpăra orice vinzi (metaforic).

Doar că principiul nu părea să funcționeze foarte bine acum. Tamsin a ridicat o mână ca să mă întrerupă.

— Te observ de când ai intrat și, sincer, tu ai fost nepoliticoasă și irascibilă cu echipa mea. Bineînțeles, pentru un client Barneys, așa ceva este nepotrivit și inacceptabil.

— Despre ce *vorbești*? am izbucnit eu. Abia dacă am văzut pe careva de când am intrat, iar de interacționat nici nu se pune problema. M-am gândit o clipă. Stai, e din cauză că i-am cerut Elenei să-mi pună deoparte una dintre rochiile de mătase? Nu văd de ce ar fi o problemă. Deseori aleg prima marfa nou primită și asta nu a fost o problemă până acum.

— Există un început pentru toate, mi-a răspuns ea.

— E *absurd*! am rostit enervată. Asta este hărțuire! Crede-mă, când tatăl meu va auzi despre asta, vor fi niște consecințe.

— Fie că tu crezi sau nu, domnișoară Lodge, tatăl tău și ce ar putea avea de spus despre asta nu mă îngrijorează prea mult. Am senzația că el va fi… ei bine, să spunem *altminteri ocupat*, și asta în curând.

— Acum ce-i asta? *Calomnie?* am întrebat, ridicând vocea fiindcă nu m-am putut abține.

Clienții începuseră să formeze un mic grup în jurul nostru, morbid de curioși fără să vrea. Dumnezeule, o divă încrezută care mergea la o școală particulară era luată la rost într-un magazin emblematic din New York? Ăsta era probabil punctul culminant al zilelor acestor femei-trofeu, îmbrăcate în haine sport.

— Domnișoară Lodge, faci o scenă.

— *Eu* fac o scenă? Sunt tratată ca o… ca o… ei bine, cu siguranță nu ca o clientă valoroasă ce sunt! Nici măcar nu ai *început* să vezi de ce anume sunt capabilă, crede-mă! Asta e de neiertat!

— Sunt de acord, a spus calmă Tamsin.

Părul îi cădea peste umeri într-o strălucire netedă și dreaptă. Hainele îi erau imaculate, iar machiajul abia vizibil, dar aplicat cu pricepere. Totul în ceea ce-o privea emana „avantaj" și „autocontrol".

În timp ce eu mă dezlănțuisem.

Trebuia să preiau din nou controlul asupra situației.

— Cred că totul este o neînțelegere, am propus eu, dând înapoi.

Încă nu eram sigură ce se întâmplase sau cum, dar voiam mai mult decât orice altceva să detensionez situația, și repede.

— Sunt sigură că este, a confirmat șefa. Poți să explici totul echipei noastre de securitate. Ei te vor escorta spre unul dintre birourile noastre din spate, unde poți vorbi în particular.

— Echipă de securitate? Ce?

Încăperea a început să se rotească și eu am auzit un țiuit în urechi. Mi-am dat seama că respiram greu, ca și când aș fi sorbit mici guri de apă. Era anxietate? Presupun că avantajul de a fi un Lodge însemna că nu fusesem nevoită să trăiesc așa ceva. Camera a început să se încețoșeze. Am observat că o parte din curioșii adunați și-au ridicat telefoanele, asigurându-se că aveau să înregistreze fiecare moment din umilința asta.

— Deja i-am chemat, a spus ea, iar eu am văzut că o făcuse; iată-i: doi bărbați musculoși îmbrăcați în negru, cu căști în jurul maxilarelor solide.

Mi-am dat imediat seama că bărbații ăștia *nu* glumeau.

— Nu înțeleg, am spus eu, vocea mea sunând abia auzit. Ce…? Cum s-a întâmplat asta?

Azi intrasem la Barneys la fel ca în fiecare zi; unde greșisem? Ochii mi s-au umplut de lacrimi fierbinți. Cum urma să le explic asta părinților mei? Că fusesem interogată de securitate ca un hoț de rând?

Cum aveam să ies din situația asta?

Deoarece, brusc, un lucru a devenit clar:

Orice putere credeam că exercit aici, orice influență credeam că am – dispăruse. Demult. Și, uitându-mă la genul de fundași care formau un zid în fața mea, nu părea c-aveam s-o recapăt prea curând.

— Voi… veni cu voi, m-am bâlbâit eu, fără tragere de inimă. Să discutăm. Dar trebuie să îl contactez pe tata. Și pe avocatul lui. Imediat.

Cel mai mic dintre cei doi gardieni a înaintat și mi-a apucat ferm cotul. Nu era dur – dar cu siguranță nu era blând.

— Ai grijă! i-am spus eu, dar cu mult mai puțin venin decât de obicei.

— Ne vom strădui să îi contactăm pe tatăl tău și avocatul lui, domnișoară Lodge, a spus cu blândețe Tamsin. Trebuie să te avertizez, totuși – probabil că amândoi sunt altminteri ocupați acum.

— Ce știi tu despre avocatul tatălui meu?

Serios, ce?

— Domnișoară Lodge… ei bine, presupun că nu ai văzut încă ziarul *Post* de azi. Pe internet.

Înainte să pot răspunde, gărzile m-au condus dincolo de cercul tot mai mare de telefoane cu cameră și pe holul lung,

vederea mea îngustându-se către ușile duble din față în timp ce mintea mi se agita.

Toată viața mea existase ceva, o cunoaștere secretă a ce însemna să fiu o prințesă răsfățată – sentimentul de bază că, undeva, mai exista un pantof. Și că într-o zi, cumva, celălalt pantof avea să cadă. Un moment de răfuială, chiar dacă nu știam *pentru ce*.

Sosise în cele din urmă momentul ăla?

„*Majoritatea regilor ajung decapitați.*" Asta era dintr-o lucrare a lui Basquiat[1] pe care am văzut-o la o retrospectivă Whitney, primăvara trecută. Atunci mi s-a părut ceva conspirativ, fantezist. Dar acum, cu posibilitatea ca tati să nu mă poată ajuta, părea de-a dreptul profetic.

Și unei prințese i se putea tăia capul.

Cu cât sunt mai mari, cu atât căderea e mai dură. Asta era o altă zicală, nu? O melodie rap pe care am dansat la 1 Oak, în clasa a noua?

Ușile duble s-au deschis cu un zgomot pneumatic, iar apoi mintea mi s-a golit o secundă.

[1] Jean-Michel Basquiat (1960–1988), artist plastic haitian-american (n. red.).

ȘTIRE DE ULTIMĂ ORĂ VIA *TMZ:*

APĂSAȚI AICI

pentru filmarea exclusivă în care bogătașa Veronica Lodge este scoasă afară de securitatea de la Barneys! Ce va spune tăticul? Sau este și el prea ocupat cu scandalurile lui?

SONDAJ:

Merită Veronica Lodge
să fie un pic umilită? D/N

- ○ DA, cățeaua trebuie s-o pățească! **81%**
- ○ NU, cine se aseamănă se adună, deci îmi voi păstra energia curată și pură, mulțumesc foarte mult. **15%**
- ○ Cine este Veronica Lodge și de ce ar trebui să-mi pese? **4%**

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

ARCHIE

O cale sigură de a combate orice idee cum că tatăl tău te favorizează la muncă este să fii un Vineri pentru toată lumea – de fapt, un lacheu slăvit. Nu că mă deranja, de vreme ce însemna o pauză de la turnat beton și, în general, tata mă lăsa să-i folosesc camioneta pentru comisioane rapide. Poate că, teoretic vorbind, nu era sută la sută legal, dar nimeni de pe aici nu avea să-i facă probleme lui Fred Andrews din cauza asta. Șeriful Keller și tata erau prieteni de pahar, pentru numele lui Dumnezeu! Iar eu eram întotdeauna foarte atent la volan. În esență, ăsta eram eu: Archie Andrews, Cetățean Serios. Uneori mă întrebam dacă ăsta ar fi fost epigraful scris pe piatra mea de mormânt.

Nu era de mirare că eu căutam puțină distracție, ceva nou, când Geraldine a venit și mi-a descoperit partea creativă pe care nici măcar nu crezusem vreodată că o am.

Dintre toate lucrurile, rămâneam fără role de izolație cu fibră de sticlă – era atât de neobișnuit ca tata să nu aibă rezerve, încât asta pur și simplu îmi confirma teoria cum că avea la fel

de multe lucruri pe cap ca și mine, dacă nu mai multe. Lenny mi-a dat o foaie cu cele necesare și am plecat.

— Nu tândăli, m-a avertizat el, ca și când a-mi pierde vremea pe la magazinul de materiale de pe strada principală era un soi de petrecere pentru mine.

— Mă întorc repede! am promis eu, vorbind serios.

Drumul cu mașina spre oraș mi-a amintit de acea primă dată, cu Geraldine – ei bine, pe atunci încă era domnișoara Grundy pentru mine. Prima dată când a fost femeie, și nu profesoară, iar eu un tip, și nu un elev. Mergeam pe marginea drumului, prăjindu-mă prin maiou în soarele verii. A tras pe dreapta în Broscuța drăgălașă care spunea mult mai multe despre personalitatea ei decât aș fi presupus doar în baza orelor de muzică. Ochelarii de soare în formă de inimă o făceau să semene mai puțin a profesoară și mai mult a ființă pe care eu… ei bine, cu o ființă potrivită pentru mine.

Ceea ce era adevărat și, de asemenea, nu total adevărat.

Trecuseră doar câteva săptămâni de la ziua inevitabilă, dar totul – totul! – părea diferit.

Majoritatea diferențelor erau bune.

Nu – cele mai multe erau *grozave*.

Așa cum a prezis Lenny, nu a durat mult să găsesc izolația care îmi trebuia la magazinul de materiale. Am luat o cantitate dublă din cele necesare tatei, doar ca să fiu sigur. Mă bucuram să fiu un client atât de ușor de mulțumit; Dilton Doiley era și el prezent, în costumația completă de cercetaș, insistând ca vânzătorul să îi vândă gloanțe pentru pistolul cu bile. Vânzătorul nu a acceptat, nici măcar când Dilton a scos *un bilet semnat de*

tatăl lui, ca și când am fi fost în școala primară sau așa ceva. Doar că singurele arme cu care mă jucasem în școala primară erau cele cu apă, și pentru alea n-aveai nevoie de niciun permis special.

— Este ceva standard pentru cercetași, spunea Dilton, cu maxilarul atât de strâns încordat încât am crezut că avea să-i explodeze capul.

— Atunci, revino cu un adevărat lider al cercetașilor. Unul care are peste 18 ani, a fost răspunsul vânzătorului în fața încercărilor lui Dilton de a protesta.

— Poiana de lângă Striker's Cove este destul de sigură, a continuat vânzătorul. Acolo, cel mai mare pericol este să te îneci. Dar, pe de altă parte, știi asta – fiindcă ești un adevărat cercetaș.

Dilton s-a încruntat, dar nu a spus nimic.

— Nu ar trebui să ai nevoie de arme. Urșii vor rămâne la distanță cât timp știi să-ți ții la adăpost proviziile de hrană.

— Bineînțeles!

— Ei bine, bun, atunci. Nu ai de ce să-ți faci griji, a spus vânzătorul. Dacă-ți iei o armă, e mai probabil să te rănești singur sau să-ți rănești unul dintre colegi. Nu ar trebui să fiu nevoit să-ți spun asta, fiule!

— Mulțumesc pentru lecție, a mormăit Dilton, băgându-și portofelul la loc în buzunar. Amintește-mi să nu mă deranjez să mai vin pe aici! Pot să-mi dau seama cum să obțin ce îmi trebuie în altă parte, a mai spus și a ieșit în grabă.

— Cu siguranță sper că nu! a spus vesel vânzătorul. Băiatul ăla este prea încordat, mi-a zis apoi mie. Încă un motiv pentru care nu ar trebui să aibă nevoie de o armă.

— Mda, am spus eu evaziv, nedorind să dezvolt subiectul.

Dilton Doiley și cercetașii lui nu mă priveau – cu excepția faptului că, aparent, în seara asta aveau să ridice tabăra lângă Striker's Cove.

Ceea ce însemna că Geraldine și cu mine trebuia să găsim o altă poiană destul de departe de ei, ca să nu existe nicio șansă să fim reperați.

Nu era o problemă de nerezolvat, dar era una în plus și singurul lucru la care mă gândeam când am ieșit din magazin, făcându-i vânzătorului un semn cu mâna, ca să nu fiu nepoliticos.

Eram destul de adâncit în propriile-mi gânduri, așa că am reușit să intru direct în Valerie Brown, o treime din Josie și The Pussycats. Și ea era destul de preocupată, aplecată peste telefon și mijind atent ochii.

— Pfff, am spus eu, retrăgându-mă cât de repede posibil. Îmi cer scuze! Nu am vrut să dau peste tine.

— Ce? Nu, eu am greșit, a spus cu o voce slabă.

Nuanța căprui a ochilor ei se schimba când lumina soarelui îi bătea în față.

— Nu e o idee bună să scrii mesaje și să mergi în același timp. Nu sunt suficient de atentă pentru așa ceva.

— Ce se întâmplă? Păreai destul de… serioasă acolo, am zis eu. Adică, nu vreau să fiu băgăcios.

Nu o cunoșteam atât de bine pe Val, dar aveam un respect imens pentru abilitățile ei muzicale, chiar mai mult acum, că mă apucam și eu să cânt. Sau, știi tu, încercam.

Ea a ridicat din umeri.

— E atât de stupid! Probleme cu trupa. Sau poate nici măcar atât, nu știu. Tocmai stabileam lista de cântece împreună și făceam planuri pentru diseară…

— Stai, adică nu plecați acasă devreme și beți ceai cu lămâie cu o seară înainte de concert ca să fiți în formă și odihnite?

Val a izbucnit în râs.

— *Cu siguranță* nu este metoda noastră. Ne place să mârâim – știi tu, să „ne scoatem ghearele". Este cea mai bună soluție să scăpăm de emoțiile care precedă spectacolul.

— Dă rezultate mai bune decât știi tu, îndemnul ăla vechi, să-ți imaginezi spectatorii în lenjerie intimă?

Ea mi-a aruncat o privire.

— Archie, nu cred că procedează careva așa.

Și probabil că avea dreptate, dar apoi a urmat o clipă jenantă în care sunt destul de sigur că amândoi ne-am gândit la lenjeria intimă a celuilalt, chiar dacă *fără să vrem*.

— Stai puțin! a început ea, iar eu aproape m-am scuzat pentru gândul involuntar, dar înainte să o fac, mi-a arătat ceva cu degetul, lămurindu-mă ce îi atrăsese atenția. E ciudat.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama spre ce arăta deoarece, la distanță de o stradă și parțial ascunse de un stejar mare, erau două siluete.

— Ăla nu este… tatăl lui Jughead? Este un Șarpe, nu? a întrebat Val.

— FP nu este un Șarpe, am corectat-o eu. Vreau să spun, bine, teoretic vorbind. Doar cu numele. A trecut printr-o perioadă grea, dar și-a revenit. Acum lucrează pentru tatăl meu, știi?

Val s-a uitat la mine.

— Archie, a remarcat ea. Dacă FP Jones lucrează pentru tatăl tău, atunci de ce nu, știi tu… *lucrează pentru tatăl tău*?

— Eu…

Nu am știut ce să spun. În mintea mea, am auzit din nou conversația purtată cu tata la prânz ca pe o narațiune dintr-un film prost – el se bucura că urma să rămân peste noapte la Jughead deoarece… dar nu mai menționase motivul.

Nu spusese de ce, deoarece nu voia să admită ce se întâmplase, de fapt, între el și FP. Nu voia să recunoască faptul că FP *nu* se lăsase de băutură și că nu se îndepărtase de Șerpi, așa cum îl făcuse pe Jughead să creadă.

— Sunt un idiot! am spus eu, greutatea situației lovindu-mă aproape fizic.

Val mi-a atins brațul cu o mână. Pielea ei era surprinzător de moale.

— Nu ești un idiot. Pur și simplu preferi să acorzi oamenilor prezumția de nevinovăție. Sincer, este un lucru bun. Și rar în ziua de azi.

Amabilitatea ei și lucrurile frumoase pe care mi le spunea despre mine m-au uimit. Toată lumea știe că The Pussycats sunt feroce, talentate și al naibii de frumoase, dar eu nu stătusem niciodată o clipă să o *observ* pe Val.

Dar acum, nu mă puteam abține. Era chiar acolo. Și era… plăcut.

— Crezi că Jug știe de tatăl lui? a întrebat ea.

Am scuturat din cap.

— Mă îndoiesc.

Și *chiar* mă îndoiam, dar nu puteam fi sigur pentru că nu ne mai petreceam timpul împreună. Din cauza relației mele cu Geraldine.

Și la asta se rezuma totul, nu? La Geraldine. Aici era Val. Acolo era FP. Iar Jughead era prin preajmă, undeva, și probabil că avea nevoie de un prieten. Dar eu aveam… planuri.

Și, indiferent cât de mult îmi plăcea să mă cred băiatul bun, planurile alea erau prioritatea mea.

Telefonul lui Val a bâzâit din nou, rupând vraja efemeră dintre noi. Ea și-a îndreptat atenția spre el, apoi a oftat.

— Reggie Mantle este foarte insistent, a mormăit fata.

M-am gândit la mesajele lui Reggie de mai devreme.

— E puțin spus! am comentat râzând.

— Vrea să cântăm câteva piese la New York, a spus ea. Mâine. Cam după spectacolul nostru de la Primărie.

— Ce? Este extraordinar!

Nu m-am putut abține – am întins mâna și am apucat-o de umăr.

— Trebuie să o faci! Orașul – ăla este visul!

— Știu, nu? Dar nu sunt sigură că este visul lui Josie, a spus ridicând din umeri. Are probleme cu tatăl ei.

Tatăl lui Josie era un celebru cântăreț de jazz care domina scena muzicii din centrul New Yorkului prin propriile eforturi. Ai fi crezut că asta ar fi făcut-o pe Josie *mai* nerăbdătoare să se afirme acolo.

Dar FP îl mințea pe Jughead în legătură cu modul în care-și petrecea zilele. Și tatăl meu păstra secret adevărul parteneriatului său cu FP. Presupun că toți avem probleme cu părinții noștri. Nimeni nu știe cu adevărat ce se întâmplă cu altcineva. Nu mă aflam în poziția de a comenta deciziile lui Josie.

Am prins-o pe Val de încheietura mâinii și m-am uitat în ochii ei.

— Ei bine, am spus eu, sper să se rezolve pentru tine. Dar, știi, voi sunteți foarte talentate. Nu va fi singura voastră șansă.

Ea a clipit. Genele îi erau dese ca ale unui personaj de desene animate.

— Mulțumesc, Andrews! Este drăguț din partea ta să spui asta. Sper să vii la spectacol mâine.

— Bineînțeles, am spus eu automat.

Apoi, mi-am amintit de planurile mele cu Geraldine. De fapt, nu știam cât avea să dureze întâlnirea, ci doar că niciodată n-aș fi fost cel care să o scurteze.

— Cu siguranță voi încerca!

Voi încerca. Părea să fie noua mea mantră. Dar era suficient?

De la: HLodge@Lodgeindustries.net
Pentru: Fred@AndrewsConstructions.com
Re: Vechi cunoștințe

Bună, Fred,

Presupun că „Nu ne-am văzut demult" este un clișeu, dar ce se spune, în schimb, când se dovedește a fi adevărul? În orice caz, sper că ești bine și că ești destul de fericit să primești vești de la mine în ciuda trecutului nostru… ei bine, zbuciumat.

Aș vrea să spun că-ți trimit mesajul ca între prieteni, doar ca să văd ce faci – te aud cum bodogănești că un Lodge are mereu un motiv ascuns. Și în cazul ăsta, din nefericire, este adevărul. Știi, s-ar putea să mă întorc din nou în oraș, și curând. Foarte curând, dacă e să dau crezare zvonurilor care circulă printre cei din elita Manhattanului. (Zvonurile sunt mereu prezente; veridicitatea zvonurilor este cea care necesită o cercetare atentă.)

Este vorba despre Hiram, exact cum ai bănuit întotdeauna că va fi. Presupun că nu a fost mereu la fel de prudent pe cât a pretins. Și da, poți să zici „ți-am spus eu", dacă promiți să nu te bucuri prea mult.

E inutil să-ți spun că, probabil, va fi închis mult timp. Presupun că nu trebuie să spun mai multe, nu-i așa? Caz în care există mari șanse să mă trezesc pe vechiul meu teren – vechiul nostru teren. Riverdale. Sunt sigură că ai ceva de zis în legătură cu asta.

Aș putea să-ți spun că-mi vor trebui multe lucruri: o slujbă, o sursă de venit, niște copii de vârsta fiicei mele, ca să-i arate cum stau lucrurile la liceul Riverdale. (Deși, să fiu sinceră,

probabil că va conduce școala într-o săptămână, pe cine păcălesc?) Și presupun că o fac, oricât de pieziș, cerându-ți lucrurile astea acum.

Dar mai mult decât orice, ce mi-ar plăcea – chiar dacă nu o merit cu adevărat – este prietenia ta. Sper că după tot acest timp, după tot ce s-a întâmplat…

Ei bine, chiar sper că nu cer prea mult.

Cu dragoste,
Hermione

[Ștergeți]

PARTEA A III-A: SEARA

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

BETTY

Dragă jurnalule,

În sfârșit, *în sfârșit,* Cleo și Rebecca au plecat acasă în seara asta. Mereu am crezut că ora 5 după-amiaza înseamnă sfârșitul unei zile de lucru. Dar știrile care circulă pe un blog nu se opresc niciodată cu adevărat; deci, fie că o crezi sau nu, a fost destul de devreme pentru ele. Probabil Rebecca a crezut că sunt nebună pentru că am rămas sau poate că amândouă au crezut că le lingușesc, încercând să dovedesc ceva.

— Este *sărbătoare,* Betty! a spus Rebecca, ca și când nu tocmai își petrecuse toată după-amiaza postând articole despre tendințele ojei și cele mai noi idei de decorare a casei, ca și când ar fi fost o zi obișnuită din săptămână. Iar când am spus că voi uita despre chestia cu dulapul și îți voi mai acorda o șansă, am vorbit serios. Nu trebuie să rămâi toată noaptea ca să îmi dovedești ceva.

— Mulțumesc! am spus eu, simțind un fel de amestec ciudat de recunoștință că era de treabă și furie că, în primul rând, mi se înscenase toată chestia.

— Ce, nu trebuie să fii undeva? a întrebat Cleo fals îngrijorată.

Ca și când ar fi fost sigură că nu am unde să fiu și să se asigure că și Rebecca o știe. Biata, naiva, trista și demodata Betty din orășelul Riverdale și fără prieteni grozavi din Los Angeles de care să vorbească!

Ea *trebuia* să fie cea care-mi înscenase totul. Fără îndoială. Dar era în regulă acum. Deoarece intenționam s-o dovedesc.

I-am aruncat lui Cleo un zâmbet încrezut.

— Am planuri pentru cină, le-am spus eu, dar partenerul meu are ceva de terminat. Va fi curând aici. Nu este mare lucru. Puteți să plecați, fetelor! Încui eu.

Probabil Cleo credea că îmi inventam întâlnirea. Din nou: nu-mi păsa.

— Mulțumesc, Betty! Îmi pare rău c-a fost atât de greu să dai de tânăra Lodge! Chiar apreciez articolul pe care l-ai pregătit.

Cel puțin părea că, în sfârșit, eram în grațiile Rebeccăi, în ciuda dramei de peste zi.

— Bineînțeles! Oricând, am spus și le-am făcut amândurora semn din mână. Să aveți o vacanță plăcută!

— Și tu! a spus Rebecca, în timp ce Cleo a șoptit mai mult neutru, atrăgătoare pe pantofii Charlotte Olympia cu toc tip platformă. (Vezi? Betty din Los Angeles REMARCA *unele* lucruri.)

Mi-am setat cronometrul de pe telefon când au plecat, ca să contorizez zece minute întregi. M-am gândit că este o perioadă de timp destul de sigură. Odată cu trecerea timpului, m-am plimbat de colo-colo, oprindu-mă aleator ca să îndrept o carte de pe raftul codat în culori sau să răsfir revistele expuse mai ordonat.

Am numărat merele verzi din bolul cu fructe din bucătărie (șase) și pe cele roșii (trei), iar apoi mi-am petrecut câteva minute întrebându-mă dacă asta era rația obișnuită pe care o aveam la îndemână sau dacă, pur și simplu, oamenii le preferau

pe cele roșii celor verzi. Apoi am petrecut câteva minute întrebându-mă de ce-mi pierdeam timpul cu întrebarea asta.

Când cronometrul a țârâit în sfârșit, a fost ca o bombă care mi-a explodat în stomac. Adică într-un sens bun, fie că mă crezi sau nu. Am tresărit și am oprit alarma, iar liniștea s-a lăsat din nou în birou. Nu auzeam decât sunetul respirației mele.

Toți anii în care am citit poveștile cu Nancy Drew de parcă erau manuale nu au fost inutili. Mda, nu am avut șansa să umblu pe telefonul lui Cleo. Îl păzește mai bine decât își păstrează majoritatea codurile numerice personale. Dar, mai devreme, când îi fotografiam biroul, reușisem să prind un lucru, aproape neintenționat…

Legitimația ei.

Atunci, părea aproape inutilă. Minunat, ce urma să fac, să o înregistrez intrând și ieșind din clădire? Ar fi fost util dacă aș fi încercat să îi înscenez ceva, dar (cel puțin pentru moment) nu ăsta era planul.

Cam după o jumătate de oră, când eram la biroul meu, mi-a picat fisa – cum să folosesc mai bine legitimația.

— Nu uita să te deconectezi când pleci, mi-a spus Rebecca, uitându-se cum mă enervam degeaba cu non-articolul despre Veronica Lodge. Altfel, nu vei putea să te înregistrezi de la distanță și să termini articolul mai târziu, dacă se ajunge la asta.

— Da, am spus absentă, pe pilot automat, încă hotărâtă să-mi dau seama cum să creez un profil convingător din nimic.

Dar, apoi, am simțit impactul total al cuvintelor ei:

Biroul nostru era format în mare parte din liber-profesioniști, angajați temporar și stagiari – oameni care nu erau angajați permanent și care nu aveau un spațiu personal. Spre deosebire de Rebecca, ea, bineînțeles, avea propriul birou, noi eram obligați să ne schimbăm locul la numeroasele mese de

scris provizorii împrăștiate prin încăpere. Asta însemna că, pentru a asigura siguranța datelor noastre, fiecare trebuia să se conecteze la un anume calculator, dacă voia să îl folosească.

Și codul nostru de acces era imprimat pe legitimație.

Aveam legitimația lui Cleo, deci, aveam acces la tot istoricul ei de pe internet de la *Hello Giggles*.

Era politicos? Nu prea. Dar schimbarea de situație este un joc cinstit.

Mi-am verificat telefonul: 5.20 p.m. Brad avea să ajungă în curând, dar eu puteam să mă mișc repede. A fost nevoie să apăs doar câteva taste ca să accesez profilul lui Cleo. BUNĂ! m-a întâmpinat ecranul ei.

(Acum, că mă gândeam la asta, era cea mai călduroasă primire de când începusem să lucrez la *Hello Giggles*. Cât de penibil era?)

Fișierele ei erau vraiște – un amestec de idei pentru articole și încercări despre care știam de la ședința editorială că nu se deranjase niciodată să le pomenească. Spațiul de lucru afișa o altă imagine, nu a fetei calme și mieroase pe care mi-o închipuiam. Această Cleo era o scriitoare aspirantă frustrată, blocată în spatele biroului de la recepție tot așa cum eram eu blocată la îndosariere.

De fapt, în alt univers, ar fi trebuit să fim prietene. Am fi putut fi aliate. Dar unii oameni nu sunt făcuți așa. Dacă ăsta ar fi fost un reality show, Cleo ar fi fost cea care să spună că nu a venit aici să își facă prieteni.

Ceea ce era în regulă. Nu de asta venise. Păcat de ea!

Dacă fișierele ei cu documente îmi spuneau că este o scriitoare frustrată, e-mailurile îmi ziceau că aspiră să urce pe scara socială, dar fără succes. Îi trimisese atât de multe e-mailuri Rebeccăi despre un viitor eveniment pentru… Toni Morrison!

Cleo avea idei bune pentru eveniment: cunoștea un furnizor care le-ar fi oferit prețuri corecte, ținea legătura cu proprietarii spațiului în care se organiza evenimentul și avea o relație profesionistă cu editorul lui Toni Morrison și publicista ei. Uram s-o recunosc, dar se ocupa de organizare ca o profesionistă.

(Vreau să spun, *chiar* uram să recunosc asta. Părea că eu ar fi trebuit să ratez evenimentul ăsta.)

Dar apoi, la zece e-mailuri mai jos, într-un subiect adresat mai multor persoane din conducere, am văzut mesajul:

Betty Cooper să fie repartizată ca însoțitoare a domnișoarei Morrison la eveniment?

Scris de însăși Rebecca. Am clipit și am mai citit propoziția de trei ori – o dată cu voce tare, ca să fiu sigură.

Se pare că Rebecca mă observase, cumva, chiar dacă până astăzi nu dăduse de înțeles. Văzuse cât de mult mă interesează procesul editorial ȘI observase că mai mereu aveam un roman de-al lui Toni Morrison sub braț.

Scor 1-0 pentru optimista din orășelul neînsemnat, am gândit eu, satisfăcută.

Ei bine, acum știam de ce mă disprețuia Cleo atât de mult. Păcat pentru ea. Într-un fel, o compătimeam (dar nu *atât* de mult, având în vedere cât de urât se purtase cu mine toată ziua din cauza unui lucru cu care n-aveam nicio legătură, de la bun început. Sunt Betty Cooper, vecina cea drăguță, nu Betty Cooper, sfânta). Cleo era dezgustătoare, sigur, îmi era greu să rămân supărată pe ea când, brusc, știam că urma să primesc cea mai mare șansă – și o ocazie să lucrez cu idolul meu literar!

M-am deconectat din profilul lui Cleo și am scos telefonul ca să îi trimit un mesaj lui Polly. Știam că avea să fie încântată pentru mine. Dar, înainte să-i pot da vestea, s-a auzit soneria de la intrare. Brad era aici. Prin ușa de sticlă, vedeam că ținea

un buchet de bujori, preferații mei. Văzându-l, am zâmbit larg. Betty din Los Angeles avea succes azi.

Am presupus că Polly putea să mai aștepte câteva minute.

L-am lăsat pe Brad să intre și l-am îmbrățișat impulsiv, încă ușor ametită în urma veștii despre Toni Morrison. Nu a protestat, dar s-a retras după un minut, râzând.

— Ai o zi bună? m-a întrebat el.

— Am *cea mai bună* zi! l-am asigurat eu. Ei bine, nu cea mai bună zi, m-am corectat. Au fost unele momente. Dar totul este bine când se termină cu bine. Și totul se termină destul de bine.

L-am măsurat apreciativ din priviri.

— Îmi place cum sună, a spus el. Deci, ce se întâmplă?

L-am luat de încheietura mâinii și l-am condus către biroul la care lucrasem toată ziua.

— Ei bine, știi că muream de nerăbdare să scriu cu adevărat.

— Știu, dar nu că mureai literalmente.

Am ridicat o sprânceană.

— Nu trebuie să corectezi un scriitor în privința folosirii corecte a cuvintelor „literal" și „figurativ".

— Foloseai cuvântul „literalmente" în mod figurativ, a spus și mi-a aruncat un zâmbet atât de adormit, încât am râs și l-am sărutat. Betty care are o zi bună este amuzantă, a continuat și m-a sărutat la rândul lui.

— Bine, oricum. *În orice caz,* din întâmplare, am găsit-o astăzi pe Rebecca uitându-se la niște mostre de decorațiuni interioare și, după ce am vorbit puțin, mi-a oferit șansa să scriu un articol despre asta.

— Despre tapetul temporar? a presupus el.

— Într-un fel. Și tu? Faptul că știi te face să fii un locuitor atât de tipic pentru Los Angeles.

— Consider că este un compliment. În orice caz, arată-mi articolul!

— Nu! Vreau să spun, îți voi arăta – pot, dar ideea este următoarea: cui îi pasă de un articol stupid despre tendințele din decorațiunile interioare? Deoarece chestia e că, după ce l-am scris, mi-a dat o sarcină mai importantă – să creionez un profil, pe bune!

— Uau! Al cui?

M-am strâmbat.

— Al unei persoane importante din New York, pe nume Veronica Lodge. Sincer, nu am auzit niciodată de ea.

El a ridicat din sprâncene.

— Veronica Lodge? Nu cumva este foarte bună prietenă cu Zendaya sau așa ceva? Nu făceau scufundări în Tulum împreună în vacanța de primăvară?

I-am aruncat o privire.

— Repet: ești un cetățean tipic pentru Los Angeles. Dar, recunosc – mă bucur că numele îți spune ceva. Adică e doar un articol prost, o bârfă, dar…

— Dar este exact genul de tabloid pe care îl citesc oamenii, a terminat el.

— Exact!

— Deci pot să-l văd?

— Da. Dar trebuie să-mi promiți că nu vei fi răutăcios.

— Când am fost eu răutăcios? a precizat el.

— Ai dreptate. Mi-am mușcat buza. Sunt pur și simplu agitată pentru că, ei bine… pe lângă faptul că este primul meu articol important, a fost și unul dificil. Mi-a fost imposibil să dau de ea. Deci, de fapt, am fost nevoită să-l scriu din bucăți.

— Sunt sigur că este extraordinar, a spus el, luând un scaun și punându-l în fața monitorului. Acum: să mai lăsăm vorba și să citim!

— Îh, am făcut tremurând. Bine.

M-am conectat la sistem și mi-am găsit calea spre baza de date unde erau îndosariate articolele. *Clic, clic, clic.*

Am simțit un gol în stomac. Picioarele mi s-au înmuiat. Gâtul mi s-a uscat.

— Care este, Betty? a întrebat Brad confuz, dar vioi.

Mi-am auzit sângele în urechi ca pe niște valuri înspumate.

— Betty? a întrebat Brad din nou, mai puțin sigur acum.

Am vorbit încet și încordat, controlându-mi furia cumplită.

— Nu este acolo, am spus eu, încleștându-mi pumnii și ignorând durerea din palme.

Brad s-a îndreptat pe scaun.

— Nu, e o nebunie! Bineînțeles că este acolo. Unde ar fi putut să dispară?

Am închis ochii.

— A fost șters.

— *Ce?* De ce? De cine?

Brad s-a apropiat, practic atingând monitorul cu nasul, ca și când ar fi putut face fișierul să reapară doar prin forța voinței.

— Asta e… Betty, e foarte aiurea. Ești *sigură* că a dispărut?

Ca răspuns, m-am aplecat peste tastatură, am extins baza de date ca să-mi arate toate fișierele și am tastat titlul articolului.

Bineînțeles, nu a apărut niciun rezultat.

— Cine ar face asta? a întrebat intrigat Brad.

L-am ignorat, bătăile din pieptul meu devenind mai intense când m-am uitat la fișierele personale, căutând cu disperare o copie a articolului.

În mod evident, nu exista.

În mod evident, mă entuziasmasem atât de prostește pentru că-mi trimiteam primul articol, încât ștersesem originalul imediat după salvarea fișierului. Nu luasem niciodată în calcul că *propria colegă mă sabota.*

Am scos un strigăt înăbușit și am lovit cu pumnii în birou. Brad a tresărit, dar nu mi-a păsat. Furia, întunericul – erau întemeiate și, mai mult decât atât, făceau parte din mine. Poate că era mai bine să mă vadă astfel acum, mai curând decât mai târziu. Dacă fugea, asta era! Oricum restul se ducea naibii.

Câte minute trecuseră de când intrase pe ușă cu bujorii ăia? De când crezusem că asta este una dintre cele mai bune zile din Los Angeles de până acum? Nici măcar 20 de minute. Nici măcar 15. Totul se dăduse peste cap.

Brad a pus o mână pe brațul meu. Cu blândețe, dar într-un fel care m-a făcut să mă simt ca un cal fricos pe care încerca prudent să îl calmeze.

— Este în regulă, Betty, a spus el. Este de rahat, orice s-a întâmplat…

— Articolul a fost șters.

— Orice s-a întâmplat, a repetat el, ești o scriitoare și ești o profesionistă. Poți să-ndrepți lucrurile. Poți să-l scrii din nou. Cuvintele sunt încă acolo – la urma urmei, vin din creierul tău.

Mi-a atins ușor fruntea, încercând să fie tandru, dar m-am îndepărtat.

— Sunt încă acolo? Vreau să spun, probabil! Dar nu știi cât de greu mi-a fost să scriu cuvintele alea prima dată! Am urmărit-o pe fata asta toată ziua! Și fie că vrei sau nu să crezi, cineva din birou m-a sabotat. Deci, nu doar că articolul a dispărut, dar am o… ce? O *inamică*? Ce este asta, o revistă de benzi desenate sau o poveste cu supereroi?

— Partea bună e…, a replicat el.

Se străduia atât de mult!

— Partea bună e că ar trebui să fii un supererou atotputernic ca să fi atras un inamic atât de malefic.

Am oftat și mi-am încrucișat brațele la piept.

— E o chestie cam forțată ca să fie o parte bună.

M-am așezat pe scaun lângă el și m-am rotit astfel încât să fim față în față.

— Deci, ce-ar fi dacă am amâna cina? Ca să pot rescrie articolul. Eu doar… este o ocazie atât de mare și chiar nu vreau să o dezamăgesc pe Rebecca.

Printre alte lucruri, la urma urmei, trebuia să mă gândesc la evenimentul lui Toni Morrison.

— Putem s-o transformăm într-o cină de lucru, a propus el. Am să cumpăr niște pizza.

Era atât de drăguț că aproape m-am topit.

— Și-ai să stai pur și simplu pe aici cât scriu? Nu-i deloc distractiv pentru tine.

El și-a ridicat telefonul.

— Am jocul Două Puncte. Și Netflix. Mă descurc.

Mi-am atins fruntea de a lui.

— *Ești* bun. Cel mai bun. Și-am să mă revanșez față de tine.

El a ridicat o sprânceană spre mine, tachinându-mă.

— Îmi place cum sună!

— Nu fi scârbos! Am fluturat un deget spre el. Ei bine, poate *un strop* de indecență este în regulă.

Având în vedere că acum concura pentru cea mai grozavă întâlnire.

Propunerea lui a fost suficientă să mă facă să uit un anumit vecin roșcat, aflat la cinci mii de kilometri distanță.

(Sau simplul fapt că mă gândeam însemna că *nu uitasem*? În orice caz, acum nu mă interesa povestea aia.)

Telefonul a bâzâit și m-am uitat la mesajul primit.

Și, așa, sângele mi s-a răcit din nou.

Răsturnare de situație. Presupun că era genul ăla de zi. Una în care totul putea să se schimbe. Într-o clipă.

— Betty? Iar faci fața aia de Hulk. Ce se întâmplă?

M-am întors spre Brad.

— Era Rebecca, i-am spus eu, chinuindu-mă să-mi păstrez vocea egală. Nu trebuie să rescriu articolul. Putem să ieșim să mâncăm, la urma urmei.

El și-a înclinat capul, așteptând o explicație.

— Și totuși, cumva nu pare că este vestea bună pe care o așteptai?

— Nu trebuie să rescriu articolul, i-am explicat atât de calmă și reținută, încât organele îmi tremurau, deoarece a fost anulat. Nu îl publică. Nu vor un articol despre Veronica Lodge acum, la urma urmei. A fost dat la o parte de ceva mai important.

Ceva mai important despre care nu aveam să scriu.

— Oh, Betty, asta chiar e de rahat! a spus Brad și și-a întins un braț ca să mă consoleze. Dar o parte bună tot există – ai scris articolul ăla despre tapet, și presupun că șefa ta este gata să înceapă să te vadă ca pe o scriitoare…

— NU MĂ LUA CU „PARTEA BUNĂ”! am țipat ca o sălbatică, atât de tare încât m-am speriat singură.

Brad mi-a aruncat o privire și s-a retras un pic, fapt care doar m-a înfuriat mai mult.

— *La naiba!*

Am lovit din nou cu pumnii în birou, simțind cum îmi crapă telefonul în mâini.

— *Rahat!*

Am aruncat telefonul prin cameră cu toată forța, văzându-l cum se izbește de fereastră și ricoșează pe podea.

— Betty.

Brad mi-a vorbit din nou cu blândețe și m-a luat de mână, de cea care izbise telefonul.

— Sângerezi.

Mi-am coborât privirea. *Sângeram,* firicelele de un roșu intens formau adevărate hărți rutiere de-a lungul palmei mele și picurau pe birou într-o pată macabră.

— Este o trusă de prim ajutor în sala de recreere, am spus eu amorțită.

Brad a părut să șovăie.

— Ești sigură? Pare că ai nevoie de vreo două copci. Poate că ar trebui să mergem la urgențe, doar ca să fim siguri.

— Este *în regulă.*

Aparent, am insistat destul încât nu s-a deranjat să-mi mai sugereze o dată. S-a ridicat în picioare, probabil ca să caute trusa de prim ajutor. Dar, mai întâi, mi-a luat telefonul de unde aterizase în partea cealaltă a camerei.

— Mai ai un mesaj, a spus el, uitându-se la telefon. De la sora ta. Pot să… ți-l citesc?

— Cum vrei, i-am răspuns, prea epuizată să mă gândesc la asta. Toată ziua ne-am trimis mesaje. Am s-o sun mâine.

Ziua de azi nu fusese decât un șir rapid de suișuri și coborâșuri, drama ridicolă depășindu-mi imaginația. Așadar, Polly putea să mai aștepte, indiferent ce ar fi avut de zis.

Orice ar fi fost, cu siguranță putea să mai aștepte o zi.

C Blossom:

Băiatul nu cooperează. Am nevoie să îl duci pe Jason la Whyte Wyrm în seara asta.

[Număr necunoscut]:

Se rezolvă… Va costa un pic mai mult.

C Blossom:

A fost vreodată onorariul tău o problemă? Fă-o odată!

[Număr necunoscut]:

Am un ultim pachet pentru tine. Ne vedem la Whyte Wyrm în 30 de minute.

Jason:

Am livrat primul pachet și-am luat mașina. De ce să livrez mai multe?

[Număr necunoscut]:

Ne vedem la Whyte Wyrm în 30 de minute. Se întâmplă ceva, încă nu știu ce. Fii pregătit.

Joaquin [temporar]:

Jason:

Un ultim comision pentru Șerpi. Apoi, totul va reveni la normal.

Polly:

Nu! Îmi doresc să se fi terminat totul. Promite-mi c-ai să ai grijă! Ne vedem curând. Te iubesc atât de mult!

Jason:

Totul se va termina mai repede decât crezi. Voi fi atent. Vă iubesc pe amândoi – pe tine și pe copil!

CAPITOLUL OPTSPREZECE

JUGHEAD

Pe ecran, o navă-mamă extraterestră cu o masă cât o pătrime din cea a Lunii tocmai intrase pe orbita Pământului. După cum ți-ai putea imagina, publicul obișnuit nu era chiar încântat. Pe de o parte, pentru observatorul obișnuit și rațional, avea sens. Dar numai obișnuit și rațional nu prea eram atunci.

Tatăl meu. Regele Șerpilor. Nu era de mirare că mama plecase, nu era de mirare că el bea… și nu era de mirare că Fred Andrews fusese nevoit să-l concedieze.

Nu sunt idiot. Știu că tot ce i s-a întâmplat tatei a fost *din cauza* lui. Din cauza alegerilor și a comportamentului său. Nu era o victimă nevinovată.

Nu, nu era nevinovat. Dar era tatăl meu și, în ciuda tuturor porcăriilor, încă îl iubeam.

Așadar, înțelegi de ce acum ideea unei invazii extraterestre în desfășurare mi se părea într-un fel atrăgătoare. Era cu siguranță o posibilă îmbunătățire a situației mele prezente.

Mă ascundeam în camera de proiecție, nedorindu-mi să fiu nevoit să interacționez cu oamenii, dar, pentru prima dată,

spațiul mic și înghesuit părea de fapt la fel de mic și înghesuit pe cât era. Așa că am ieșit să iau o gură de aer, doar ca să mi se amintească imediat de ce mă străduiesc din răsputeri să evit oamenii pe cât de mult posibil.

Parcarea era aglomerată. *Ziua Independenței* nu era cine știe ce mare atracție, nici măcar ironic vorbind, dar, pe de altă parte, viața de noapte din Riverdale nu avea o tonă de alte opțiuni. „Ajunul *Zilei Independenței*" la Twilight era un fel de tradiție, ca siropul de arțar sau poveștile din jurul focului de tabără despre Sweetie, șarpele monstru din Sweetwater.

Unii oameni păreau să se distreze cu adevărat – în partea din față a parcării, vedeam mașina în care erau Moose și Midge, cu Kevin Keller pe bancheta din spate. Presupun că nu-i deranja a cincea roată la căruță. Ei râdeau și aruncau pop-corn spre ecran, ori de câte ori era vreo scenă de prost gust, ceea ce se întâmpla cam la fiecare patru secunde. Știam că trebuia să curăț mizeria, dar măcar unii oameni se simțeau bine.

Totuși, lângă tejgheaua cu gustări se formase un mic grup. Josie, Val și Melody erau împreună, cu diademele cu urechi de pisică și tricouri cu mâneci suflecate. Josie le pasa telefonul unor băgătoare de seamă, una dintre ele fiind Cheryl Blossom.

— E un tatuaj nou? Nu cumva arta corporală este rebeliunea secolului trecut? spunea Cheryl.

Spre meritul ei, Josie doar și-a dat ochii peste cap. Nu am înțeles niciodată de ce sunt prietene, dar, cumva, părea să funcționeze.

— Râzi cât vrei, Cheryl, dar este o chestie de-a noastră. Noi, The Pussycats, chefuim în seara dinaintea spectacolului. Uneori asta include arta corporală, iar Val a găsit desenul ăsta extraordinar cu care-am fost toate de acord.

— Ce este, un fel de simbol chinezesc pentru „miau”? a spus Cheryl sarcastic.

— Invidia este urâtă, dragă! i-a răspuns Josie.

— Deci, care e restul planului? întreba timidă Ethel Muggs.

— Informațiile secrete sunt o parte, i-a spus Josie. Dar, știi tu, ne place să facem zarvă. Și să trimitem mesaje descurajante celor care cântă în deschiderea spectacolului nostru ca să *știe* că îi vom alunga de pe scenă.

— Ca ultima dată, când am desenat ușa spațiului de repetiții…, a început Melody, înainte ca Josie să o facă să tacă încruntându-se la ea.

— Și mai ții minte când *m*-ai provocat la o cursă de viteză? a spus Reggie, alăturându-se discuției.

— Și am câștigat, a rânjit Josie.

— Vrei să o facem din nou? a întrebat el.

— Deja ai pierdut o dată, a spus Josie. Nu-mi stă în fire să repet lucrurile de pomană.

Chipul lui Reggie a devenit dur.

— Știi, mi-am rupt spatele pentru tine toată ziua, încercând să organizez un spectacol – unul bun! E o ocazie mai bună decât orice-ți va oferi orășelul ăsta de rahat. Iar tu nu-mi ești deloc recunoscătoare!

— Nu-ți datorez nimic, Mantle! a spus Josie, înaintând. Cu siguranță nu recunoștință pentru ceva ce nu ți-am cerut niciodată să faci. De câte ori trebuie să îți spun? Nu avem nevoie de un impresar.

— Încetează odată, Reggie! a spus Val, mai nervoasă decât Josie. Este evident că o faci doar pentru că ai sentimente pentru Josie.

— Sentimente pentru Josie? Despre ce vorbești?

— Haide! a spus Val, tot mai amabilă decât aș fi fost eu în privința asta. Nu am uitat momentul în care ai mințit că suferi de o boală terminală, doar ca Josie să meargă cu tine la bal în gimnaziu.

— Eram în clasa a șasea! a răbufnit Reggie. Și chestia cu Josie a fost doar o mică parte. Am vrut să văd cât de mult pot să vă păcălesc. Și, apropo – răspunsul a fost „destul de mult". Nu Ethel a creat o pagină de internet pentru donații, ca să adune bani pentru „tratamentele" mele? a spus el și a rânjit la Ethel, care a roșit și s-a făcut mică.

— Doar un sociopat ar face așa ceva doar ca să se distreze! a comentat Josie. Chiar e vreo surpriză imensă că nu aș vrea să-mi fii impresar *sau* iubit?

Reggie și-a încleștat maxilarul. Nu credeam că ar fi lovit o fată, dar, după felul în care se uita, nu eram sigur. Oricât aș fi vrut să nu mă implic, nu am putut să tac.

— Haide, Reggie! am spus eu. Oamenii au venit doar pentru film. Relaxează-te! Nu trebuie să o iei razna cu Josie pentru că vrea să se descurce singură.

— Taci din gură, ciudatule! a strigat el. Cine naiba te-a întrebat?

Nimeni. Nu m-a întrebat nimeni. Și, totuși, sunt lacom după pedepse, am gândit eu, îndepărtându-mă de grup.

Cheryl a ridicat mâna.

— Reggie, fetele nu au timp pentru așa ceva! Dar, crezi sau nu, mica melodramă nu este centrul universului meu în seara asta. Chiar în clipa asta, în altă parte, se desfășoară niște momente cruciale care au nevoie de atenția mea. Deci – s-a întors spre Josie – dragi prieteni – i-a aruncat o privire lui Reggie – colegi de clasă, va trebui să mă scuzați acum. Trebuie să fiu în altă parte.

Ea a trecut pe lângă mulțime, cizmele roșii de firmă tăind o brazdă ca un avertisment. În mod intenționat, a intrat direct în Polly Cooper, care aștepta la rând pentru floricele cu câteva dintre prietenele ei majorete.

— Dispari, diavolițo! a șuierat Cheryl. Jay-Jay a scăpat, în sfârșit, de tine, și cred că noi, restul, merităm același privilegiu.

Polly doar a scuturat din cap.

— Am să-i mai dau lui Betty o ultimă șansă, le-a spus prietenelor ei și s-a mutat într-un colț mai liniștit, departe de ecran. Nu-ți face griji pentru mine și Jason! i-a spus lui Cheryl când s-a îndepărtat.

— Nu te teme, nu-mi fac! i-a strigat Cheryl, iritată.

Fără să mai aibă asupra cui să-și concentreze mânia, s-a întors spre mine.

— Nu ai un pod pe sub care să scânceșți, trolule? s-a răstit ea la mine.

Am ignorat-o, gândindu-mă că este momentul să mă întorc în „comoda" mea cabină de proiecție. Exista un motiv pentru care adoptasem atitudinea asta de „răzvrătit", chiar dacă uneori îl uitam.

Totuși, când am dat să plec, Reggie m-a apucat brusc de umăr și m-a tras.

— Domnișoara vorbește cu tine, ciudatule! a spus el.

— Mulțumesc, dar nu-mi trebuie un traducător, i-am spus eu. Cu atât mai puțin un idiot care abia se descurcă în limba engleză.

— Nu-mi vorbi așa! a mormăit Reggie.

M-a împins atât de puternic, încât am intrat în tejgheaua cu gustări. Într-o clipă, s-a născut un val de reacții – oamenii au început să strige, spiritele se încingeau chiar înainte ca lumea să o ia razna cu totul –, dar, imediat, lacheii lui din echipa Bulldogs l-au tras înapoi.

— Nu merită, a spus unul dintre ei, referindu-se la mine – *eu* nu meritam.

Nu am fost ofensat.

— Ai noroc, Jones! a strigat Reggie, când mi-am revenit și m-am întors în sala de proiecție.

Mda. Sunt norocos.

Exact așa m-aș fi descris.

În sala de proiecție era un telefon, un model vechi cu disc, despre care nu ai fi crezut că funcționează, dar funcționa. Nu trebuia să îl folosim decât dacă era o urgență, dar, cu toate că nu era *de fapt, teoretic vorbind,* o urgență, brusc mi s-a părut că întreaga mea lume făcea implozie.

Am format încet numărul. Îl știam pe de rost, chiar dacă era unul destul de nou. A sunat parcă o veșnicie. Eram pe cale să închid, când am auzit *clinchetul* de răspuns din celălalt capăt al firului. *Clinchetul* din clipa aia mi s-a părut un colac de salvare.

— Alo?

Vocea lui Jellybean mi s-a părut diferită – mai profundă și mai matură, chiar dacă, bineînțeles, nu era plecată de suficient de mult timp încât să fie cazul. Totuși, vocea parcă mi s-a frânt când am vorbit și m-am chinuit să o controlez, să fiu calm.

— Salut! am spus, șovăitor. Eu sunt.

— Jughead!

A părut atât de fericită să mă audă, încât aproape a compensat muntele de rahat care-ncepuse s-alunece spre mine din secunda în care mă trezisem în dimineața asta.

— Ce mai faci?

— Sunt… bine, m-am forțat să mint, fiindcă nu trebuia ca ea să-mi cunoască toată situația. Ce se întâmplă în Toledo, Jellybean?

— Acum sunt doar JB, a spus ea, indignată. Jellybean este *atât* de imatur.

Am zâmbit în sinea mea.

— Serios?

— Mama nu este acasă, a spus ea brusc. Asta dacă voiai să o întrebi ceva anume. Dar poți să-mi zici mie! a mai adăugat. Mă pricep să transmit mesaje.

Ți-e dor de mine? Vii acasă? Pot veni la tine? Ce ar trebui să fac în privința tatei?

Cum am să mă descurc?

Nu, nu voiam să o întreb nimic anume pe mama. N-avea cum și nu putea să rezolve asta în locul meu. Dacă ar fi putut, m-ar fi luat cu ea când a plecat.

— Povestește-mi despre prietenii pe care ți-i faci, *JB*! am spus eu.

M-am rezemat pe scaunul șubred din cameră și am ascultat-o vorbind, flecărind și dându-mi multe detalii, așa cum fac copiii. Cât a vorbit, m-am uitat atent prin sala de proiecție – la podea, la prize, la ce fel de mobilier ar putea fi dat într-o parte ca să fac loc pentru un sac de dormit… dacă ar fi fost necesar.

Ar fi putut funcționa, am decis eu. Trebuia să funcționeze.

Aveam de gând să-mi fac un bagaj și să-l aduc mai târziu în seara asta, după film, imediat ce se elibera locul. Mă îndoiam că m-ar fi găsit careva.

Ca să o facă, ar fi trebuit mai întâi să-mi acorde atenție.

— Mă asculți, Juggie?

— Da, JB, am asigurat-o eu. Vorbește-n continuare!

De la: CBlossom@MapleFarm.net
Pentru: HLodge@LodgeIndustries.net
Re: fără subiect

Draga mea, după tot acest timp, mă întristează să te avertizez că soțului tău i-a sosit vremea. Mi-am permis să includ un link spre povestea pe care *Times* o va publica în câteva clipe.

De la: HLodge@LodgeIndustries.net
Pentru: CBlossom@MapleFarm.net
Re: Fără subiect

Compasiunea ta este observată cum se cuvine, Clifford. La fel și loialitatea ta – sau lipsa ei, ar trebui să spun. Să nu faci niciodată greșeala să crezi că acesta e sfârșitul. Și nu ne subestima pe mine sau pe soțul meu.

Pleci de acasă un timp?
Vino la noi acasă!
Permite-ne să te răsfăţăm cu stil la

The Pembrooke.

Cunoscut pentru serviciile impecabile, decorul atemporal şi atenţia la detalii, Pembrooke este unul dintre hotelurile ospitaliere de tip boutique din districtul Rockland.

Avem o varietate de pachete de rezervări ca să ne asigurăm că veţi găsi camera optimă pentru şederea dumneavoastră extinsă. Camerele noastre vă oferă spaţiu, facilităţi şi, mult mai important, o notă personală.

Ca să aflaţi mai multe, accesaţi pur şi simplu secţiunea solicitaţi informaţii şi un specialist în rezervări vă va contacta în curând ca să vă ajute.

NUMELE SOLICITANTULUI: Hermione Lodge
DATA ESTIMATĂ A SOSIRII: CÂT DE CURÂND POSIBIL
DURATA ESTIMATĂ A ŞEDERII: RĂMÂNE SĂ FIE STABILITĂ

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

VERONICA

Spre consternarea (și întristarea) mea absolută, prostia de la Barneys a reușit să-mi ocupe toată după-amiaza. După ce am fost escortată într-o cămară a osândei, al cărei stil era potrivit unei camere secrete de tortură, nu mai puțin de trei gărzi de securitate diferite și un șef (Tamsin – care, trebuie să spun, nu a devenit mai plăcută cu timpul) au tăbărât asupra mea ca lăcustele. A fost incredibil – m-au tratat ca pe un infractor de rând când, în mod amuzant, cel mai rău lucru pe care-l făcusem de la sosirea în magazin fusese *să vreau să cumpăr câte ceva cu bani.*

Sincer, te-ai întreba cum îi tratau pe infractorii adevărați!

În orice caz, a trecut cam o oră în care m-au mustrat pentru așa-zisa „atitudine" pe care o adoptasem față de angajați, și presupun că a durat mai mult decât ar fi trebuit deoarece, aparent, nu eram destul de chinuită de remușcări.

(Firește că nu eram destul de chinuită de remușcări! Nu aveam pentru ce să mă scuz! Și nu sunt genul de persoană care se lasă ușor intimidată.)

În sfârșit, am presupus eu, Tamsin s-a săturat de micul ei joc de putere (poate ceva cu adevărat important s-a întâmplat pe undeva prin magazin, pentru prima dată?) și au catadicsit să mă lase să plec. I-am asigurat că vor avea de-a face cu avocații tatălui meu, iar ei au râs.

Nu-mi aduc aminte când am mai fost atât de jalnic deservită.

Am insistat să cumpăr rochia mov de mătase – nu că meritau să primească vreo parte din banii câștigați cu greu de familia mea, dar în momentul ăsta mi se părea că trebuia să mă aleg cu *ceva* pozitiv din toată experiența asta îngrozitoare. Fusesem deja nevoită să trimit un mesaj revistei *Vogue* și să anunț că nu aveam cum să ajung cu recuzita.

(Trebuie să spun că oamenii au fost ciudat de înțelegători în privința asta.)

Și ăsta ar fi trebuit să fie sfârșitul.

Doar că nu a fost.

— Îmi pare rău, domnișoară Lodge, dar cardul a fost respins, mi-a spus vânzătoarea când a încercat să efectueze plata, ținându-mi cardul negru American Excess de un colț, ca și când ar fi fost contagios sau acoperit cu otravă.

— E imposibil!

Cardul ăla avea o limită de credit cu șase cifre și nici măcar *eu* nu cheltuisem atât luna asta.

— Încearcă-l din nou.

Și-a dat ochii peste cap și a trecut agresiv cardul prin POS, ca și când toată situația ar fi fost un spectacol pentru mine. Casa a scos un mic țiuit de protest și ea mi-a rânjit.

— Respins.

— În mod sigur e ceva în neregulă, am izbucnit eu, luându-i cardul.

În schimb, i-am dat cardul Vista, iar apoi pe cel MasterClass.

Bip. *Bip*. Rânjet. Rânjet.

— *Îmi pare rău, domnișoară Lodge!*

— Sunt sigură că îți pare rău, am șoptit eu, adunându-mi cardurile și îndesând totul în geanta mea Louis Vuitton.

— Când mă întorc – *dacă* mă întorc – îți va părea foarte rău pentru că te-ai purtat urât cu mine.

— Să ai o zi bună, a spus ea indiferentă.

Așadar, să mă trezesc ajungând acasă chiar la timp ca să-mi fac o ușor întârziată intrare dramatică la propria petrecere, cea la a cărei organizare îmi dorisem să contribui, a fost cel mai neașteptat lucru. Bineînțeles, îi trimisesem un mesaj mamei ca să o anunț că întârziam, dar nu îmi răspunsese. Asta-mi spunea că este foarte supărată. Telefonul mi-a rămas și fără baterie după ce i-am trimis mesajul, deci nu am putut să iau un Uber sau Lyft și nici n-am vrut să risc să mi se refuze cărțile de credit într-un taxi galben. Am fost nevoită *să merg pe jos* spre casă și nici nu am avut șansa să citesc ziarul *Post*.

Nigel, de la poarta de intrare, a dat încordat din cap – politicos, însă doar cât a fost nevoie. Complet indispusă, am mers cât de mândră am putut spre clădirea noastră. André din hol fusese înlocuit de Christopher, deoarece fusesem reținută la Barneys *tot atât timp cât dura tura lui.*

— Bună! i-am spus eu, încercând să par mai fericită decât mă simțeam. Întârzii voit la propria petrecere – știu, e strigător la cer! Crezi că pot scăpa pretinzând că îmi place să am o intrare dramatică?

— Bineînțeles, domnișoară Lodge! a spus Christopher, fixând cu privirea un punct vag de pe biroul lui.

— Am glumit, i-am zis eu, simțind din nou cum mă furnică pielea.

— Bineînțeles, domnișoară Lodge, a rostit el, complet monoton. Ha!

A fost cea mai înfiorătoare încercare de a râde pe care o auzisem în afara unui film de Stanley Kubrick.

Spre stânga, am văzut-o pe Nicola Mavis, care locuia la etajul de sub noi, luându-și corespondența. Era îmbrăcată cu o fustă pantalon de mătase, dar obișnuită, și era desculță, ceea ce mi s-a părut ciudat având în vedere că, de obicei, venea la petrecerile noastre.

— Ne vedem în scurt timp? am întrebat-o eu.

Aparent am speriat-o, deoarece a tresărit. S-a întors spre mine.

— Oh! a spus ea. Veronica. Eu… încă nu am urcat acolo.

— Este în regulă, am zâmbit eu. Nici eu. Putem să ne-acoperim una pe cealaltă.

Glumeam, evident, dar răspunsul ei a fost forțat.

— Da, a spus ea. Voi urca în curând.

Dar nu a părut prea convingătoare.

Am luat liftul până la apartamentul nostru luxos de la ultimul etaj, foarte îngrijorată de ce naiba m-ar fi așteptat odată ajunsă acolo.

Primul lucru pe care l-am observat când ușile lambrisate ale liftului s-au deschis a fost o liniște ciudată. Angajasem un trio de jazz și da, teoretic, ei trebuiau să fie discreți ca să se audă conversațiile, în surdină și calm, dar ăsta nu era *calm*. Nu era *nimic*.

De fapt, când am înaintat cu inima bătându-mi repede în gât, întregul hol mi s-a părut suspendat, ca într-un desen animat. Aerul era greu, dens și deloc vesel, așa cum te-ai fi

așteptat la o mare petrecere. Invitații erau aici, adunați – era și una dintre moștenitoarele Vanderbilt, într-o rochie cu corset Gabbana, pe care abia reușise să o îmbrace, biata de ea –, dar erau tăcuți, ca și când toți și-ar fi ținut respirația.

Țelul meu era să mă furișez prin bucătărie și pe holul din spate spre camerele servitorilor, de unde m-aș fi putut strecura neobservată în dormitor, ca să mă schimb repede. Dar nu așa s-a întâmplat.

— *M'hija!*

Era tatăl meu, a cărui voce răsuna fără să trădeze niciunul dintre tonurile ciudate ale spațiului.

— Vino aici, te rog!

Mă chema din biroul lui.

— Bineînțeles, tăticule!

Am mers ușor, ca și când prin cameră s-ar fi aflat capcane, din motive pe care nici eu nu prea mi le puteam explica. Da, invitații erau aici, adunați, dar nemișcați, șocați și înghețați, aproape ca dioramele de la muzeu – aici era unul care ținea strâns în mână un pahar de Sancerre cu încordarea unui atlet olimpic; acolo era un rulou cu homar atârnat pe jumătate între farfurie și gura deschisă, ca și când invitatul și-ar fi uitat planul inițial de a-l mânca. Era prezent și trioul de jazz, adunat ca întotdeauna lângă șemineu, ușile vitrate fiind deschise spre aerul verii. Dar instrumentele lor stăteau nemișcate.

Și servitorii erau înghesuiți ca niște manechine, aliniați lângă zidul îndepărtat al holului, în cămăși albe și pantaloni negri precum cea mai pasivă și elegantă armată din lume.

Toți din apartament m-au privit când m-am îndreptat spre biroul tatălui meu. Acolo se aflau Cam, Nick și Annie – cu fețe enigmatice, afișând expresii similare pe care nu am putut să le înțeleg în momentul ăla.

— Tati, am spus eu, forțându-mi vocea să fie puternică, este atât de ciudat aici, s-a întâmplat ceva? Am pierdut știrile sau ceva cât am fost plecată în oraș? Poate ceva din *Post*? Și – o, trebuie să-ți povestesc despre abuzul îngrozitor pe care l-am trăit la Barneys. A fost…

M-am oprit.

Am scăpat poșeta care mi-a alunecat pe pantofii decupați, ceea ce ar fi trebuit să mă doară sau cel puțin să mă facă să mă albesc, dar priveliștea din fața mea m-a șocat atât de mult, încât nici măcar nu am clipit.

Dacă celelalte camere erau aglomerate – cu șoapte, petrecăreți de ceară –, atunci camera asta era electrizată. Era camera în care se stătea doar în picioare și care colcăia de oficiali în uniformă. NYPD, SEC… grupuri de inițiale care m-au făcut să amețesc.

Biroul fusese devastat. Sertarele biroului scoase complet, conținutul golit, răsturnat pe podea printre nenumărate foi de hârtie. Dosarele erau împrăștiate pe toate suprafețele disponibile. Un coș de gunoi din sârmă, cu rămășițele unui obiect ce fusese mărunțit. Probabil recent.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu, în ciuda vocii din mintea mea care îmi spunea *exact* ce se întâmplă.

Ce ar fi trebuit să știu că avea să se apropie, în cele din urmă. Dacă m-aș fi deranjat să fiu atentă la semne, să recunosc că nici familia mea nu este perfectă.

— Să nu spui niciun cuvânt!

Era Roger Glassman, avocatul-șef al tatei. Deci, el era aici. Și îi spunea tatei să tacă – chiar și de față cu mine, propria lui fiică.

Nu era de mirare că cei de la Barneys credeau că tatăl meu și avocații lui aveau să fie „altminteri ocupați".

Nu era de mirare că-mi erau refuzate cărţile de credit.

Da, ratasem o ştire. Sau şapte. Şi alte câteva sute de semne evidente.

De ani de zile, se zvonea că e posibil ca tata să facă afaceri ilegale. Bineînţeles, nu le-am dat niciodată ascultare. Nu toţi oamenii de afaceri de succes erau acuzaţi la un moment dat că sunt şarlatani şi escroci? Era preţul succesului: o ţintă pe spatele tău. „Majorităţii regilor li se taie capul." Şi, cel puţin acum, era momentul ca tata să stea cu capul pe ghilotină. Şi, în mod macabru, toţi prietenii şi colegii lui veniseră să îi vadă sfârşitul, bucurându-se de decăderea lui. Recunoscători că scăpaseră de data asta.

— Domnişoara Veronica Lodge? m-a abordat unul dintre ofiţeri.

I-am aruncat o privire lui Glassman, care mi-a făcut semn din cap.

— Da.

— Tatăl tău se confruntă cu nişte acuzaţii foarte grave. Avem un mandat de percheziţie a casei şi ne aşteptăm să îl arestăm când vom termina.

Ochii îi erau mai blânzi decât m-aş fi aşteptat, ca şi când i-ar fi părut rău că trebuie să mă implice.

— S-ar putea să vrei să aştepţi pe hol sau în altă cameră până terminăm.

— Ascultă-l, *m'hija!* a spus mama.

Pe fruntea ei, ridurile de îngrijorare se adânciseră enorm.

— Mamă…

— Ascultă-l! a repetat ea mai încet, dar tot ferm de data asta.

Am vrut să fiu curajoasă, puternică şi mândră – să fiu genul de persoană care putea înfrunta mulţimea care aştepta,

zăbovind ca vulturii în sufragerie. Dar presupun că, în sinea mea, nu sunt acea persoană – nu când sunt supusă presiunii. Deoarece, când am ieșit din cameră, am fugit imediat spre ce mi-am imaginat că este siguranța și intimitatea dormitorului meu.

Doar că încăperea nu era așa cum doream. Nici vorbă de intimitate. Prietenii mei se adunaseră acolo: Annie, Cam, Nick… Ochii mi s-au umplut de lacrimi și inima mi s-a înălțat de recunoștință. Slavă Cerului pentru prieteni, sau momentul ăsta ar fi fost de nesuportat!

— Băieți, am spus eu cu respirația tăiată, este o nebunie acolo. Caută prin toate dosarele tatei, uitându-se după… nici măcar nu știu după ce! Ei spun – m-am oprit ca să nu vărs o lacrimă – că îl vor aresta.

M-am așezat pe patul cu baldachin. De fapt, am vrut să mă ghemuiesc, să mă învelească mama cu pătura și să mă mângâie pe spate, să mă asigure că totul va fi bine, în ciuda tuturor semnelor contrare.

— Vă mulțumesc, am spus eu din inimă, că sunteți aici! Că nu ați plecat. Că ați rămas cu mine. Am înghițit. Chiar sunteți niște prieteni adevărați!

A urmat o pauză lungă. Pe cât de apropiați eram, oamenii ăștia nu erau obișnuiți cu astfel de manifestări din partea Veronicăi Lodge, știam asta. Poate fusesem prea crudă, prea sinceră?

Dar apoi, a început: mai întâi, un mic chicot din partea lui Nick St. Clair, care tocmai în dimineața asta își declarase dragostea eternă pentru mine. Apoi a intervenit Annie, cu un râset strident ca al unei hiene sau al altui animal sălbatic. Ultima, dar nu cea din urmă, a fost Cam, singura fată de care mă credeam apropiată – cu siguranță cea mai bună prietenă a mea,

după Katie –, care s-a aplecat și-a râs atât de tare, încât a fost nevoită să-și șteargă lacrimile din colțul ochilor.

M-am ridicat pe pat.

— Ce se întâmplă?

Chiar dacă, sinceră să fiu, știam. Știam foarte bine.

— Credeai că am venit aici pentru că suntem prietenii tăi, Ronnie? a întrebat Cam, izbucnind din nou într-un râs isteric. *Te rog!* Știai că asta urmează.

Nu era o întrebare.

— Fato, toată lumea știa că asta urmează. Părinții noștri vorbesc de câteva săptămâni. Presupun că ai tăi au încercat să-ți ascundă totul. Și au reușit.

Părea atât de al naibii de mulțumită de ea.

— Singurul motiv pentru care am venit în seara asta a fost pentru că am vrut un loc în primul rând la măcel, a spus Nick.

Mi se învârtea capul sau se învârtea camera? Sigur, tata juca dur și da, avea dușmani, dar asta? Oamenii pe care îi credeam prietenii mei veniseră ca să râdă, literalmente, de suferința mea?

— Dar… ce a fost toată chestia din dimineața asta, Nick? am întrebat eu, simțind un gol în stomac doar amintindu-mi.

— Oh, da! a răspuns el și ochii i s-au luminat. A fost doar ceva ce am pregătit în plus, ca să facem momentul ăsta cu adevărat – și-a împreunat degetele pe buze, în semn de sărut – memorabil.

— Ești bolnav, i-am spus eu. Nu e de mirare că mereu te-am considerat atât de rezistibil.

— Oh, taci din gură, Ronnie! a spus Annie. Nick nu te-a interesat deoarece ai fost prea ocupată să te combini cu orice alt băiat despre care ți-am spus noi vreodată că ne-ar plăcea. Pentru că ești *o prietenă atât de bună.*

M-am holbat la ea, respirând sacadat.

— De parcă-i vina mea că niciun băiat nu alege Ieftineala dacă, în schimb, ar putea avea Prada? Uită-te bine în oglindă…

— Uită-te bine în *sufletul* tău, *Ronniekins!* a izbucnit Cam. Oh, nu, stai – nu ai așa ceva! Semeni cu tatăl tău.

Annie a venit în fața mea, atât de aproape, încât am simțit mirosul de portocale al Tic Tac-urilor pe care probabil le mâncase așteptând să ajung acasă.

— Din clasa întâi ne-ai terorizat școala. Crezi că ești de neatins, că ne supunem pentru că te venerăm atât de mult. Până una, alta, toată lumea te *urăște,* Ronnie. Meriți orice ți se întâmplă. Tatăl tău este cel mai rău escroc de la Bernie Madoff și va cădea. Și este imposibil ca tu sau mama ta să scăpați nevătămate.

Cam a venit lângă ea.

— *Karma e o căței, Veronica*, a spus încet. Dar nu la fel de rea ca tine.

Cei trei au ieșit împreună ținându-se de mână ca niște copii pe terenul de joacă, încă râzând.

Așa cum au promis, l-au luat pe tata în seara aia. Între timp, invitații fuseseră, în sfârșit, conduși afară – deși a fost nevoie să îl chemăm pe șovăitorul Christopher ca să se ocupe de eliberarea spațiului. A părut să ne compătimească pe mine și pe mama mea, pentru lucrurile prin care eram târâte.

Dar nu atât de mult.

Imediat ce s-a golit apartamentul, mama și-a scos în sfârșit pantofii cu toc. Îmbrăcată încă de petrecere, s-a prăbușit pe canapeaua din salon cu un pahar mare de vin în mână. A

luat niște pilule mici și albe dintr-o cutie minusculă pe care a scos-o dintr-un buzunar și le-a înghițit cu niște alcool. Până și eu știam că ăsta nu este un semn bun.

În sfârșit, am avut ocazia să mă ghemuiesc în poala ei. Ea mi-a mângâiat părul și nu s-a plâns nici măcar o dată că-n mod sigur îi pătez rochia albă cu fardul meu. Să spun că asta reprezenta cea mai mică dintre problemele noastre era… o afirmație modestă.

— Când se va întoarce? am întrebat eu, cu vocea tremurândă.

— Nu știu, *m'hija*, a recunoscut mama. Oamenii care l-au prins îl urmăresc de mult timp.

— Dar… el este nevinovat, nu-i așa? Trebuie să fie. Ce spunea Cam… nu poate fi adevărat.

Ea a tăcut. I-am simțit pieptul ridicându-se și coborând odată cu respirația ei. Mirosea a frezie și tuberoză, parfumul său preferat. Nu puteam să mai asociez niciodată acel parfum cu sentimentul siguranței, nu-i așa?

— Acum ce urmează? am întrebat eu.

— Ei bine, a spus ea încet, bunurile sunt sechestrate, cel puțin temporar. Ceea ce înseamnă că bugetul nostru este… sever compromis.

— Suntem falite.

— Nu chiar. Nu după standardele majorității. Dar va trebui să facem niște… schimbări în stilul de viață.

M-am ridicat, îngrijorată.

— Cum ar fi?

— Ei bine, pentru început, acest apartament. Cel de sus este incredibil. Aici oamenii sunt stricți cu subînchirierea, dar probabil că voi obține o dispensă specială. Crezi sau nu, încă mai am vreo doi prieteni în comisie.

— Subînchiriere? Atunci, unde vom merge? În Hamptons? La casa de lângă lac? Nu era ideală, dar nici cel mai rău mod de a petrece vara, la urma urmei.

Dar, auzindu-mă, mama a scuturat din cap.

— Aș fi vrut să putem, *m'hija*. Dar acelea sunt bunuri. Și nu vom avea acces la ele până ce tatăl tău nu va fi eliberat.

— Până nu i se va dovedi nevinovăția.

— Eliberat, a insistat ea, refuzând să cedeze. Într-un fel sau altul.

— Deci, unde vom merge?

Aveam familie, bineînțeles, multe rude îndepărtate, dar mă îndoiam că mama voia să se întoarcă la ei în momente grele. Era o chestiune de mândrie.

— Ei bine, a spus mama, lăsând din mână paharul cu vin. De fapt, am aranjat deja. M-am gândit că este important să fiu pregătită.

— Ai știut! Ai știut ce urmează și nu mi-ai spus!

— Încercam să te protejez, a zis ea. Eram îngrijorată, dar am sperat că totul va fi bine. Că nu se va ajunge la asta.

— Presupun că înțeleg de ce ai făcut asta, am spus eu, împletindu-mi degetele cu ale ei. Deci, ce-i cu aranjamentele alea?

— Îți amintești orașul în care am crescut?

— Ăăă, doar parțial. Orășelul idilic pictat de Norman Rockwell, un amestec de… stai… sirop de arțar, milkshake și muzică doo-wop, nu?

Ea a râs.

— Într-un fel. Este mai mult decât atât.

— Mmm, fără supărare, dar nu pare.

— Nu este atât de rău, m-a asigurat ea. Vei vedea.

— E în nordul statului, nu? River Vale?

— Da, la ieșirea din Metro Nord. River*dale*.

— Da, bine, am mormăit eu, încercând să fiu bine intenționată. Era dificil. Presupun că nu voi uita să-mi pun în bagaj fustele cu pudeli și șosetele cu dantelă.

Mama m-a îmbrățișat strâns.

— Împachetează-le repede, *m'hija!* a spus ea. O să plecăm mâine.

Bună, cititorilor – cine își amintește de Veronica Lodge, posibila moștenitoare a Lupului de pe Wall Street Hiram Lodge, de la Lodge Industries? Nu vă amintiți? Nu vă place să bârfiți despre dedesubturile lumii finanțelor?

Vă asigurăm: o cunoașteți pe Ronnie. Ați văzut-o în fotografii trimițând bezele Rihannei anul trecut, la Gala Metropolitană. Și se spune că mai colaborează și cu gemenele Olsen la crearea unei serii de genți din piele vegetală.

Pentru elita socială din New York, o invitație la petrecerea familiei Lodge de 4 iulie este senzația verii. Vrem să vă dăm toate detaliile. Dar, anul acesta, lucrurile s-au cam… încins puțin?

Sărmana fată bogată a venit acasă la propria petrecere doar ca să-i găsească pe agenții federali luându-l pe tăticul. Dacă vreți o doză de plăcere din suferința altora, puteți citi tot raportul arestării **aici**. Lodge Industries urmează să dea o declarație.

Nu putem spune decât că, de unde iese fum, este și foc. Iar aceasta este diva a cărei viață a luat foc.

Cleo T. pentru *Hello Giggles*

CAPITOLUL DOUĂZECI

ARCHIE

Pentru un tip care se autoproclama a fi simplu, multe mi se agitau în minte când mi-am pus lucrurile-n rucsac ca să mă întâlnesc cu Geraldine: minciunile dintre mine și tata, distanța dintre mine și Jug, faptul că acum, când descoperisem muzica, mă retrăgeam din echipa Bulldogs și de tot ce mă definise cândva în primul rând.

Faptul că aveam o relație cu profesoara mea de muzică și că nu puteam spune nimănui despre asta.

„Nu-ți lua multe", mă anunțase când am vorbit prima dată despre a sta peste noapte în tabără. „Nu vom avea nevoie de multe lucruri." Și eram sigur că are dreptate, dar eram atât de tulburat, încât abia am observat ce aruncam în sac: un tricou, niște șosete curate. O lanternă, o sticlă de apă. Nu eram Dilton Doiley, nu-mi trebuia niciun soi de trusă de supraviețuire.

Sincer, îmi era dor de Betty.

Nu aș fi putut să îi spun despre Geraldine – știam că nu ar fi fost de acord; Betty era o fată atât de bună, încât nu ar fi aprobat comportamentul unei persoane care încălca astfel regulile.

Dar *voiam* să îi spun. Sau, nu știu, doar să discut cu ea despre orice. Despre nimic. Să discut așa cum o făcem tot timpul, înainte să plece la Los Angeles.

Instinctiv, m-am uitat spre fereastra dormitorului ei. Lumina era aprinsă, ceea ce m-a bulversat. O persoană blondă deschidea și închidea sertarele măsuței de toaletă, scuturând din cap. Pentru o secundă, am crezut că am vedenii. Dar apoi mi-am dat seama: confundasem persoana. Nu Betty, ci Polly era cea care căuta prin lucruri.

Am bătut în fereastra mea, vechiul nostru semn ca să ne atragem atenția, cu mult înainte să avem telefoane. Polly și-a ridicat privirea chiar dacă, bineînțeles, fusese o chestie de-a mea și de-a lui Betty. Ea a deschis fereastra și mi-a făcut semn să fac la fel.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu.

Ea a aruncat pe furiș o privire peste umăr, ca și când nu ar fi vrut să fie auzită de cineva din casă.

— Ai vorbit recent cu Betty?

Am scuturat din cap.

— Nu, de fapt, nu prea am vorbit de când a plecat la Los Angeles.

Era a doua oară azi când recunoșteam măcar atât și tot mă lovea ca un pumn.

— Tu?

— Am încercat să o contactez toată ziua, a spus ea și, pentru o secundă, mi s-a părut că-n ochii ei se citește panica adevărată. Eu, ăăă… ei bine, voiam să îi las un bilet, dar nu vreau – știi tu, mama caută prin lucrurile noastre…

— Să îi lași un bilet? Despre ce?

Polly se purta destul de ciudat, încât mă-ngrijora și pe mine un pic.

O expresie i-a traversat chipul, ca și când s-ar fi gândit la ceva, iar apoi s-ar fi răzgândit.

— Nu contează, în orice caz. Este bine, a spus ea. Ăăă, voi mai încerca s-o sun.

— Ești sigură?

De ce oare aveam cu toții atât de multe secrete? Și ce preț urma să plătim ca să le păstrăm atât de mult pentru noi?

— Mda. Doar… ei bine, dacă vorbești cu ea sau când o faci – îi spui că am încercat să o contactez?

— Ai mai multe șanse să dai de ea înaintea mea, am spus eu.

Dar părea atât de – nu știu, tristă și speriată dintr-un motiv oarecare.

— Dar, da, bineînțeles, am adăugat.

— Minunat! a spus ea oftând și parcă relaxându-se.

Orice s-ar fi întâmplat, reușisem să spun ce trebuie. Iar apoi, de pe stradă, am auzit trei claxoane scurte, ceea ce însemna că Geraldine mă aștepta pe o stradă umbrită, unde tata nu m-ar fi zărit.

Era timpul să plec.

Geraldine știa o poiană care nu era prea departe de Striker's Cove, dar complet izolată. Spunea că un cerc de ulmi crescuse chiar dincolo de malul râului, formând o ascunzătoare secretă. Nu era greu să ajungem acolo, nici măcar pe întuneric. Am mers ținându-ne de talie.

— Cum de au crescut copacii în forma asta? am întrebat eu. Este o nebunie. Ca într-un film de groază.

— Unde este romantismul tău? a întrebat Geraldine. Natura ne-a făcut propria casă în copaci. La propriu.

Ea a întins niște perne și a pus o pătură peste ele. Ne-am gândit să ridicăm un cort, dar am decis că nu ne trebuie. Era plăcut să poți sta întins și să te uiți la crengile copacilor care se încrucișau pe cer și la stelele care se zăreau presărate printre ele.

— Este frumos aici, a spus Geraldine, punându-și capul pe pieptul meu.

— Chiar este. Mă inspiră să vreau să compun un cântec.

Poate era un clișeu sau ceva penibil, dar era adevărat.

— Mi-am adus chitara, a spus ea. Dar nu cred că ar trebui să cântăm, dacă vrem să nu fim auziți. Sunetul se răspândește și spuneai că, probabil, cercetașii sunt în apropiere.

— Nu, ai dreptate.

M-am întors pe o parte, astfel încât să fim față în față și mi-am strecurat degetele în părul ei.

— Este în regulă.

— Sunt sigură că putem să găsim alte metode de-a ne petrece timpul, a spus ea.

După aceea, nu prea am mai vorbit.

Nu știu cât de mult am rămas treji, complet absorbiți unul de celălalt. Stelele erau pe cer, iar apoi întunericul a început să se risipească. La un moment dat, probabil că am adormit. Când m-am trezit, mi-am dat seama speriat de două lucruri:

Primul, că aveam cinci apeluri pierdute pe telefon. Unul era de la Reggie, care-mi pălăvrăgea despre loialitatea echipei Bulldogs. Restul totuși – erau toate de la Jughead. *Rahat*. Nu numai că-i spusesem tatei c-aveam să-mi petrec timpul cu Jughead, dar i-o zisesem și lui *Jughead*.

Am simțit un gol în stomac. Eram un prieten îngrozitor.

Apoi, mi-am dat seama de al doilea lucru, repede, clar și foarte sigur. M-am ridicat panicat și mi-am dat seama că Geraldine a făcut la fel.

Amândoi am înțeles în același timp ce ne trezise. Nu era răsăritul sau petrecerea zgomotoasă a lui Dilton Doiley. Era un sunet diferit: inconfundabil și de neignorat. Era un sunet pe care nu aveam să-l uit niciodată.

Un foc de armă.

EPILOG

JUGHEAD

Povestea noastră este despre un oraș, un oraș mic. Și despre oamenii care locuiesc în orașul acela și ale căror drumuri se intersectează la fel de neașteptat ca bilele de pinball[1].

De la distanță, se prezintă ca atât de multe alte orășele din toată lumea. Sigur. Modest. Nevinovat.

Totuși, dacă te apropii, începi să vezi umbrele de dedesubt.

Riverdale: orașul dinamic! Dar orice orășel își are secretele lui.

O poveste a orașului Riverdale – a multora de aici – mi-a venit în minte cu o seară înainte de 4 iulie, evenimentele convergând spre întorsături cataclismice din care nu ne vom reveni niciodată. Toți – Betty, Archie, Veronica și cu mine – eram fără să vrem într-un punct critic.

Pentru noi, părea sfârșitul.

Dar, pentru o persoană anume, chiar a fost *sfârșitul. Sfârșitul adevărat și permanent.*

---

[1] Varietate de joc mecanic interactiv, cunoscut în Europa sub numele de Flipper (n. red.).

Pentru o persoană despre care nu credeam să aibă o asemenea soartă.

Și astfel, ca toate poveștile bune, povestea noastră – povestea orașului Riverdale, cu mulțimea de tentacule care ne-au atras pe toți înăuntrul și în afara orbitei celorlalți, aparent fără știința și cu atât mai puțin voința noastră – a devenit circulară. Sfârșitul nostru conduce spre o nouă poveste, spre un nou început.

Povestea asta *începe cu ce au făcut gemenii Blossom de 4 iulie.*

Chiar după răsărit, Jason și Cheryl au mers cu mașina spre râul Sweetwater pentru o călătorie matinală cu barca, așa cum obișnuiau.

Următorul lucru pe care îl știm cu siguranță este că Dilton Doiley, liderul grupului de cercetași din Riverdale, aflat într-o expediție de urmărit păsări, a dat de Cheryl la marginea râului. Era udă leoarcă, suspinând și strigând după Jason, dar el dispăruse. Căzuse din barcă, explicase ea, încercând să-i recupereze mănușa pierdută. Teoria era că intrase în panică și se înecase.

Poliția din Riverdale a dragat râul Sweetwater în căutarea cadavrului lui Jason, dar nu l-au mai găsit.

Așadar, o săptămână mai târziu, familia Blossom a îngropat un sicriu gol, iar moartea lui Jason a fost clasificată drept accident.

Bineînțeles, Jason era căpitanul tuturor *echipelor sportive ale liceului Riverdale, inclusiv a celei de polo pe apă. Și, în vacanțele de vară, lucra ca salvamar la club. Ceea ce te face să te miri că a murit înecându-se accidental. Dar nimeni nu a pus prea multe întrebări; cei din familia Blossom erau ca trandafirii otrăviți din grădina Riverdale și nimeni nu voia să fie înțepat de spinii veninoși.*

Curând, tragedia de 4 iulie avea să devină o altă legendă urbană – o poveste cu tâlc, pe care urma s-o spunem la nesfârșit.

Până când sau doar dacă nu ar fi apărut vreun nou detaliu revelator.

Orice mic oraș are secretele lui. La fel și noi patru. Am crezut că le vom închide în seifurile noastre mentale, că le vom pune într-o cutie și le vom uita. Nu prea știam că este imposibil de făcut.

Curând, Veronica va veni în Riverdale, stârnind un nou mister, un nou rând de legende, speculații și povești spuse în șoaptă.

Există o idee despre Riverdale: despre ce fel de oraș este, despre ce fel de familii locuiesc aici. O noțiune care există neschimbată și neschimbătoare, ca și când ar fi fost înghețată într-o capsulă a timpului. Dar ăsta este doar un singur aspect al lui și numai la suprafață.

Adevărul este că, dacă vrei cu adevărat *să înțelegi orașul Riverdale și ce fel de loc este, trebuie să îți povestesc despre umbre. Despre orașul* de sub *oraș.*

Trebuie să-ți spun totul. Cu toții trebuie să o facem. Trebuie să fim sinceri.

Este momentul.

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Calea Plevnei nr. 145, sector 6, București, cod poștal 060012
Tel.: 021.310.15.30
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 16

Tiparul executat la:

EVEREST din 1994
TIPOGRAFIA
DE 20 DE ANI PREGĂTIM VIITORUL